

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 15ον
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'
ΑΡΙΘ. 22 (743)

1938

Αὐτὰ εἶνε τὰ μαγικά ἀποτε-
λέσματα τοῦ «Biocel», ἡ ἐκπλη-
κτικὴ ἀνακαλύψις τοῦ καθηγη-
τοῦ Dr Stejskal τοῦ Πανεπιστη-
μίου τῆς Βιέννης. Τὸ «Biocel»
εἶνε πολὺτιμον στοιχεῖον φυ-
κὸν ἐξόττος, ἀπαράμιτος
διὰ κάθε ἐπίδερμίδα θελουτέ
καὶ χωρὶς ρυτίδας. Ἡ κρέμα
Tocalon χρώματος ροῦ περιέ-
χει τῶρα ἐξ αὐτοῦ. Τρέφει καὶ
ξανανεώνει τὴν ἐπίδερμίδα κα-
τὰ τὸν ὕπνον σας. Θὰ εὐτυνεῖ
μετὰ τὸν κάθε πρωὶ. Ρυτίδες καὶ
γραμμὲς ἐξαλείφονται. Διὰ τὴν ἡ-
μέραν μεταχειρίζεσθε τὴν κρέμα
Tocalon. Τρόφῃ διὰ τὴν ἐπίδερ-
μίδα, χρώματος λευκοῦ (μὴ λι-
παρά) διὰ νὰ κάμετε τὴν ἐπι-
δερμίδα σας φρέσκη καὶ καθα-
ρά, νὰ διαλύσετε τὰ μαύρα σας
στίγματα καὶ ἀτελείας. Ξανα-
νεύωσθε κατὰ 10 χρόνια καὶ
μεῖνατε νέα. Ἀπαλλαγθὲ ἀπὸ
τὸ γαιῶδες χρῶμα. Ξαναβρῆτε
τὰ φρέσκα σας μάγουλα σφι-
κτὰ καὶ τὴν λεπτὴ χάρι τῆς νε-
ότητος σας. Θὰ ἐκπλαγῇτε ἀπὸ
τὰ σχεδὸν μαγικά ἀποτελέσμα-
τα τῶν δύο κρεμῶν Tocalon
τροφῶν διὰ τὴν ἐπίδερμιν. Ἐ-
ν ὄχι, εὐχαρίστως θὰ σᾶς ἐπι-
τρέψωμεν τὰ χρήματά σας.

α 11 π. μ. καὶ 3-6 μ. μ.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤ/ΠΟΣ: ΟΙΚΟΣ Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗΣ, ΕΡΜΟΥ-ΝΙΚΗΣ 10-ΤΗΛ 252

τους 44 εντός της Στοάς. Α' Πάτωμα.

Θα τὰ εὑρητε με̐ εξααιρετικό καὶ πολὺ λεπτὸ γούστο πρὸ
Σαλόνι τῆς κ. Ε. ΖΑΚΑ καὶ ΤΑΣ. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ, Πε-
ρικλέους 44 ἐντὸς τῆς Στοᾶς. Α' Πάτωμα.

ὁς Κεφαλληνίας καὶ Ἰωνίας
Ἰ. Ο. Σ. 8-11-4-6

ὁδὸς Κεφαλληνίας καὶ Τεγέας

.....

Κεφαλληνίας και
* Οροσι 8-11-4-6

Αριθ. Τηλέφ. 8021

ΕΞΑΣΜΕΝΕΣ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΕΣ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΚΑΛΕΥΡΑΣ

(Άγωνιστής και ύπομηματογράφος)

B'

Ο Καλεύρας γεννήθηκε σ' ένα μικρό χωριό της Προύσας στην Μικρά Ασία τὰ 1790 και προωριζόταν για τὸ ιερατικὸν ἐπάγγελμα. Εἶχε στενοὺς συγγενεῖς ἀφιερωμένους στὸν Κλήρο καὶ περίμενε μιά μέρα νὰ χειροτονηθῇ κι' αὐτὸς καὶ νὰ συνεχίσῃ τὴν οἰκογενειακὴ παράδοσι. Ἀλλ' ὁ ζωηρὸς χαρακτήρας του καὶ οἱ ταραχώδεις ἐκεῖνοι χρόνοι τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος τὸν ἔφεραν μακριὰ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν. Καὶ στὴν ἀρχὴ ἦρθε στὴν Κωνσταντινούπολι, ὅπου παρέμεινε μέχρι τὰ 1817 κοντὰ στὸν θεῖο του πρῶτο-σύγγελο τοῦ Παναγίου Τάφου. Ἀλλὰ ἡ ταραχὴς πού συνέβησαν στὴν Κωνσταντινούπολι κατὰ τὴν πτώσιν τοῦ νεωτεριστῆ Σουλτάνου Σελίμ, ἐθίασαν τὸν θεῖο του νὰ τὸν στείλῃ στὴν Ὀδησσὸ κι' ἐμπορευθῇ κοντὰ στὸν φίλο του Ἰωάννη Πολυχρονιάδην. Στὴν Ὀδησσὸ ὁ Καλεύρας ἔμαθε τὰ ρωσσικά κι' ἐπεδόθη στὸ ἐμπόριο, πού τὴν ἐποχὴ αὐτὴ κρατοῦσαν στὰ χέρια τους οἱ Ρωμηοὶ τῆς πόλεως. Ὁ ἀποκλεισμός τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, στὸν ὅποιον ὑποχρέωθηκε κι' ἡ Ρωσσία, ὠθήσε τους Ἕλληνας ναυτικούς κι' ἐμπόρους στὸ λαθρεμπόριο, τοῦ σταριοῦ ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἐκέρδιζαν μυθώδη ποσά. Ἡ Ὀδησσὸς ἦταν τότε τὸ κέντρο τοῦ ἐμπορίου αὐτοῦ κι' ὁ Καλεύρας μ' ἄλλην τὴν ὁρμὴ τῆς νεότητος καὶ τὸν πόθο τοῦ κέρδους δόθηκε στὸ λαθρεμπόριο, ἀπὸ τὸ ὁποῖο φαίνεται πὼς ἐξασφαλίστηκε οἰκονομικῶς καὶ πειραματίστηκε στὶς ἐπιχειρήσεις.

Ὅταν μάλιστα τὰ 1812 ὁ Ναπολέων κήρυξε τὸν πόλεμον ἐναντίον τῆς Ρωσσίας κι' εἰσεχώρησε ἐντὸς ἐκείνης τῆς ἀχανοῦς χώρας, τότε ὁ Καλεύρας νόμισε πὼς ἦρθεν ἡ στιγμή νὰ ὠφεληθῇ περισσότερο. Ἡ ρωσικὴ Κυβέρνησις ἐκάλεσε ὅλους τοὺς ἐμπόρους πού μπορούσαν νὰ προμηθεύσουν τρόφιμα νὰ πᾶνε στὴν Μόσχα, κομίζοντας διττὴ ποσότητα, μὲ καραβάνια ἢ διττὸ ἄλλο μέσο. Ὁ Καλεύρας νόμισε κατ'ἀλληλὴν τὴν περίστασι καὶ μὲ τὰ χρήματα ποῦχε, καθὼς καὶ μ' ἄλλα κεφάλαια διαφόρων ἐμπόρων, ἀγόρασε τρόφιμα κι' ἐμπορεύματα καὶ ὠδεύσε πρὸς τὴ Μόσχα. Ἀλλὰ στὸ δρόμο τὸν ἐπιάσαν Γάλλοι στρατιῶται, τοῦ πήραν τὰ τρόφιμα καὶ τὰ ρούχα πού φοροῦσαν ἀκόμη καὶ τοῦδωσαν μιά γαλλικὴ στολὴ ξεσχισμένη πούγινε αἰτία πολλῶν ἀτυχιῶν στὸν Μικρασιατὴ ἔμπορο. Ὅταν τέλος ἔφτασε στὴν Μόσχα τὰ πράγματα εἶχαν λάθει τραγικὴν ὄψιν. Εἶχεν ἀποφασισθῇ ἡ ἐγκατάλειψις τῆς πόλεως ἀπὸ τοὺς κατοίκους καὶ ἡ συνήλσις τοῦ πολέμου. Ὁ Καλεύρας, ἀγνωστος μέσα στὴν μεγαλούπολι ἐκείνῃ περιφερόταν ἐδῶ κι' ἐκεῖ σχεδὸν ἀδέκαρος, ὅποτε σχετίστηκε μὲ τὸν πᾶμπλουτο Ζωὴ Ζωσιμά, πούμενε στὴ Μόσχα μαζὺ μὲ τοὺς ἀδελφούς του κι' ἔκανε τὸ ἐμπόριο σταριοῦ. Ὁ Ζωσιμάς στὸ πρόσωπο τοῦ Καλεύρα θόρηκε τὸν ἄνθρωπο, πού ζητοῦσε στὴν κρίσιμῃ ἐκείνῃ στιγμῇ. Εἶχεν ἀνάγκη ἀπὸ κάποιο ἀρειμάνιο παλληκάρι, πού θὰ τοῦ ἐμπιστευόταν τὸ σπῆτι τοῦ στὴν Μόσχα, καθὼς καὶ τὸ ἑλληνικὸ μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Νικολάου, πού προστάτευε κι' ὅπου ἔμενε τὶς περισσότερες μέρες μαζὺ μὲ τοὺς μοναχοὺς.

Ὁ Καλεύρας δέχτηκε κι' ἔτσι θόρηκε καταφύγιο στὴν πλούσια μονὴ κατὰ τὴν τραγικὴ ἐκείνῃ περίστασι. Νικητὴς ὁ Ναπολέων, θριασκόταν περὶ κοντὰ κι' ἀπειλοῦσε τὴ Μόσχα.

Ὁ Ζωσιμάς καθὼς κι' ὅλοι οἱ κάτοικοι ἐγκατέλειψαν τὴν πόλι, μόλις ὁ Γάλλος κατακτητὴς ἐμφανίστηκε στὰ περὶχωρά, ἐνῶ ὁ Καλεύρας κλείστηκε σὸ μοναστήρι κι' ἐκεῖσε παρακολούθησε τὴν εἴσοδο τῶν Γάλλων κι' ὕστερα τὴν

πυρπόλησι τῆς πόλεως.

Στὴ Μόσχα ὁ Καλεύρας σχετίστηκε μὲ πολλοὺς Ρωμηούς, πού παρακολουθοῦσαν εἴτε ὡς στρατιωτικοί, εἴτε ὡς τροφодότες τὸν γαλλικὸ στρατό, κι' ἐκεῖ γιὰ πρώτη φορὰ μὴθηκε στὴν ἐταιρεία τῆς «Α θ η ν α ς» πού σκοποῦσε τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἑλλάδος. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ ὁ Καλεύρας παίρνει μέρος σὲ διάφορες μουσικὲς ἐνέργειες, ἐλπίζοντας πάντοτε στὸν Ναπολέοντα. Ἀλλ' ὅταν ἡ ἐκστρατεία τῆς Ρωσσίας ἀπέτυχε κι' ὁ Κορσικανὸς ἥρωας ἀναγκάστηκε νὰ παραιτηθῇ καὶ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴ Γαλλίαν, ὁ Καλεύρας κατάλαβε πὼς μονάχα στὴ Ρωσσία ἔπρεπε νὰ στραφῶν οἱ Ρωμηοὶ γιὰ νὰ ἐλευθερωθοῦν.

Τὴν ἰδέαν αὐτὴ τὴν ἐνίσχυσε κι' ὁ προστάτης τοῦ Ζωσιμάς, ὅταν γύρισε στὴ Μόσχα πού τὸν ἐμύνησε στὴν «Φιλομουσική» τῶν Ἀθηνῶν, πού μουσικὸς τῆς σκοπὸς ἦταν ἡ ἀπελευθέρωσις τοῦ Γένους μὲ τὴν βοήθειαν τῆς Ρωσσίας. Ὑστερὰ ὁ Καλεύρας κατέβηκε καὶ πάλι στὴν Ὀδησσόν, ὅπου στὰ 1815 σχετίστηκε μὲ τὸν Νικόλαο Σκουφά καὶ τὸν Ἑμμανουὴλ Ξάνθο, πούχαν συστήσει τὴ «Φιλικὴ Ἑταιρεία», ὅταν ἡ «Φιλομουσική» τῶν Ἀθηνῶν καταδιώχτηκε στὴ Βιέννη καὶ σχεδὸν διαλύθηκε. Ὁ Καλεύρας εἶναι ἀπὸ τοὺς πρώτους, πούδωσαν τὸν ὄρκο τοῦ Φιλικοῦ, τὰ 1815 κι' ὁ Ξάνθος τὸν ἐκάλεσε μαρτυρα, ὅταν τὰ 1843 ἀνακινήθηκε τὸ ζήτημα τοῦ ποῖος ἱδρυσε τὴ «Φιλικὴ Ἑταιρεία».

Στὴν Ὀδησσὸ σχετίστηκε μὲ πολλὰ πρόσωπα κι' ὡς φιλικὸς πήρε μέρος σὲ διάφορες διασκέμεις τῆς Ἑταιρείας. Τὰ 1819 ὁπότε τὴν ἀρχηγίαν τῆς ἀνέλαβε ὁ Ἀλέξανδρος Ὑψηλάντης, ὁ Καλεύρας παρακολούθησε τὸ γνωστὸ ἐπεισόδιο, πούγινε στὴν Ὀδησσὸ μετὰ τοῦ Ἀυτοκράτορος Ἀλεξάνδρου καὶ τοῦ Ὑψηλάντη. Ἐνῶ αὐτοὺς, ὁ Σκουφάς κι' ὁ Ὑψηλάντης περιπατοῦσαν στὸν μεγάλον κήπο τῆς Ὀδησοῦ, τυχαίως πέρασε ἀπὸ κεῖ μόνος καὶ μεταμφιεσμένος ὁ αὐτοκράτορας τῆς Ρωσσίας. Ὁ Ὑψηλάντης, ποτὶς ὑποσιστήσῃ τοῦ τὸν ἀναγνώρισε κι' ἀμέσως ἔπρεσε στὰ πόδια του κι' ἱκετευτικὰ ζήτησε τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς πατρίδας του! Αὐτὸ τὸ ἀναφέρουν ὅλοι οἱ ἱστορικοί. Ἀλλ' ἡ μαρτυρία τοῦ Καλεύρα, ὡς αὐτόππου ἔχει σημασίαν καὶ τὴν παραθέτομεν ὅπως τὴν ἐκθέτει στὶς «Ἐπιστολές» του:

«Τὴν ἐπαύριον, περιπατοῦντες ἐν τῷ βασιλικῷ κήπῳ τῆς Ὀδησοῦ ὁ Ἀλ. Ὑψηλάντης, ἐγὼ καὶ ὁ Σκουφάς καὶ ὁμιλοῦντες περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς πρὸς τὸν Ἀυτοκράτορα ἀναφοράς, εἶδομεν αἰφνὶς τὸν Ἀυτοκράτορα ἐνώπιον ἡμῶν. Παρευθὺς ὁ Ὑψηλάντης ἔνευσε πρὸς ἡμᾶς ἵνα ἀπομακρυνθῶμεν ὀλίγον καὶ ἐν τῷ ἄμα γονατίσας εἶπε:

— Μέγιστε αὐτοκράτωρ, ἐλευθέρωσε τὴν Πατρίδα μου!»

Ὁ Ἀυτοκράτωρ, ταραχθεὶς ἐκ τῆς αἰφνιδίας ταύτης καὶ ἀπροσδοκήτου περιπτώσεως, ἀπεκρίθη μεγαλοπρεπῶς:

— Ὅτε ἴδω σημεῖον τοῦ Θεοῦ καὶ αἱ περιστάσεις τῆς Εὐρώπης ἐπιτρέψωσι, ὅτε δὲ καὶ ὁ μὲς φανήτε ἀξιοί, θέλεις ἔχει Πατρίδα».

«Ταῦτα εἶπε καὶ στρέψας τὰ νύκτα ἀνεχώρησεν. Ἡρωτήσαμεν κατὰ τὴν τὸν Ὑψηλάντην τί σημεῖον Θεοῦ ὀφεινίστοτο ὁ Ἀυτοκράτωρ, ὁποσὸν τότε μόνον πρὸς ἡμᾶς Πατρίδα; Ὁ δὲ μᾶς ἀπήντησε, ὅτι οὐχὶ ἄλλο ἢ τὴν τήρησιν τῆς θρησκείας (!) Τότε ἐμείναμεν πάντες ἐχαρακτηρισμένοι διὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀναφοράς ἡμῶν. Ταῦτα ἔπεισαν καὶ ἐμὲ καὶ ὅλον τὸ ἔθνος νὰ μείνωμεν πιστοὶ εἰς τὴν πολιτικὴν τῆς Ρωσσίας καὶ νὰ ἔχωμεν ἐλπίδας χρηστὰς ἐν αὐτῇ καὶ οὐχὶ ἄλλῃ τινὶ Δυνάμει. Διότι τὴν πολιτικὴν τῶν ἄλλων ὁ χρόνος ἀπέδειξεν ἐκ τῶν κατὰ καιροὺς περὶ τῆς Ἑλλάδος αὐτῶν πράξεων τίς ἔστι».

Ὁ Καλεύρας ἔλιπε πάντοτε πὼς ἡ Ρωσσία θὰ πραγματοποιοῦσε τοὺς πόθους τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

ΦΑΝΗΣ ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

(Αφιερώνεται στὴ μνήμῃ τοῦ ἀλησμόνητου Κοζανίτη λογογράφου Κ. Τσιτσέλη, ἀποβιώσαντος ξαφνικά, πρὸ ἡμερῶν, σὲ μιά ἐκδρομὴ, πού ἔκαμε στὸν Μαραθῶνα)

Ὅταν μπήκαμε στὴν Κοζάνη, ἦτανε θράυς καὶ ἐμεῖς, νηστικοὶ καὶ διψασμένοι. Διψασμένοι ἄν καί... ἔθρεχε μὲ τὸ ἄσκι. Μὰ νερὸ δὲν ἐτολμοῦσαμε νὰ πιοῦμε στὸν δρόμο. Ὅλες ἡ πηγὲς καὶ τὰ ἀλάκια ἦσαν γεμάτα πτώματα. Συνέπειες αὐτῆς τῆς ὑποχωρήσεως καὶ τῆς ἐπανακαταλήψεως τῶν Καϊλαριῶν. — Καὶ σὲ μιά θρύσι, πού γεμίσαμε, ἕνα τάσι γιὰ νὰ πιοῦμε, τὸ νερὸ ἦτανε γεμάτο τρίχες...

Ἔτσι μπήκαμε, ἐκεῖνο τὸ ἀπόθραυο, θρεγμένοι, μουσκευμένοι, δαρμένοι ἀπὸ τὸν κατακλυσμὸ καί... διψασμένοι, στὴν Κοζάνη.

Οἱ δρόμοι ἦσαν γεμάτοι λάσπες, στρατιῶτες, θῶδια, θουθάλια, ἀραμπάδες, κανόνια καὶ νερά. Στενοὶ οἱ δρόμοι καὶ τὰ σπῆτια τῆς πόλεως, μᾶς φάνηκαν μικρά. Κάτι μεγάλων χανιῶν — χανία ὑποθῆτα πὼς θὰ ἦτανε — ἡ αὐλὴς ἦταν γεμάτες ἀπὸ Τουρκάλες καὶ Τουρκόπουλα, πού τὰ χωριά τους εἶχανε καί.

Τροφὴ δὲν ὑπῆρχε πουθενά, ψωμί, οὐδὲ γιὰ δειγμά. Ὁ στρατὸς πού προηγῆθη, τὰ ἐάτρωσε. Τὸ κρῦο μᾶς περνοῦσε μέσα θαθεῖα ὡς τὰ κόκκαλα. Τὴν νύχτα μᾶς τὴν περάσαμε σ' ἕναν ἀνώγειον καφενέ, ἐκεῖ κοντὰ στὸ κέντρον, πίνοντας τσάγια, ὡς τὸ πρωί, μέσα σὲ μεγάλα ἐκατοστάρικα ποτήρια!

Οὔτε... καφέ δὲν εἶχε... καφενές!... Ἔτσι ζημέρωσε ἡ ἡμέρα, μιά ἡμέρα μολυσμῶν, κρύα, ζοφερή.

Βυῖκαμε νὰ ἴδουμε, πὼς θὰ θρίσκαμε τροφὴ.

Τὰ ξενοδοχεῖα ἀχρηστά, κλειστά!... Οἱ φούρνοι δὲν ἔβγαζαν ψωμί. Καὶ σὲ καθε φούρνο φύλαγε φρουρὰ στρατιῶτων, γιὰ νὰ μὴ λεηλατηθοῦν ἀπὸ τὸν νεῦαν νὰ τὰ στεῖλουν γιὰ ψήσιμο.

Νὰ ζητήσουμε ψωμί, ἀπὸ τὰ σπῆτια, ντρεπόμαστε. Θεωρήσαμε, πὺδ ἔντιμον καὶ ἀξιοπρεπὲς νὰ... κλέψουμε κανένα καρβέλι, σὰν θὰ μᾶς ἦταν εὐκόλο, καὶ πὺδ ἀρήϊον νὰ τὸ ἀρπάξουμε...

Γυρίζοντας ἀπελπισμένοι μέσα στὰ στενά, νὰ ἐκεῖ κοντὰ σ' ἕνα φούρνο, ἕνα μαγαζάκι, πού ἕνας, μᾶλλον γέρος, μὲ λευκὰ μουστάκια καὶ φυσιογνωμίαν ἀγαθὴν, κάτι ἔφτιανε ἢ μπάλωνε, δὲν θυμοῦμαι! Καθὼς δὲν θυμοῦμαι σήμερα, καὶ τί ἦτανε τὸ μαγαζάκι ἐκεῖνο. Μπακάλικο ἦταν καὶ δὲν ἦτανε, μπαλωματικὸ ἦταν καὶ δὲν ἦτανε. Λαχανοπωλεῖο ἦταν καὶ δὲν ἦτανε!...

Ἐκεῖνο ὅμως πού θυμοῦμαι καὶ ἦτανε πραγματικὸ ἐκεῖ, ἦτανε μιά τέντζερη, πού ἔβραζε καὶ ἀχνίζε, ἀπάνω σὲ μιά «φουφοῦ» μεγάλη.

— Μπάριπα, τοῦ λέμε, τί μαγειρεῖς σ' ἐκείνῃ ἐκεῖ τὴν τέντζερη;

— Σαρμάδες!

— Σοῦ περισσεύει κανένα πιάτο καὶ γιὰ μᾶς, καὶ σοῦ τοὺς πληρώνουμε, ὅσο μᾶς ζητήσης.

— Λεπτὰ δὲν θέλω, ἀπὸ σᾶς, μᾶς εἶπεν ὁ καλὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος, μόνον ψωμί δὲν ἔχω. Ἄν μπορούσατε νὰ οικονομήσατε ψωμί!...

Ἐμπρὸς σὲ κάθε φούρνο, ἐστεκόταν κι' ἕνας φρουρὸς μὲ ἑφ' ὄπλου λόχη!

Ἄς εἶν' καλὰ τὸ λάχανο!...

— Ποῦ νὰ τὸ θροῦμε;

— Γιὰ κυττάξετε σὲ κανένα φούρνο!...

Σκέφθηκε λίγο καὶ συνέχισε:

— Ἀλλὰ ἐσεῖς δὲν ξέρετε, ἐδῶ, τὰ μέρη μας. Νὰ σᾶς πᾶν τὸ παιδί μου. Μάρκο, ἔλα δῶ. Γιὰ πάρει τὰ παιδιά, καὶ κύτταξε νὰ τοὺς θρῆς πουθενά ψωμί!

Ἀπεφασίσθη οἱ δύο ἀπὸ μᾶς νὰ μείνουμε στὸ μαγαζάκι, φρουρὰ, τρόπον τινά, ἢ ἐπιφυλακὴ τῶν σαρμάδων κι' ἐγὼ μὲ τὸν Μάρκο νὰ πᾶμε γιὰ ψωμί.

Δὲν θυμοῦμαι σήμερα τὸ ὄνομα τοῦ καλοῦ ἐκεῖνου Κοζανίτη.

Ὁ χρόνος τὸ ἐσθῆκε ἀπὸ τὴ μνήμῃ μου, καὶ τὸν πολεμὸν ἡ θροχὴ, τὸ ἀπαλείψανε ἀπὸ τὶς σημειώσεις μου. Δὲν ἔμεινε παρὰ τὸ ὄνομα τοῦ παιδιοῦ του, «Μάρκος». Θὰ ἦτανε τότε δώδεκα — δεκατριῶν ἐτῶν, παιδί μὲ μάτια μεγάλα, ἐξυπνάτο καὶ ὑπέσταντο μαλ' ἅλ' ἅλ'. Ἄν ζῇ καὶ ὑπάρχῃ σήμερα καὶ ἂν διαβάσῃ τὸ παρόν, ἂς γράψῃ στὸ «Μπουκέτο»...

Μόλις θγῆκαμε ἔξω ἀπὸ τὸ μαγαζάκι θέλησα νὰ τοῦ πᾶρω λίγα κουφέττα καὶ λίγες καραμέλλες.

Ὁ Μάρκος μ' ἐμπόδισε, μὲ κάποια νευρικότητα.

— Δὲν ἐπιτρέπεται, μοῦ εἶπε, κρατῶντας μου τὸ χέρι, νὰ πληρώσῃς ἐσὺ, ἐσὺ εἶσαι στρατιώτης. Ἐγὼ θὰ σὲ κεράσω!...

Γυρίσαμε παντοῦ, μὰ πουθενά ψωμί. Σ' ὅλους τοὺς φούρνους, φρουρὰ τὸ φρουράρχεο, νὰ μὴν ἀρπάξουν οἱ στρατιῶτες τὸν ντόπιον τὰ ψωμιά.

— Βρέ, Μάρκο, τοῦ λέω, δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος νὰ οικονομήσουμε ψωμί, παρὰ μὲ πονηρίαν.

— Τί νὰ κάνουμε;

— Νὰ πᾶς σὲ τοῦτον ἐδῶ τὸν φούρνο καὶ νὰ πῆς, πὼς σὲ ἔστειλε ἡ... μητέρα σου, νὰ πάρῃς τὸ ψωμί σᾶς.

— Μὰ ἐμεῖς δὲν ζυμώσαμε σήμερα, οὔτε ἔχουμε ψωμί στὸ φούρνο. Πὼς νὰ πῶ; Ψέματα νὰ πῶ;

— Ψέματα θὰ πῆς, νὰ οικονομήσουμε κανένα καρβέλι! Ὁ Μάρκος σὰν νὰ δισταῖ.

Ἦταν ἡ πρώτη Παλαιόελλαδικὴ μπαγαροντία, πού ἐνεκεντρίζετο στοὺς Μακεδόνες.

Θ' ἀρπάξω ἐπὶ τέλους, εἶπα ἕνα ψωμί, κι' ὅ,τι γίνει ἂς γίνῃ!...

Ἕνας στρατιώτης ὅμως ἀπὸ τὸ χωριὸ τῆς Ἀμφισσῆς, τὴν Ἰοπάλια, πού φύλαγε ἐκεῖ, μοῦ εἶπε:

— Μὲ τὴν θῆα δὲν θὰ πάρῃς, οὔτε ψιχούλο, θὰ γίνουμε κομμάτια, ἐδῶ πᾶν κι' ἂς εἰσὶ ὅποιος κι' ἂν εἰσὶ!...

— Μὰ τότε τί θὰ γίνῃ;...

— Κύτταξε νὰ σοῦ δώσουνε μὲ τὸ καλὸ.

— Μὰ ἔχουμε τρεῖς ἡμέρες, νηστικοί.

— Κι' ἐγὼ ἔχω αὐστηρὲς διατάγας, νὰ μὴν ἐπιτρέψω νὰ ἀρπάξῃ κανένας οὔτε ψιχούλο καὶ ἂν ἀκόμα εἶν' ὁ Μέραρχος!...

Μιά γρηούλα γλυκεῖα καὶ καλὴ, σὰν μαραμένο μῆλο χειμωνιάτικο, πού ἦρθεν ἐκεῖ καὶ ἔπεισε ἕνα ταψάκι μὲ μπομπότα, μᾶς ἀ-

κουσε.

— Μπα, παιδάκι μου, μου λέει, ψωμί ζητάς και δεν μου λές;

— Νά τὸ πληρώσουμε, γιαγιά, τῆς λέω.

— Μπα, παιδάκι μου, ποὺς παίρνει λεπτὰ ἀπ' τοὺς στρατιώτες!... Ἐχεις μαχαίρι νὰ σοῦ κόψω, ὅσο θές!... Εἶχα τὴν ξιφοδόχη!...

Ἦταν ἡ πρώτη χρῆσις τοῦ ἐγίνε τοῦ πολεμικοῦ μου ἐλ-
φους!

Κίτρινο, κατακίτρινο, ζεστό, ἀχνίζον νό-
στιμο, μου ἔκοψε ἡ γρηά ἕνα κομμάτι,
σχεδὸν τὸ ἕνα τέταρτο.

— Θέλεις καὶ ἄλλο, γυιέ μου;

— Ὁχι, εὐχαριστῶ. Εὐχαριστῶ πολὺ,
παρμπολύ, θειακούλα!...

Καὶ τὸ «εὐχαριστῶ» αὐτὸ θῆκε ζεστὸ
καὶ ἱερὸ, ἀπὸ τὴν καρδιά μου, σὰν τὸ ψω-
μί, ὅπου μου ἔδωκε.

Σταυρὸν χρυσοῦν, σὰν τὴ χρυσὴ τῆς τῆ
μπομπότα, ἀν' μου χάριζε κανεὶς δὲν θὰ εὐ-
χαριστιώμουν τόσο!...

Σὰν γύρισα στὸ μαγαζί, οἱ σαρμάδες
ἦσαν ἔτοιμοι.

— Ἔτοιμο τὸ φαί, παιδιά, ἀλλὰ δὲν ἔ-
χω γιάτα! μὰς λέει ὁ γέρος.

Ἀλλὰ, οὔτε κι' ἐμεῖς εἶχαμε τίς καρ-
θάνες μας, κοντά.

Ἀξάφια μου ἦρθε μιὰ ἰδέα.

Ἐξω ἀπὸ τὸ μαγαζί ἦσαν ἐκτεθειμένα,
πρὸς πώλησιν, θεβαῖως, δυὸ - τρία κραμ-
βολάχανα. Δὲν ξέρω, ἀν' ἦσανε τοῦ πατέρα τοῦ Μάρκου,
ἢ τοῦ διπλανοῦ τοῦ μαγαζιῶ.

— Μωρὲ παιδιά, τοὺς λέω, νὰ πάρουμε ἕνα κραμβολά-
χανο, καὶ νὰ σερβίρουμε τὸ φαί, μέσα στὰ φύλλα!... Καλ-
λτερο πιάτο, δὲν θὰ θρίοκαμε. Κι' ἀνοίχτηκε τὸ κραμ-
βολάχανο καὶ τὰ κρουστά τοῦ φύλλα τὰ κιτρινωπά, πού
τρίζανε, σὰν πιάτα φαρφουρένια, μὰς χρησιμεύσανε γιὰ
πιάτα γιὰ νὰ σερβιρισθοῦνε οἱ σαρμάδες.

— Ἐχω, παιδιά μου, μὰς εἶπεν ὁ γέρος,
καὶ κρασί, ἀλλὰ δὲν φθάνουν τὰ ποτήρια.

— Ποτήρια! Ἀς εἶν' καλὰ τὸ λάχανο!
Καὶ θγάλαμε ἀπὸ τὸ ὕψος καὶ κα-
θαρό... σκευοφυλάκειο καὶ ἄλλα φύλλα
γιὰ ποτήρια!

Τρώγαμε καὶ πίναμε.

Τόσο πολὺ πεινούσαμε, πού δὲν ἔμεινε
οὔτε ψίχα ἀπὸ τὴ μπομπότα, κι' οὔτε ἴχνος
ἀπὸ τοὺς σαρμάδες.

Μόνον τὰ φύλλα... πιατέλλες, πιάτα καὶ
ποτήρια, ἦσαν ἐκεῖ μπροστά μας ἀνοιχτά,
σὰν πεοίεργες γασάδες.

— Καὶ τώρα τί νὰ κάνουμε, ὅπου πει-
νοῦμε λίγο ἀκόμα; εἶπαν οἱ ἄλλοι δυό.

Ὁ φτωχὸς ὁ γέρος εἶχε μαγειρέψει μό-
νον γι' αὐτὸν καὶ γιὰ τὸ παιδί του, χω-
ρὶς νὰ υπολογίῃ κι' ἐμᾶς, συνδαιτημόνας ὁ-
προσδοκῆτους κι' ἀναπάντεχους.

— Νά φάμε καὶ τὰ... πιάτα! τοὺς ἐπρό-
τεινα.

Κι' ὀρκίζομαι πὼς νοστιμώτερα πιάτα δὲν... φάγαμε
ποτέ.

Κι' ὁ Κοζανίτης, πού θὰ πεινοῦσε θέβαια, ἀκόμη κι' αὐ-
τός, θλέποντάς μας μὲ ὄρεξι νὰ καταβροχθίζουμε τὰ φύλ-
λα, πού εἶχαμε χρησιμοποίησι, προηγουμένως, γιὰ τὸ φαί
καὶ τὸ κρασί, μὰς εἶπε μὲ κάποια διάκρισι καὶ συστολή:

— Βρὲ παιδιά!

Ἄ ν περισσεύει

κανένα πιάτ

καὶ γιὰ μένα

δόστε μού τ

γιὰ νὰ τό...

φάω!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΜΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

Κυκλοφόρησε τὸ τελευταῖο τεῦχος τοῦ λαμπροῦ λογοτε-
χνικοῦ περιοδικοῦ «Νέα Γράμματα», ἀριθ. 1-3 τοῦ 1938.
Τὸ τεῦχος αὐτὸ δολέκλος ὀγκώδης τόμος, — 300 περί-
που σελίδες — εἶναι ἀφιερωμένο στὴ ζωὴ καὶ στὸ ἔργον

τοῦ ἀλησμόνητου λογογράφου καὶ αἰσθητι-
κοῦ Περικλῆ Γιαννοπούλου, τοῦ ὁποῦ περι-
λαμβάνει πολλὰ αἰσθητικά ἄρθρα. Περιλαμ-
βάνει ἀκόμη ἐκτενὴ διαφωτιστικὴν διδλο-
γραφικὴν ἐργασίαν σχετικὴν μὲ τὸ ἔργον
τοῦ προῶως «θαλασσοκτονήσαντος» ἐστέ.

Ὁλη αὐτὴ ἡ ἐργασία, ὅλη αὐτὴ ἡ «πει-
σματώδης» — πὼς ἀλλέως νὰ τὴν χαρακτη-
ρίσωμεν; — ἔρευνα εἰς παντοῖα καὶ πολυ-
άνυμνα φύλλα τοῦ τέλους τοῦ παρελθόντος
καὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ τρέχοντος αἰῶνος διὰ
αὐτὸς ὁ φιλότιμος καὶ ἐνθουσιωδῆς κατα-
θαλλόμενος εὐγενὴς μόχθος, ὁφείλεται εἰς
ἕνα ἄνθρωπον - φαινόμενον, τὸν λόγιον κ. Γ.
Κ. Κασιμάτην.

Ὁ κ. Κασιμάτης θὰ ἤμπορεῖ νὰ χα-
ρῇ τὴν ζωὴν του τὰς δεῦν, ἀπολαβάνων,
καφενίζομενος, ἀργῶν καὶ ρευμάτων, ὅπως
τὰ 99 οἱ 0 τῶν συγχρόνων Ἑλλήνων. Θὰ ἤμ-
πορεῖ ν' ἀκολουθῇ τὴν πεπαιγμένην ἐπ' ἡς
θαίνουν ὅλοι οἱ σημερινοὶ λόγοι, δρέ-
ποντες εὐκόλους δ' ἄφους διὰ τὰ φιλολογικά
τῶν μαγειρικὰ παρὰσκευάσματα.

Ἀλλὰ τὸ εἶπαμε:

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔχει — παρ' ὀλίγον νὰ εἰποῦμε τὸν
διάβολο μέσα του — ἔχει, τέλος πάντων, τὴν ὥρα καὶ
εὐγενὴ φιλοδοξίαν νὰ δώσῃ στοὺς συγχρόνους του καὶ κυ-
ρίως εἰς τοὺς ἐπερχομένους μερικά θιβλία ἀνεῦ τῶν ὁπώ-
ων πᾶσα μελέτη φιλολογικὴ καὶ πᾶσα λογοτεχνικὴ ἔρε-
να καθίστατο δύσκολος.

Παραμέρισε λοιπὸν τίς ἀπολαύσεις σου καὶ ἐρρίψῃ εἰς
τὸν μόχθον καὶ τὸν κοινορτὸν τῆς ἀνασφί-
σεως τῶν παλαιῶν ἀνδρῶν ἐντύπων. Γνωρί-
ζετε τί σημαίνει αὐτός; Ἐρωτήσατε τὸν ἴδιον.
Ὅπως ὁποῖτε μὰς ἔδωκε μερικὲς θιβλιογρα-
φικὲς ἐργασίες κλασσικὲς στὸ εἶδος τῶν. Κι' ἔτσι,
ἔχουμε σήμερα, χάρις εἰς τὸν δαιμό-
νιον αὐτὸν συνέλληνα θιβλιογραφίαν Παλα-
μά καὶ Παπαδιαμαντὴ καὶ Καβύνη καὶ Κρυ-
στάλλη καὶ Γιαννοπούλου καί... ἔπειτα συνέ-
χεια.

Ὅταν μετὰ ἔτη — ὄχι καὶ πολλὰ — τὸ
παλὸ ἑλληνικὸ ἐντυπο χαθῇ — αὐτὴ εἶναι
ἡ μοῖρα του εἰς τὸν κλασσικὸν αὐτὸν τόπον
— οἱ λόγοι τῆς ἐποχῆς, δυνάμει νὰ ἐργα-
σθοῦν ἀκόπως ἐπὶ τοῦ ἔργου τῶν μεταστάν-
των λογίων, χάρις στὸν κ. Κασιμάτην, ὅν
αἰσθανθοῦν διὰ τὸν χαλκέντερον αὐτὸν θι-
βλιογράφον καὶ ἐρευνητὴν θαυτέραν τὴν
εὐγνωμοσύνην ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς συγχρόνους
του. Καὶ θὰ τὸν τιμήσουν, ὅπως τοὺς ἀξίζει.

— Ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ καὶ ἱστοριογράφου κ. Κ. Καλατζί ἔξε-
δόθη ποιητικὴ συλλογὴ μὲ τὸν τίτλον «Ἠλιοτρόπαια», πε-
ριέχουσα συμπαθὴ λυρικά ποιήματα.

Ὁ διακεκριμένος δικηγόρος καὶ λόγιος κ. Δ. Ζῶτος,
ἐκυκλοφόρησε ἱστορικονομικὴν μελέτην μὲ τὸν τίτλον «Ἡ
Δικαιοσύνη εἰς τὸ Κράτος τοῦ Ἀλῆ Πασᾶ». Βασίζομενος

ἐπὶ ἀπείρων
ντοκου μὲ ν-
των, ἀνεκδό-
των ὡς ἐπὶ τὸ
πλείστων, μὰς
παρουσιάζει
τὴν ἡμίσειαν
ἀπὸ μίας πλευ-
ρᾶς ἐντελῶς
νέας. Χ. Σ.

ἡμίσειαν ἀπὸ μίας πλευ-
ρᾶς ἐντελῶς
νέας. Χ. Σ.

ἡμίσειαν ἀπὸ μίας πλευ-
ρᾶς ἐντελῶς
νέας. Χ. Σ.

ἡμίσειαν ἀπὸ μίας πλευ-
ρᾶς ἐντελῶς
νέας. Χ. Σ.

ἡμίσειαν ἀπὸ μίας πλευ-
ρᾶς ἐντελῶς
νέας. Χ. Σ.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ Κ' ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΣΑΒΙΕ ΝΤΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

Η ΚΟΠΕΛΛΑ ΜΕ ΤΟ ΟΡΓΑΝΕΤΟ

Ι
ΟΔΟΚΤΩΡ ΜΠΟΡΝΤΕ
ΚΙ' Ο ΚΟΥΛΟΣ
ΜΑΓΚΛΟΥΑΡ.

Ὁ Δεκέμβρης τοῦ 1893 ζύγωνε στὸ τέλος του.

Ἦτανε πειὰ ἡ καρδιά τοῦ χειμῶνα, ἐνός χειμῶνα τρο-
μεροῦ, ἀγρίου, ἐτελειώτου.

Τυλιγμένος καλὰ στὸ ζεστὸ τοῦ ἐπανωφόρι τοῦ φοδρα-
ρισμένου μὲ γούνα, μὲ τὸν γιακά σηκωμένο, γιὰ νὰ τοῦ φυ-
λῇ τὸν λαμὸ καὶ τ' αὐτιά ἀπὸ τὸν παγωμένο θορῶν πού
φυσοῦσε σφυρίζοντας, μὲ τὰ χέρια του μέσα στὰ χοντρά
γούνα γάντια του, ἕνας ἄνθρωπος καμμιὰ πενηνταριά
χρόνων κατέβαινε κατὰ τὴς ἐννεὰ τὸ πρωὶ ἀπ' τὰ ὕψη τοῦ
χωριοῦ Σαῖντ - Οὐέν καὶ προχωροῦσε μὲ θῆμα σταθερὸ
καὶ γρήγορο σ' ἕνα στενὸ δρομάκο πού κατέληγε στὴν
προκυμαία τοῦ Σηκούανα.

Ἐξάφια, τὴ στιγμὴ πού περνοῦσε μπρὸς ἀπὸ ἕνα μέ-
τριο μπάρ πού εἶχε τὸν πομπώδη τίτλο «Ρεσταυράν», στά-
θηκε ἀκούγοντας μιὰ φωνὴ πού τοῦ φώναζε:

— Καλημέρα, κύριε δόκτωρ.

Ὁ δόκτωρ γύρισε τὸ κεφάλι του καὶ εἶδε μπροστὰ στὴν
πύρτα τοῦ μπάρ, ἕνα εὐρωστο ἄντρα μὲ δὺι πρόσχαρη,
μονόχειρα, πού τὸν χαιρετοῦσε μὲ σεβασμό, θάγοντας
μὲ τὸ ἀριστερὸ του χέρι ἕνα σκούφο ἀπὸ ψεύτικο λούτρ.

Ὁ μονόχειρ αὐτὸς φοροῦσε κοστούμι ἀπὸ βελούδο μαρ-
ρόν, ριγωτό.

Στὴ μπουτονιέρα τοῦ σακκακιῦ του φαινόταν ἡ κορδέλ-
λα τοῦ μεταλλίου τῆς στρατιωτικῆς ἀξίας, πλάι σὲ μιὰ
ἄλλη, τοῦ μεταλλίου τῆς ἀποστολῆς τοῦ Τογκίνου.

— Ἀ! καλημέρα, Μαγκλουάρ! εἶπε ὁ γιατρός ἀποδι-
δοντας τὸν χαιρετισμὸ στὸν παλὸ στρατιώτη.

Ἐπειτα, πρόσθεσε δείχνοντας μὲ τὸ χέρι ἕνα μεγάλο
ὄργανετο, ἀπάνω σ' ἕνα χειράμαξο πού ἦταν κι' αὐτὸ
μπροστὰ στὴν πύρτα τοῦ μπάρ.

— Μὰ ἔχεις τὸ κουράγιο νὰ γυρίζεις μὲ τ' ὄργανετο σου
μὲ τέτοιον καιρὸ;

— Μάλιστα, κύριε Μπορντέ, ἀπάντησε ὁ μονόχειρ, θὰ
κάνω τὴ θόλτα μου παρ' ὅλους τοὺς δώδεκα θαμνοὺς ὑπὸ
τὸ μηδέν!

Καὶ ὁ Μαγκλουάρ, σφίγγοντας τὸ χέρι τοῦ γιατροῦ, ἐ-
πρόσθεσε:

— Πάντως μόνο ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ χέρι ὑπάρχει κίνδυνος
νὰ πάθω ψῦξι, ἀφοῦ τὸ δεξιὸ μου λείπει...

Ἐπειτα, σπράχνοντας μπροστὰ του τὸ ἀμαξάκι πού ὁ-
ποδᾶσσε τὸ ὄργανετο, διευθύνθηκε πρὸς τὴν προκυμαία
τοῦ Σηκούανα, τραβώντας κατὰ τὸ Ἀσνιέρ.

Ὁ γιατρός ἀκολούθησε τὴν ἴδια διέθυνση.

Ὁ δόκτωρ Μπορντέ, τὸν ὁποῖο παρουσιάζουμε στοὺς ἀ-
ναγνώστες μας, ἦταν ἕνας γιατρός μὲ ἀξία, πού τὸν ἐκτι-
μοῦσαν πολὺ στὴν περιοχὴ, ὅπου πρὸ εικοσιπέντε χρόνων
ἐξασκοῦσε τὴν ἐπιστὴμὴν του, σεβαστὸς ἀπὸ τοὺς φτωχοὺς
καὶ τοὺς δυστυχισμένους ἀπὸ τοὺς ὁποῖους δὲν εἶχε ἀξίωσι
νὰ τὸν πληρώνουν γιὰ τὴς ἐπισκεψαί του καὶ τὴς φροντί-
δες του, ὅταν ἤξερε πὼς δὲν μποροῦσαν νὰ τὸν πληρώ-
σουν.

Φτωχὸς, φιλάνθρωπος, εὐσπλαγχνος, ἔτοιμος, γιὰ ὅλες
τὴς θυσίας γι' αὐτοὺς πού ὑπέφεραν, δὲν εἶχε παρὰ μόνον
φίλους.

Ὁ δόκτωρ Μπορντέ ἀγαποῦσε πολὺ τὸν Μαγκλουάρ.

Ὁ Μαγκλουάρ ὁ Κουλός, ὅπως εἶχαν ἀποκαλέσει τὸν
παῖκτη τοῦ ὄργανετο, ἦταν πολὺ δημοφιλὴς στὸ Σαῖντ-Ντε-
νί, στὸ Σαῖντ - Οὐέν καὶ στὰ περίχωρα. Παλιὸς πεζοναῦ-
της, εἶχε χάσει τὸ δεξιὸ του χέρι στὴ Φορμόζα, κατὰ τὴν
ἐκστρατεία τοῦ Τογκίνου.

Μὴ μπορῶντας πειὰ, στὰ
τριάντα τοῦ χρόνια, νὰ
ἐξασκῇ χειρωνακτικὸ
ἐπάγγελμα καὶ προστατευ-
μένος ἀπὸ τὴ νομαρχία τοῦ Σηκούανα πού τοῦ εἶχε δώσει
ἀδεία πλανοδίου μουσικοῦ, κέρδιζε τίμια καὶ σχεδὸν πλού-
σια τὴ ζωὴ του μὲ τὸ ὄργανετο του.

Παντοῦ, ὅπου ἔπαιζε, ὄχι μόνον ἡ δεκάρες, ἀλλὰ καὶ τὰ
μισόφραγκα καὶ τὰ φράγκα, ἔπεφταν θροχή. Ἡ καθημερινὴ
εἰσπραξί, θὰ μποροῦσε νὰ ἱκανοποιήσῃ καὶ τὸν πιὸ ἀπλη-
στο, μὰ ὁ Μαγκλουάρ πού ἦταν ἄνθρωπος ἀπλὸς, θὰ ἱκα-
νοποιώταν μὲ πολὺ λιγώτερα.

Δὲν τὸν ἐνδιέφερε τὸ χρήμα καὶ ἀφοῦ πλήρωνε τὴν τρο-
φὴν του, τὰ ρούχα του πού ἦσαν πάντοτε καθαρὰ, τὸ ἐνοί-
κιο τοῦ ἐπιπλωμένου δωματίου στὸ ὁποῖο ἔμενε, — στὴν
ὁδὸν Σηκούανα, στὸ Σαῖντ - Οὐέν, — μοίραζε σὲ δυὸ με-
ρίδια τὴς οἰκονομίας του τῶν ὁποίων τὸ ποσὸν δὲν ἦταν
εὐκαταφρόνητο.

Τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ μερίδια αὐτά, τὸ πιὸ μὲγάλο, τὸ ἔστειλε
στὴ γρηά μητέρα του, ἡ ὁποία κατοικοῦσε στὸ Πόντ-ντ'
Αῖν.

Τὸ ἄλλο τοῦ χρησίμευε ν' ἀνακουφίξῃ μερικὲς φτωχικὲς
οἰκονόμειες τοῦ τόπου.

Ὁ δόκτωρ Μπορντέ κι' ὁ ὀργανοπαίκτης προχωροῦσαν
τώρα πλάι - πλάι στὴν προκυμαία τοῦ Σηκούανα καὶ συ-
ζητοῦσαν.

— Ἀ! Μαγκλουάρ, εἶπε σὲ κάποια στιγμὴ ὁ δόκτωρ,
ἔρεῖς ὅτι καταστρέφεις τὸν ἑαυτὸ σου κάνοντας αὐτὴ τὴ
δουλειὰ μὲ ὅλους τοὺς καιροὺς, χωρὶς νὰ ξεκουράζεσαι
στιγμὴν!...

— Ἐχω τόσους ἀνθρώπους, κύριε δόκτωρ, πού θαλίζον-
ται σὲ μένα!... ἀπάντησε ὁ μονόχειρ.

— Ναι, ξέρω, ἡ γρηά σου μητέρα, καὶ οἱ φτωχοὶ τῶν
ὁποίων εἶσαι ἡ θεὰ πρόνοια... Ἐρεῖς ἀκόμα πὼς εἶσαι
σκληρὸς τοῦ καθήκοντος!

— Μήπως καὶ σὺ δὲν κάνετε τὸ ἴδιον, κύριε δόκτωρ;...

— Ὁχι, μόνο γιατροὺς δωρεάν, τοὺς φτωχοὺς ἀρρώστους
σας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀγοράζετε μὲ χρήματά σας τὰ φάρ-
μακα πού τοὺς ὀρίζετε... Καὶ ἔχετε πολὺ δυνάμει... Ὅταν
μπορῇ νὰ κάνῃ καλὸν τὸ καλὸ, γιατί νὰ μὴν τὸ κάνῃ;...

Ὁ γιατρός ἀκούμπησε φιλικὰ καὶ στοργικὰ τὸ χέρι τοῦ
στόν ὅμο τοῦ ὀργανοπαίκτη.

— Εἶς ἕνα λαμπρὸ παλληκάρι, Μαγκλουάρ, τοῦ εἶπε.

Καὶ θὰ γίνῃς εὐτυχισμένος, γιατί τὸ ἀξίζει!...

Ὁ μονόχειρ χαμογέλασε ἀγαθὰ.

— Δὲν ζητᾶ τίποτε καλλίτερο!

— Καὶ πού θὰ πᾶς μὲ τὸ ὄργανετο σου σήμερα; τὸν ῥώ-
τησε ὁ γιατρός.

— Στὸ πάρκο τοῦ Νεγύ. Τὸ Σάββατο εἶναι ἡ μέρα μου,
ἐκεῖ.

— Ἐ λοιπὸν, καλὴ εὐχὴ, Μαγκλουάρ!

Καὶ λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ γιατρός σταθῆκε κι' ἀ-
πλώσε τὸ χέρι τοῦ στόν ὀργανοπαίκτη.

— Ἀ! εἶπε ἐκεῖνος σφίγγόντάς το, πηγαίνετε στὴς κο-
ρὰς Ὁμπέν;

Καὶ μὲ μιὰ κίνησι τοῦ κεφαλοῦ, ἔδειξε ἕνα σπίτι γι-
σμένο στὴν ἀκρὴ τοῦ δρόμου πού εἶχε τὴν ἀκόλουθη ἐπι-
γραφή:

ΚΥΡΑ ΟΜΠΕΝ

ΚΡΑΣΙΑ — ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟ — ΣΕΝΟΔΟΧΕΙΟ

— Ναι, φίλε μου, ἀπάντησε ὁ γιατρός.

— Μήπως εἶν' ἀρρώστη ἡ καλὴ αὐτὴ γυναίκα;

— Ὁχι... Ἀλλὰ μιὰ ἀπὸ τὴς ἐνοικιαστρίδες τῆς.

στέψω... Θά πεθάνω!... 'Ο θάνατος είναι πολύ κοντά μου! 'Απαντήστε μου λοιπόν: 'Όταν εγώ θά θρ'ίσκωμαι ξαπλωμένη στο φέρετρό μου, ποία τύχη θά έχη το παιδί μου;

— 'Ο κ. Μπορντέ δίσταζε.

— "Ω! μιλήστε, γιατρέ μου, μιλήστε γρήγορα! Ξαναείπε η Ζερμαίν. Μιλήστε για να πεθάνω τουλάχιστον ήσυχη, με τη θεσιότητα, ότι οι νόμοι της πατρίδας μου θά προστατέψουν την κόρη μου...

— Μά πριν επικαλεστούμε τους νόμους, είπε ο γιατρός, δεν θά μπορούσε η κόρη σας να ζητήσει προστασία κι' υποστήριξη από τον πατέρα της;

Λυγμοί φούσκωσαν το στήθος της έτοιμοθάντης. Σκέπασε το πρόσωπό της με τα ισχνά χέρια της και τραύλισε:

— Το παιδί μου δεν έχει πατέρα!... "Ω! είναι κόρη ενός άτιμου που με άπατησε, με πρόδωσε, μ' εγκατέλειψε άτιμα!...

III

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙ ΤΗΣ ΖΕΡΜΑΙΝ

"Επειτα από μια μικρή σιωπή, ο γιατρός εξακολούθησε:

— Μά σεις δεν έχετε οικογένεια;

— Δεν είχα παρά μόνο την μητέρα μου... Τη μητέρα μου που την εγκατέλειψα... Δεν την ξαναείδα ποτέ... 'Αγνοώ, αν είναι ζωντανή ακόμα... Φτωχή μητέρα!... Μπορείε τάχα να επιζήση μετά το σφάλμα μου και την εγκατάλειψή μου;

— Δεν έχετε κανένα άλλον συγγενή;...

— "Όχι, δεν έχω κανένα συγγενή, κανένα φίλο, κανένα προστάτη!... Σας είπα... Είμαι μόνη... ολόμοναχη στον κόσμο... όπως θά είναι και το παιδί μου... "Α! η ιστορία μου είναι πολύ θλιβερή, γιατρέ!...

Οι λυγμοί που η έτοιμοθάντη είχε κατορθώσει να τους καταπνίξη ως τη στιγμή εκείνη, ξέσπασαν, τινάζοντας άγρια το στήθος της που φαινόταν έτοιμο να διαρραγεί.

— 'Ησυχάστε, ήσυχάστε, παιδί μου, της είπε ο κ. Μπορντέ πιάνοντας τα χέρια, και ως προσπάθησέ μου να θρούμε μαζί κανένα τρόπο που θά σάς κάνει να βλέπετε το μέλλον λιγώτερο σκοτεινό... 'Αγνοείτε αν η μητέρα σας είναι ζωντανή ακόμα, μα αυτό δεν αποδεικνύει καύδλου πως πέθανε... Χωρίς άλλο, είναι δυνατόν να ξαναθρούμε τα ίχνη της... 'Ισως να σάς καταράστηκε άλλοτε, όταν γίνετε ένοχη, μα βλέποντας ένα άθωο παιδί, ένα μικρό άγγελο σαν τη Μάρθα, που είναι ένα μέρος της σάρκας της και του αίματός της, πως θά μπορούσε να μη συγχωρέση;

— "Όχι, απάντησε η Ζερμαίν με φωνή θαθεία, δεν θά συγχωρέση, γιατί δεν είμαι άξια συγγνώμης...

— 'Η καρδιά μιας μητέρας κλείνει μέσα θησαυρούς επεικειάς...

— Δεν είμαι άξια συγγνώμης! Ξαναείπε η έτοιμοθάντη.

— Μά, ρώτησε ο δόκτωρ, ο πατέρας του παιδιού σας... υπάρχει;... Δεν απευθυνθήκατε ποτέ σ' αυτόν;

— Πώς ν' απευθυνθώ;... Δεν ξέρω ούτε που θρ'ίσκει κι!...

— Μά ξέρετε τουλάχιστον τ' όνομά του...

— 'Ονομάζεται Γαβριήλ.

— Αυτό είναι το μικρό του όνομα. Μά το άλλο, το επίθετό του;

— "Όσο άπισθανο, όσο άπιστευτο κι' αν σάς φαίνεται αυτό, το άγνοώ...

— Δεν σάς το είπε ποτέ;

— Ποτέ.

— Δεν το ρωτήσατε τουλάχιστον;

— "Όχι.

— Γιατί;

— Δεν τολμούσα... 'Εξ άλλου, τί μ' ενδιαφέρει!...

— Ήταν για μένα ο Γαβριήλ!... Αυτό μου έφθανε... δεν αμφέβαλα καθόλου για την εντιμότητά του...

— Ήμουν τυφλή... Ήμουν τρελή...

— 'Η Ζερμαίν φαινόταν εξαντλημένη.

— Έκλεισε τα μάτια της και το πελιδνό

της κεφάλι ξανάγειρε στα μαξιλάρια...

— 'Ο γιατρός έσπευσε να της δώσει ν' αναπνεύση αλλα και τη συνέφερε σχεδόν άμέσως.

— 'Ο κ. Μπορντέ δεν μπορούσε ν' αδιαφορήση για την τρομαχτική κατάσταση, στην οποία θρ'ίσκόταν η δυστυχισμένη νέα γυναίκα.

— 'Η καρδιά του ήταν πολύ μεγάλη, η ψυχή του πολύ ευγενική για να μη θεωρή ως καθήκον του να φέρη λίγη άνακούφισι, στους πόνους του τη στιγμή που θά πέθαινε, και να ζητήσει να προστατέψη τη μικρή της Μάρθα έναντιον της εγκαταλείψεως που την απειλούσε.

— 'Ελάτε, παιδί μου, της είπε με φωνή γλυκειά και πειστική, έχετε έμπιστοσύνη, σε μένα... Μοι ζητάτε συμβουλή, 'Ακούστε με λοιπόν... Καταλαβαίνω όλους τους φόδους σας, μα μπορεί να μη είναι καθόλου θάσιμοι... Πιθανόν να απάτασθε ως προς τα αίσθήματα της μητέρας σας, καθώς κι' ως προς τα αίσθήματα του πατέρα της κόρης σας. "Αν αναλάμβαναν την υποχρέωσι να ψάξω να θρώ και την μία και τον άλλο — και θά τους ξαναθρώ, σας το θεσθαίνω, γιατί με τη θέλησι και την ύπομονη κατορθώνει κανείς τα πάντα... — αν σας ώρκιζόμουν, ότι θά πετύχω απ' αυτούς προστασία και στήριξη για το παιδί σας, θά γινόσαστε ευτυχισμένη με τη σκέψι, ότι η Μάρθα σας δεν θά μείνη έρημη κι' άπροστατέυτη, αν ο Θεός σάς καλέση κοντά του;

— "Ω! ναί... ψιθύρισε η Ζερμαίν.

— "Ε, λοιπόν! διαφωτίστε με!... 'Οδηγήστε με!...

— Αυτό θέλω, κι' εγώ...

— Ζερμαίν είναι το μικρό σας όνομα... "Εχετε θέβαια οικογενειακό όνομα;

— Ναί, μα αυτό το όνομα δεν το χρησιμοποίησα ποτέ από τότε που εγκατέλειψα την μητέρα μου... Δεν το είπα ποτέ σε κανένα... Ντρεπόμουν για το σφάλμα μου...

— Είναι άπαραίτητο να το μάθω εγώ... θά με βοηθήση στις έρευνές μου.

— 'Ονομάζομαι Ζερμαίν Σολλιέ.

— Ζερμαίν Σολλιέ, ξαναείπε ο γιατρός, δεν θά το ξεχάσω... Κι' όταν εγκαταλείψατε τη μητέρα σας για ν' ακολουθήσετε τον φίλο σας, που μένατε;

— Στο Παρίσι...

— Στο Παρίσι;...

— Μάλιστα, δόκτωρ. Θά σάς τά πώ όλα, κι' ο Θεός να δώσει να σάς βοηθήση η εξομολόγησί μου να θρ'ίτε μια προστασία για το παιδί μου...

— Μιλάτε άργά και σιγά... Μην κουράζεστε... Σας άκούω...

— 'Η άρρωστη άναπνευσε παρατεταμένα, ζητώντας λίγη άνασά στο σπαραγμένο στήθος της, κι' άρχισε να λη με φωνή θαθεία:

— Είμαστε φτωχοί... πολύ φτωχοί... 'Ο πατέρας μου ήταν άποθηκάριος σε μια άποθήκη φαγεντιανών άγγείων, όπου και κατοικούσαμε... Κέρδιζε ελάχιστα... 'Η μητέρα, που ν' αύξηση τα λιγοστά μας εισοδήματα, πήγαινε και συγύριζε διάφορα σπιτία.

— Τό 1878, ο πατέρας μου, άφου δούλεψε σκληρά σ' όλη του τη ζωή, πέθανε σ' ένα νοσοκομείο. Ήταν τίμιος άνθρωπος, εργάτης ακούρατος. Δεν άγαπούσε παρά έμάς, δεν ζούσε παρά για μάς... Γι' αυτό κι' η άπελπισία μας ήταν άπέραντη.

— 'Η φτωχή μου μητέρα που είχε τόσο σκληρά χτυπηθεί, άναρωτήθηκε με τρόμο τί θά άπογινόταν με μένα, που έπρεπε να με θρέψη, να με ντύση και που δεν μπορούσα να τη βοηθήσω σε τίποτε...

— Άρχισε η φτωχή να εργάζεται κι' επί πέντε χρόνια δούλεψε σκληρά, χωρίς στιγμή άναπαύσεως.

— Εγώ ήμουν μαθητευόμενη σε μια μωδίστρα της συνοικίας μας και δεν κέρδιζα σχεδόν τίποτε.

— Μετά την άπελπισία μας για τον θάνατο του πατέρα μου, άρχισε ν' άπλώνεται σιγά-σιγά η γαλήνη στο φτωχικό μας.

— Χάρη στη σύστασι ενός πλουσιού έμπορου της συνοικίας, η μητέρα μου πέτυχε τη θέσι της θυροπού στην ύπ' αριθ. 57 κατοικία της οδού Μιρμεν.

— Αυτό ήταν για μάς σαν να περνούσαμε απ' τη φτώχεια στην άεισι. Είχαμε εξασφαλίσει θέρμανσι, φωτισμό, ένα ταχτικό εισόδημα και τα δώρα των ένοικιαστών που άντιπροσώπευαν ένα ποσόν καθόλου εύκαταφρόνητο... ('Ακολουθεί)

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΔΥΣΤΥΧΙΑΣ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΠΩΝΤΕΛΑΙΡ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Αθ' όλην την διάρκεια του γεύματος, ο Προυντόν δεν έπαψε καθόλου να μιλή, όχι γιατί αισθανόταν την άναγκη να κάνει έκμυστηρεύσεις σ' αυτόν τον άγνωστο, αλλά γιατί του άρεσε να εξακολουθή φωνάζει τις όνειροπολήσεις του.

— Έν τω μεταξύ, ο Μπωντελαίρ έτρωγε λίγο κι' έπινε πολύ, ενώ ο Προυντόν έπινε ελάχιστα κι' έτρωγε

σαν λύκος.

— 'Ο ποιητής στο τέλος δεν κρατήθηκε και εξέφρασε την έκπληξί του για το ποσόν της τροφής που κατεβόρηχιζε ο κοινωνιολόγος.

Τότε εκείνος του απάντησε με απλότητα:

— Τρώω πολύ γιατί έχω μεγάλα πράγματα να κάνω.

— Όταν έφαγαν κι' ο Μπωντελαίρ κάλεσε το γκαρσόνι για να τά πληρώση όλα, ο Προυντόν άντιτάχτηκε ζωηρά σ' αυτό κι' έθγαλε κι' εκείνος το πορτοφόλι του.

— Μά εκείνο που έκανε εντύπωσι στο Μπωντελαίρ ήταν ότι ο Προυντόν πλήρωσε μονάχα το δικό του γεύμα!

— Άργότερα ο Μπωντελαίρ έγραψε για τον Προυντόν: «Ήταν ένας καλός άνθρωπος, μα καθόλου δανδής!»

Σε λίγο, η έφημερίς «Λαός», με τη σειρά της, παύθηκε κι' αυτή. 'Ο Προυντόν, συνελήφθη στις 5 'Ιουνίου 1849 με την εξουσιοδότησι της Συνελεύσεως (γιατί ήταν βουλευτής) και καταδικάστηκε από το κακουργιοδικείο σε τριών χρόνων φυλάκισι.

— Έτσι η πολιτική του σταδιοδρομία τελείωσε.

— "Όσο για τον ποιητή, ο έπαναστατικός του ένθουσιασμός είχε πέσει πριν από καιρό. Είχε θγάλει πειά την κόκκινη γραβάτα του και τη δημοκρατική μπλούζα, μέσα απ' την οποία όμως φορούσε πάντοτε πολυτελή πουκάμισα άσπύλου λευκότητας.

— Μια άπόπειρά του, στο τέλος του 1848, να κάνει τον δημοσιογράφο στην έπαρχία του "Εντρ δεν πέτυχε περισσότερο από την έκδοσι της «Κοινής Σωτηρίας».

— "Αν πρέπη να πιστεύουμε τον 'Αρθούρο Πονρούα, ο Μπωντελαίρ με τις παραδοξότητές του σοκάρησε εύθως, έξ άρχης και έρέθισε τους μετόχους της έφημερίδος, της οποίας την διεύθυνσι είχε αναλάβει.

— Ποία ήταν αυτή η έφημερίς;

— Δεν είναι και τόσο εξακριβωμένο. "Ισως ήταν «'Ο Άντιπόσωπος του "Εντρ», δισεβδομαδιαίο φύλλο, που ιδρύθηκε το 1848 για την υπεράσπισι των συντηρητικών συμφερόντων.

— Μά γρήγορα παράτησε τη δημοσιογραφία στην έπαρχία και ξαναγύρισε στο Παρίσι.

ΤΡΙΤΟ ΜΕΡΟΣ

I

ΠΡΩΤΗ ΦΥΓΗ

*Άλλοι μωνο! *Όλα είναι άβυσσος, δράσις, θνείρο, φυγή. (Κ.Μ.)

Τίποτε δεν είναι άπλό στον Μπωντελαίρ. Άντιδημοκρατικός στις παραμονές του 1848, ρίχνεται σε λίγο με όλη την όρμη στην επανάστασι που άνέτρεψε την βασιλεία. Παλαιός διευθυντής της «Κοινής Σωτηρίας», παλαιός πολεμιστής του 'Ιουνίου, προσφέρει τον ίδιο χρόνο τις υπηρεσίες του, σ' ένα συντηρητικό έπαρχιακό φύλλο.

— "Όστόσο, είναι δίκαιο να τονίσουμε, ότι ο Μπωντελαίρ, όποιος δεν προσεταιρίστηκε κανένα κόμμα, μπορούσε να έχη την συνειδησί του ήσυχη, ότι μ' αυτές τις μεταστροφές δεν έπρόδιδε κανένα.

— Μά — θά παρατηρήση κανείς — έπρόδιδε τις ιδέες του. Μπάρ! αυτό συνέβαινε λιγώτερο απ' ό,τι φανταζόσαστε. 'Ο Μπωντελαίρ στην πολιτική ήταν άνεξάρτητος. Στα πιο άντιθετα συστήματα, έγκολπωνόταν μια άρχη, ενώ άπέρριπτε μια άλλη, κι' αυτό το έκανε πάντα θίαια κι' όρμητική.

— Πάντως, από εκείνη την εποχή, ο Μπωντελαίρ μονάχα περιφρόνησι άρχισε να δείχνει προς τις δημοκρατικές ιδέες, τις όποιες σάρκαζε άλύπητα. "Εφθασε μέχρι το σημείου να προσβάλη τους δημοκρατικούς προγεγραμμένους οι όποιοι άρνήθηκαν την άμνηστία που τους προσέφερε η κυβέρνησις του αυτοκράτορος Ναπολέοντος Γ'. Τους άποκαλούσε «γέρικα ζώα», «άνικάνους», «ξερούς καρπούς», «καλοούσα θεωρίες και οι όπαδοί τους του προκαλούσαν φρίκη.

— Παρ' όλ' αυτά, όμως, η άγάπη του για τους φτωχούς και τους άποκλήρους, δεν είχε λιγοστέψει καθόλου. Ήταν ένας δανδής, ίσως, μα δανδής χωρίς ψυχρότητα, χωρίς ξεραίλα, δανδής που δεν έπαψε να αισθάνεται για όσους υποφέρουν την πιο ζωηρή συμπάθεια.

— 'Η ταραγμένη περίοδος είχε τελειώσει πειά και η γαλήνη είχε ξαναγυρίσει στη Γαλλία. Οι άρχηγοί των Δημοκρατικών Ρασπαίγ, Μπλανκί, Μπαρμπύς θρ'ισκόντουσαν στις φυλάκες. 'Ο Βίκτωρ Ουγκώ, για να μη συλληφθή είχε καταφύγει στο Γκρενεζέ και ζούσε, εκεί εξόριστος. "Οσο για τον λαό των παρισινών προσοτείων, θάρυεστημένος απ' τις επαναστάσεις, «έπαιζε μπυλλιάρδο» κατά την έκφρασι του Προυντόν.

— Έτσι, το κοινωνικό σύστημα που είχε για μια στιγμή κλονισθή, είχε επανακτήσει την ισορροπία του, πράγμα που για τον Μπωντελαίρ προσωπικά σήμαινε, ότι τα ληξιαρχεία γραμμάτια άρχισαν πάλι να τον καταδιώκουν.

— Στην πραγματικότητα, η πλήρης άταξία, η άναστατάσις αυτή που γλυτώνει τον κυνηγμένο άνθρωπο από τις συνεχείς έννοιές του δεν είχε θαστήξει παρά λίγες βδομάδες μόνο. Οι δικαστικοί κλητήρες δεν περίμεναν να γίνη ο Ναπολέων Γ' αυτοκράτωρ για να ξαναρχίσουν το κυνηγητό τους. Ούτε κι' οι τοκογλύφοι. Πολύ πριν ψηφισή «ναί» στο δημοψήφισμα για την άναγόρευσι του Ναπολέοντος Γ' ως αυτοκράτορος, ο Άροντέλ είχε ξαναρχίσει τη μανιασμένη του καταδίωξι.

— 'Ο Μπωντελαίρ άντελήφθη τότε ότι για να χάσουν οι δανειστές του τα ίχνη του δεν έφταναν πειά η άλλανές κατοικίες στο έσωτερικό του Παρισιού.

— Έπρεπε να φύγη απ' την πρωτεύουσα. 'Ο ποιητής θά πήγαινε να θαστή, για κάμποσον καιρό στην έπαρχία. Έκει, θά έγραφε μέσα στην ήσυχία ένα-δύο θβόλια. Και δεν θά ξαναγύριζε στο Παρίσι πριν κερδίση από την συγγραφική του εργασία, ένα άρκετά σημαντικό ποσόν που θά του επέτρεπε να εξοφλήση όριστικά τους πιο άμελλικτους δανειστές του.

— Έφθανε πειά η δημοσιογραφία, έφθανε πειά η πολεμική.

— Θά γινόταν τώρα άλλος άνθρωπος!...

— Και για να τ' άποδείξη αυτό, έύρισε το μουστάκι του και το μούσι του κι' έκοψε με την φυλή μηχανή τα μαλλιά του!

— Το σχέδιό του ήταν πειά χαράζμένο: θά ξαναγύριζε στη φιλολογία, γράφοντας μυθιστορήματα. Μά όχι μυθιστορήματα ήθοπλαστικά, ή, όπως λέει ο ίδιος «μυθιστορήματα και δράματα τίμια!» Θά ζωγράφιζε την ανθρώπινη διαστροφή, τον έκφυλισμό, έτσι, όπως είναι στην πραγματικότητα. Είχε σημειώσει μάλιστα στο σημειωματάριό του τους τίτλους μερικών απ' τα έργα που σκόπευε να γράψη: «'Η διδασκαλίες ενός τέρατος», «'Η παρθένος σύζυγος», «'Ενα έγκλημα στο Λύκειο», «Τά τέρατα», «'Ερως πατροκτόνου», ή «'Ερωμένη του ήλιθίου», ή «'Μεσίτης» κλπ.

— Πραγματικά, ανάμεσα σε τόσα θέματα δεν είχε παρά τη δυσκολία της έκλογής.

— Μά όλ' αυτά ήταν σχέδια.

— Να τώρα η πραγματικότητα. 'Ο Μπωντελαίρ έφυγε μόνος για το Ντιζόν. Έφθασε εκεί γεμάτος πλῆθι μια χειμωνιαστική μέρα. Άμέσως η σιωπή της έπαρχίας του έσφιξε την καρδιά. ('Ακολουθεί)

πιό πίσω.

Ο Μπαθολέ προχώρησε και χαιρέτησε τη δούκισσα, ή οποία χωρίς να θέλει ανασκίρτησε αντικρύζοντας, το διαυγές κ' έρευνητικό βλέμμα του νέου, σαν να προαισθανόταν σ' αυτόν έναν άσπονδο μελλοντικό έχθρο.

Ο Μπαθολέ υποκλίθηκε και δεύτερη φορά κι' έδωσε σιωπηλός στη δούκισσα την έπιστολή του νέου θασιλέως της Γαλλίας.

Έκείνη την άνοιξε, την διάβασε με κάποια συγκίνηση και μόλις έφθασε στην υπογραφή, άφησε να της ξεφύγει ένα επιφώνημα έκπληξης και όργης:

— 'Ερρίκος Δ' φώναξε. Βασιλέως 'Ερρίκος! Ο Θεός να με συγχωρέσει, μά φαίνεται πως ο αγαπητός μου εξάδελφος τρελλάθηκε... Άφου ο θασιλέως 'Ερρίκος Βαλουά πέθανε, το στέμμα της Γαλλίας περιέρχεται στον καρδινάλιο Κάρολο των Βουρβώνων, τον θασιλέα 'Ερρίκο ΙΘο!

— Η 'Υψηλότης σας, της απάντησε ψυχρά ο Μπαθολέ, τυφλώνεται, φοβάμαι, από το μίσος της εναντίον του θασιλέως 'Ερρίκου των Βουρβώνων... Γιατί άλλωδς θά θυμώταν, ότι ο Καρδινάλιος Κάρολος δεν μπορεί να θασιλεύσει, γιατί είναι άγαμος. Θά άρχιζε μία δυναστεία, ή όποια θά τελείωνε μαζί του...

— Κύριε, απάντησε ήσυχα ή δούκισσα, οι πλησιέστεροι συγγενείς του οίκου των Βαλουά είναι οι άδελφοί μου, ο δούξ ντε Γκίζ, τον όποιο ο θασιλέως 'Ερρίκος Γ' έβαλε και δολοφόνησαν άνανδρα και ο δούξ της Μαγιέννης, ο όποιος, δόξα τω Θεώ, χαιρεί άκρας ύγείας και το ή-ποιοι το σπαθί είναι άρκετά δυνατό για να διώξη άπ' τη Γαλλία τον άφωρισμένο θασιλέα της Ναβάρρας. Άν ο καρδινάλιος δεν μπορεί να θασιλεύσει, ο δούξ μπορεί περιφύγει!

— Σας ζητώ συγγνώμη, κυρία, τη διέκοψε με σεβασμό ο Μπαθολέ, αλλά δεν ήρθα έδω να συζητήσω για γενεαλογικά ζητήματα.

»Αν ήκοι στον ήγεμόνα, ο όποιος ήταν θασιλέως της Ναβάρρας κι' ο όποιος σήμερα έλαθε τον τίτλο του θασιλέως της Γαλλίας, υπηρετώ και ύπακούω σ' αυτόν. Μου έμπιστεύθηκε την έπιστολή για την 'Υψηλότητά σας, έξέπληρωσα την άποστολή μου και δεν έχω το δικαίωμα να σχολιάζω τα έργα του κυρίου μου. Έπιτρέψατέ μου ν' αποσυρθώ...

Ο Μπαθολέ χαιρέτησε τη δούκισσα κι' έτοιμάστηκε να θγί έξω. Μά, εκείνη τον έκράτησε με μία χειρονομία και του έπτε:

— Έχετε δίκη, κύριε, και σας παρακαλώ να με συγχωρέσετε για την όργή μου. Ένεργείτε σαν ευγενή που έκπληρωσε την άποστολή που του άνέθεσαν. Δεν πρέπει λοιπόν να εξηγήσω σε σας πόσο άδύνατον είναι να γίνη θασιλέως της Γαλλίας ο θασιλέως της Ναβάρρας.

Τά λόγια της αυτά ή δούκισσα τά συνώδευσε μ' ένα γλυκύτατο χαμόγελο, δείχνοντας συγχρόνως στον Μπαθολέ μία έδρα. Μά εκείνος υποκλίθηκε χωρίς να καθήση.

— Έρχεστε από το Σαιν-Κλου; τον ρώτησε.

— Μάλιστα, κυρία;

— Καί πέθανε ο Βαλουά;

— Στις τέσσερες το άπόγευμα, κυρία.

Ένα σκληρό χαμόγελο φάνηκε στα χείλη της δούκισσης, ή όποια ψιθύρισε:

— 'Επί τέλους! Έκδικήθηκα!

Ο Γκοντράν είχε μείνει όρθιος. Τά φρύδια του ήταν μαζεμένα και τά μάτια του πετούσαν άστραπές. Μόλις άκουσε τά λόγια αυτά της δούκισσης, την κούταξε κατάματα σαν δικαστής, που κιντάζει τον ένοχο.

— Ξερετε, κυρία, πως άνομαζόταν ο δολοφόνος του θασιλέως;

— Τό φαντάζομαι, απάντησε εκείνη χαμογελώντας πάντοτε.

— Ήταν ένας νεαρός μοναχός, εξακολούθησε ο Γκοντράν, στον όποιο δειχνατε τελευταία μεγάλη φιλία κι' ο όποιος έρχόταν κάθε μέρα έδω και σας διαβαζε ένα κεφάλαιο της γραφής. Άνομαζόταν Ζάκ Κλεμάν.

— Τό ξέρω! έπτε ή δούκισσα.

— Α! τό ξέρατε;

— Βέβαια, και προσευχήθηκε στον Θεό να μη του συμβή κανένα κακό...

— Λοιπόν, κυρία, έπτε τότε ο Μπαθολέ, ο Θεός δεν άκουσε τίς προσευχές σας, γιατί και ο δολοφόνος πέθανε...

— Α! έκανε ή δούκισσα χλωμιάζοντας.

Ο Μπαθολέ τράβηξε έξω τό σπαθί του ως τη μέση.

— Κιττάχτε! έπτε. Αυτό είναι τό αίμα του...

Και έβαλε πάλι τό σπαθί στη θήκη του.

Τό φλογερό βλέμμα μίσους, το όποιο προσήλωσε τη στιγμή εκείνη ή δούκισσα στον νέο ήταν τέτοιο, ώστε εκείνος, παρ' όλη την άνδρεία του, τραβήχτηκε πίσω ένα βήμα, σαν να είχε αντικρύσει μπροστά του έχδινα.

Ο Γκοντράν άντελήφθη τό βλέμμα εκείνο και παίρνοντας έναν Έσταυρωμένο από τον τοίχο, πλησίασε τη δούκισσα και της έπτε:

— Κυρία, αν ζητούσα να όρκισθήτε στο σταυρό αυτό σεις που προσεύχεστε στον Θεό και ίσχυρίζεστε, ότι πολεμάτε για την καθολική πίστι εναντίον των αίρετικών, θά όρκιζόσαστε;

— Ποιός ξέρει;

— Λοιπόν! Όρκισθήτε μου, ότι δεν ώπλισατε τό χέρι του μοναχού Ζάκ Κλεμάν;

— Α! έπτε εκείνη. Θέλετε να σας τό όρκιστώ αυτό;

— Μάλιστα.

— Δεν μπορώ, έπειδή κατά διαταγήν μου ο Ζάκ Κλεμάν έπήγε στο Σαιν Κλου και χτύπησε τον δολοφόνο του άδελφού μου, τον τελευταίο θλαστό της καταραμένης γενεάς των Βαλουά.

Ο Γκοντράν ξανάβαλε τον σταυρό στη θεί του. Έπειτα, κιντάζοντας κατάματα τη δούκισσα, της έπτε:

— Κυρία, σας παρακαλώ να ξεχάσετε, ότι σας ύπηρετησα επί είκοσι χρόνια, ότι επί είκοσι χρόνια έφραγα το ψωμί των Γκίζ, ότι μία μέρα είχα την τόλη να ρηγτώ στά πόδια σας και να σας εξομολογηθώ τον έρωτά μου... σας παρακαλώ, κυρία, να τά ξεχάσετε όλα και να μου δώσετε την άδεια να φύγω για πάντα.

— Και που θά πάτε; τον ρώτησε ή δούκισσα ειρωνικά.

— Θά πάω να ύπηρετήσω τον θασιλέα 'Ερρίκο των Βουρβώνων, απάντησε ο Γκοντράν.

Βαθεία έκπληξις ζωγραφίστηκε στο πρόσωπο της δούκισσης.

— Τι λέτε; ρώτησε ζωηρά. Τι λέτε;

— Κυρία, απάντησε ο Γκοντράν γαλήνια, κι' έγώ άνήκω σε οικογένεια ήγεμόνων που ήταν ίσοι με τους θασιλείς της Γαλλίας. Οι πρόγονοί μου έλέγοντο Ντροέ και ήσαν δούκες της Βρετάνης. Όταν λοιπόν κατάγεται κανείς από τέτοιους μεγιστάνες, όσο κι' αν κατατήση ύπηρετής, πρέπει να σέβεται τους πρόγονούς του και να μην υποθιβάζεται.

Μιά άστραπη όργης έλαμψε στά μάτια της δούκισσης.

— Δεν σας καταλαβαίνω, Γκοντράν, έπτε.

— Τώρα θά με καταλάβετε, της απάντησε εκείνος περφόνα. Άκούστε... Όταν ένας Βρετόνος ευγενής έχη κάποιον έχθρο, πηγαίνει και του προτείνει μοναχά... Πάλη σώμα με σώμα, μονομαχία μέχρι θανάτου, αυτός είναι ο μόνος τρόπος με τον όποιον έκδικείται... Ποτέ δεν καταφεύγει σε μισθωτό δολοφόνο...

Και ο Γκοντράν, άφου έπτε τά λόγια αυτά, χαμογέλασε πικρά, πράγμα που έκανε τη δούκισσα να χλωμιάση.

— Καταλαβαίνω, του έπτε, με περιφρονείτε...

Ο Γκοντράν δεν απάντησε.

— Έστω λοιπόν! φώναξε ή δούκισσα. Περιφρονήστε με!... Άλλά μάθετε ποιά άσθυστο μίσος, ποιά σκληρή έπιθυμία έκδικήσεως μ' έσπρωξαν να κάνω ότι έκανα. Ο 'Ερρίκος Βαλουά επρόκειτο να με παντρευτή. Τό συνικόσιό μας είχε συμφωνηθί από καιρό μεταξύ των οικογενειών μας και όμως εκείνος με περιφρόνησε, με ποδοπάτησε και άντι για μένα, παντρεύτηκε άλλην... Σαν να μη το έφθανε δέ αυτό, ταπεινώσε τον οίκο μου, τον εξώμωσε με οίκο άπλών ευγενών, ο άνανδρος! Έτρεμε και μόνο στο άκουσμα του όνόματος των πατέρων μας... Κατόπιν, ο άδελφός μου 'Ερρίκος κι' ο άλλος άδελφός μου, ο καρδινάλιος της Λωρραίνης έπεςαν διαδοχικά κάτω άπ' τά χτυπήματα των μισθωτών δολοφόνων του... Πώς λοιπόν, έπειτα, άπ' όλ' αυτά, σας κάνει έντύπωση, Γκοντράν, τό γεγονός, ότι τό χέρι μου έβαλε τό έγχειριδίο στο χέρι του θασιλοκτόνου Ζάκ Κλεμάν...

— Δεν μου κάνει έντύπωση αυτό, απάντησε ο Γκοντράν με σταθερότητα. Άπλως μόνο, κυρία, σας παρακαλώ, να εύαρεστηθήτε να μου άποδώσετε την έλευθερία μου.

Ο Γκοντράν χαιρέτησε κι' έτοιμάστηκε να θγί έξω.

— Γκοντράν! φώναξε ή δούκισσα συγκινημένη.

— Χαίρετε, κυρία! απάντησε εκείνος. Χαίρετε! Και θγίκε έξω.

Ο Μπαθολέ χαιρέτησε κι' αυτός τη δούκισσα κι' άκο-

λούθησε, τον θείο του.

— Άς άπομακρυνθούμε από τό άνάκτορο αυτό, έπτε ο Γκοντράν, γιατί μου φαίνεται πως θέλω να στάζουν αίματα από τους τοίχους του.

Άφου ήπνευσαν, διευθύνθηκαν προς την πύλη του Νέλ, για τό ξενοδοχείο του Καρλομάγνου. Όταν έφθασαν εκεί, είδαν στην πόρτα του ξενοδοχείου έναν άντρα με σκωτσέζικη στολή.

Ο Γκοντράν τον πλησίασε και τον ρώτησε άγγλικά:

— Έ, φίλε, για ποιόν λόγο, αφήσατε τά θουνά της Σκωτίας σας και ήρθατε έδω;

— Άκολούθησα τον κύριό μου, απάντησε εκείνος.

— Πώς όνομάζεται ο κύριός σου;

— Λόρδος Βίκτωρ.

— Αυτός είναι! ψιθύρισε ο Γκοντράν στον Μπαθολέ.

Και με δυνατή φωνή ρώτησε:

— Και που είναι ο κύριός σου;

— Μέσα στο ξενοδοχείο.

Ο Γκοντράν δεν δεν θέλησε ν' άκούση περισσότερα και μπήκε μέσα στο ξενοδοχείο, άκολουθούμενος άπ' το Μπαθολέ.

Μέσα στη μεγάλη αίθουσα του ξενοδοχείου καθόταν ένας άντρας τριάντα περπου χρόνων. Φορούσε μαύρα ρούχα, ήταν χλωμός αι διάβαζε κανείς στο πρόσωπό του πολλές δυστυχίες. Είχε σπηρίξει τό κεφάλι του στο χέρι του και φαινόταν αδιάφορος σε όλα γύρω του.

— Έκτωρ! φώναξε ο Γκοντράν.

Άκούοντας τ' όνομά του ο ήπιότης σηκώθηκε και θγάζοντας μία κραυγή, έτρεξε με άνοιχτή άγκαλιά προς τον άδελφό του.

— Α! άδελφέ, ψιθύρισε, αν ποτέ με άγάπησε, ήρθε ή στιγμή να μου άποδείξεις ότι ή καρδιά σου μου παρέμεινε πιστή;

— Τι θέλεις και τί χρειάζεσαι; ρώτησε με άπλότητα ο Γκοντράν.

— Σώσε την!... φώναξε ίκετευτικά ο Έκτωρ.

— Για ποιάν μιλάς;

— Για εκείνη!... Τη θασίλισσα της Σκωτίας!...

— Α! έπτε ο Γκοντράν. Μαντεύω... Η δυστυχισμένη θασίλισσα της Σκωτίας Μαρία Στουαρτ είναι αιχμάλωτη της φοβερης αντίζήλου της, της θασίλισσης 'Ελισάβετ...

— Άδελφέ!... Άδελφέ!... ψιθύρισε ο Έκτωρ, ξέρεις ότι πρόκειται για τη ζωή της...

— Ηρβα λοιπόν σε σένα για να σου πω, όπως θά νατόσω... Ηρβα λοιπόν σε σένα για να σου πω, όπως θά νατόσω... Ηρβα λοιπόν σε σένα για να σου πω, όπως θά νατόσω...

— Γιατί μιλάτε για τέσσερες, θείε μου; φώναξε ο Μπαθολέ. Δεν είμαι κι' έγώ ένας Πεννόν όπως εσείς;

Και λέγοντας τά λόγια αυτά ο νέος, προχώρησε και παρουσιάστηκε στον Έκτορα, ο όποιος ως τη στιγμή έπαρουσίαστηκε στον Έκτορα, ο όποιος ως τη στιγμή έπαρουσίαστηκε στον Έκτορα...

— Τό παιδί! ψιθύρισε ο Έκτωρ, άναγνωρίζοντας άμέ-

— Τό παιδί! ψιθύρισε ο Έκτωρ, άναγνωρίζοντας άμέ-

— Τό παιδί! ψιθύρισε ο Έκτωρ, άναγνωρίζοντας άμέ-

— Τό παιδί! ψιθύρισε ο Έκτωρ, άναγνωρίζοντας άμέ-

— Τό παιδί! ψιθύρισε ο Έκτωρ, άναγνωρίζοντας άμέ-

— Τό παιδί! ψιθύρισε ο Έκτωρ, άναγνωρίζοντας άμέ-

— Τό παιδί! ψιθύρισε ο Έκτωρ, άναγνωρίζοντας άμέ-

— Τό παιδί! ψιθύρισε ο Έκτωρ, άναγνωρίζοντας άμέ-

— Τό παιδί! ψιθύρισε ο Έκτωρ, άναγνωρίζοντας άμέ-

— Τό παιδί! ψιθύρισε ο Έκτωρ, άναγνωρίζοντας άμέ-

— Τό παιδί! ψιθύρισε ο Έκτωρ, άναγνωρίζοντας άμέ-

— Τό παιδί! ψιθύρισε ο Έκτωρ, άναγνωρίζοντας άμέ-

— Τό παιδί! ψιθύρισε ο Έκτωρ, άναγνωρίζοντας άμέ-

— Τό παιδί! ψιθύρισε ο Έκτωρ, άναγνωρίζοντας άμέ-

— Τό παιδί! ψιθύρισε ο Έκτωρ, άναγνωρίζοντας άμέ-

— Τό παιδί! ψιθύρισε ο Έκτωρ, άναγνωρίζοντας άμέ-

— Τό παιδί! ψιθύρισε ο Έκτωρ, άναγνωρίζοντας άμέ-

— Τό παιδί! ψιθύρισε ο Έκτωρ, άναγνωρίζοντας άμέ-

— Τό παιδί! ψιθύρισε ο Έκτωρ, άναγνωρίζοντας άμέ-

— Τό παιδί! ψιθύρισε ο Έκτωρ, άναγνωρίζοντας άμέ-

— Τό παιδί! ψιθύρισε ο Έκτωρ, άναγνωρίζοντας άμέ-

— Τό παιδί! ψιθύρισε ο Έκτωρ, άναγνωρίζοντας άμέ-

— Τό παιδί! ψιθύρισε ο Έκτωρ, άναγνωρίζοντας άμέ-

— Τό παιδί! ψιθύρισε ο Έκτωρ, άναγνωρίζοντας άμέ-

— Τό παιδί! ψιθύρισε ο Έκτωρ, άναγνωρίζοντας άμέ-

— Τό παιδί! ψιθύρισε ο Έκτωρ, άναγνωρίζοντας άμέ-

— Τό παιδί! ψιθύρισε ο Έκτωρ, άναγνωρίζοντας άμέ-

— Τό παιδί! ψιθύρισε ο Έκτωρ, άναγνωρίζοντας άμέ-

— Τό παιδί! ψιθύρισε ο Έκτωρ, άναγνωρίζοντας άμέ-

— Τό παιδί! ψιθύρισε ο Έκτωρ, άναγνωρίζοντας άμέ-

— Τό παιδί! ψιθύρισε ο Έκτωρ, άναγνωρίζοντας άμέ-

— Τό παιδί! ψιθύρισε ο Έκτωρ, άναγνωρίζοντας άμέ-

— Τό παιδί! ψιθύρισε ο Έκτωρ, άναγνωρίζοντας άμέ-

— Τό παιδί! ψιθύρισε ο Έκτωρ, άναγνωρίζοντας άμέ-

— Τό παιδί! ψιθύρισε ο Έκτωρ, άναγνωρίζοντας άμέ-

— Τό παιδί! ψιθύρισε ο Έκτωρ, άναγνωρίζοντας άμέ-

— Τό παιδί! ψιθύρισε ο Έκτωρ, άναγνωρίζοντας άμέ-

— Τό παιδί! ψιθύρισε ο Έκτωρ, άναγνωρίζοντας άμέ-

— Τό παιδί! ψιθύρισε ο Έκτωρ, άναγνωρίζοντας άμέ-

— Τό παιδί! ψιθύρισε ο Έκτωρ, άναγνωρίζοντας άμέ-

— Τό παιδί! ψιθύρισε ο Έκτωρ, άναγνωρίζοντας άμέ-

— Τό παιδί! ψιθύρισε ο Έκτωρ, άναγνωρίζοντας άμέ-

— Τό παιδί! ψιθύρισε ο Έκτωρ, άναγνωρίζοντας άμέ-

— Τό παιδί! ψιθύρισε ο Έκτωρ, άναγνωρίζοντας άμέ-

— Τό παιδί! ψιθύρισε ο Έκτωρ, άναγνωρίζοντας άμέ-

— Τό παιδί! ψιθύρισε ο Έκτωρ, άναγνωρίζοντας άμέ-

— Τό παιδί! ψιθύρισε ο Έκτωρ, άναγνωρίζοντας άμέ-

— Τό παιδί! ψιθύρισε ο Έκτωρ, άναγνωρίζοντας άμέ-

— Τό παιδί! ψιθύρισε ο Έκτωρ, άναγνωρίζοντας άμέ-

— Τό παιδί! ψιθύρισε ο Έκτωρ, άναγνωρίζοντας άμέ-

— Τό παιδί! ψιθύρισε ο Έκτωρ, άναγνωρίζοντας άμέ-

— Τό παιδί! ψιθύρισε ο Έκτωρ, άναγνωρίζοντας άμέ-

— Τό παιδί! ψιθύρισε ο Έκτωρ, άναγνωρίζοντας άμέ-

— Τό παιδί! ψιθύρισε ο Έκτωρ, άναγνωρίζοντας άμέ-

— Τό παιδί! ψιθύρισε ο Έκτωρ, άναγνωρίζοντας άμέ-

— Τό παιδί! ψιθύρισε ο Έκτωρ, άναγνωρίζοντας άμέ-

— Τό παιδί! ψιθύρισε ο Έκτωρ, άναγνωρίζοντας άμέ-

— Τό παιδί! ψιθύρισε ο Έκτωρ, άναγνωρίζοντας άμέ-

— Τό παιδί! ψιθύρισε ο Έκτωρ, άναγνωρίζοντας άμέ-

ΕΙΝ' ένας καλός νόμος του Θεού να μπορούν οι φτωχοί να γελούνε κι' αυτοί.

Δεν ακούγονται μόνο κλαμάτα μέσα στα φτωχόσπιτα, μα συχνά και γέλια που θγαίνουν μέσ' απ' την καρδιά. Κ' είναι ακόμα αλήθεια πως οι φτωχοί γελούν, καμιά φορά στη στιγμή που θα είχαν περισσότερους λόγους να κλάψουν.

Τόν ξέρω καλά αυτόν τον κόσμο. 'Η οικογένεια τών Σόος, στην οποία ανήκε ο πατέρας μου, είχε περάσει όλους τους σταθμούς της φτώχειας. Ο φτωχός μου πατέρας ήταν έργατης σ' ένα μηχανουργείο. Δεν περηφανεύομαι καθόλου γι' αυτόν τον καιρό, ούτε και κανένας άλλος από μās. Μά είναι η αλήθεια.

Κ' είναι αλήθεια ακόμα, ότι ποτέ στη ζωή μου δεν θα γελάσω τόσο όσο σ' αυτά τα λίγα χρόνια της παιδικής μου ηλικίας... Πώς να γελάσω στη στιγμή που δεν έχω πειά την πρόσχαρη μητέρα μου, με το κόκκινο πρόσωπο που ήξερε να γελάει τόσο ωραία, ώστε στο τέλος της ερχόντουσαν δάκρυα κι' ο θήλας πήγαινε να την πνίξει.

Και δεν γέλασα σίγουρα ποτέ τόσο, όσο ένα απόγευμα που το περάσαμε οι δυο μας δλόκληρο, ψάχνοντας να θρούμε έφτα πεντάρες που της χρειαζόντουσαν. Ψάξαμε, και τις θρήκαμε στο τέλος! Τρεις στο συρταράκι της ραπτομηχανής, μία στο ντουλάπι, τις υπόλοιπες τις θρήκαμε πολύ πιο δύσκολα.

Τις τρεις πρώτες πεντάρες τις ανακάλυψε η ίδια η μητέρα μου. Φανταζόταν πως θάδρισκε περισσότερα μέσα στο συρταράκι της μηχανής, γιατί συνήθιζε να ράβει για χρήματα κι' έβαζε πάντα εκεί μέσα τα κέρδη της. Για μένα, το συρταράκι αυτό ήταν ένα ανεξάντλητο δρυχείο θησαυρού, όπου έφθανε ν' απλώσει κανείς το χέρι του για να πάρει ό,τι θέλει.

Γι' αυτό, ξαφνιάστηκα πολύ, όταν η μητέρα μου, αφού έφαγε κι' ανακάτεψε θελόνες, καρφίτσες, δαχτυλίδες, ψαλλίδια, κορδέλλες, κουμπιά, φώναξε ξαφνα ξαφνιασμένη.

— Κρύφτηκαν !
— Ποιές;
— 'Η πενταρούλες! απάντησε η μητέρα μου.

Και άρχισε να γελάει.

Έβαλε κατόπιν το συρτάρι από τη μηχανή και έπροσθεσε:

— Έλα, παλληκαράκι μου, να τις θρούμε με το ζόρι, αφού κρύβονται ! 'Η πονηρές! 'Η κακές πενταρούλες !

Κάθησε στο πάτωμα κι' ακούμπησε το συρτάρι μπροστά της, προσφυλαχτικά σαν να φοβόταν μήπως η πεντάρες πετάξουν. Σέ κάποια στιγμή μάλιστα σκέπασε το συρτάρι, όπως σκεπάζουν τις πεταλούδες μ' ένα καπέλλο.

Πώς μπορούσε να μη γελάσει κανείς μ' ένα καπέλλο.

— Τις έπιασα ! φώναξε γελώντας κι' έσπευσε να ξεσκεπάσει το συρτάρι. Καμιά δεν θα μου ξεφύγει.

Κάθησα κι' εγώ κοντά της, παραμονεύοντας να προβάλλει κανένα γυαλιστερό νόμισμα.

Μά το κακό... Τίποτε δεν σάλεψε, τίποτε δεν φάνηκε. Τα θλέμματά μας διασταυρώθηκαν και γελάσαμε μ' αυτήν την απογοήτευσί μας.

— Αγγίζα τότε το συρτάρι με το χέρι μου...

— Σούτ! Έκανε η μητέρα μου. Σιγά! Θά μās ξεφύγουν! Δεν ξέρεις ακόμα τί γρήγορα ζώα που είναι... Τρέχουν τόσο γρήγορα... Τρέχουν όπου αρχίζουν να κυλάνε... κι' όταν αρχίζουν να κυλάνε... αντίο!

Δεν κρατιώμαστε απ' τα γέλια, γιατί ξέραμε εκ πείρας πόσο γρήγορα κυλάει το χρήμα!

— Όταν ανακτήσαμε τη σοβαρότητά μας, κούνησα το χέρι μου για να αναποδογυρίσω το συρτάρι.

— 'Ε! Έκανε πάλι η μητέρα μου. Τι κάνεις αυτού;

Φοβήθηκα και τράθη-

ΟΥΓΓΡΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΤΖΙΓΜΟΝΤ ΜΟΡΙΤΣ

ΕΦΤΑ ΠΕΝΤΑΡΕΣ

Μου χρειάζονται για να τ' αγοράσω έφτα τουλάχιτον πεντάρες... Αλλιώς δεν θα μου δώσουν. Βρήκαμε τις τρεις κιόλας: θέλω ακόμα τις άλλες τέσσερες που κρύβονται εδώ μέσα, σ' αυτό το μικρό σπιτί... Είναι φρόνιμες και δεν θέλουν να τις ανησυχούν... Αλλιώς θυμώνουν, θγαίνουν έξω και δεν τις ξαναθλέπουμε πειά. Λοιπόν πρόσεχε! Γιατί το γρήμα είναι περήφανο. Πρέπει να το φέρεται κανείς μ' ε... νεία!... Να το τιμά... Θυμώνει γρήγορα σαν δεσποινίδες από καλά σπιτία. Πόσες φορές γελάσαμε, ενώ φλυαρούσαμε έτσι;

— 'Α! πρόσθεσε η μητέρα μου. Ξέρω ένα μαγικό τραγούδι που θα τις κάνει να θρούν έξω αμέσως.

Κι' άρχισε να τραγουδάει.

*Έθγα γρήγορα πεντάρα,
*Αν δεν θέλεις το κακό σου!...
Συμφορά σ' ήρε κι' άναρα !
Καίγεται το σπιτικό σου !

Ξαναείπα κι' εγώ το τραγούδι αυτό... Μά χωρίς αποτέλεσμα !...

Τότε, μη μπορώντας να κρατηθώ πειά, αναποδογύρισα το συρτάρι...

Ξεχύθηκαν και σκορπίστηκαν από μέσα ένα σωρό πράγματα, μα η πεντάρες πουθενά...

Η μητερούλα έφαξε μ' ένα μικρό μορφομα στο πρόσωπό της... τίποτε...

— Κρίμα που δεν έχουμε τραπέζι! είπε. 'Αν είχαμε αδειάσει το συρτάρι σε τραπέζι, θα ήταν πιο τιμητικό για τις πεντάρες και θα τις θρίκαμε!...

Μάζεψα, όλα ταπραματάκια του συρταριού και τα ξανάβαλα μέσα.

Η μητέρα μου σ' αυτό το διάστημα σκεφτόταν, έσπαζε το κεφάλι της.

Προσπαθούσε να θυμηθεί μήπως είχε θάλει καμιά μέρα πουθενά άλλοι χρήματα.

Μά δεν θυμόταν.

Μιά ιδέα μου ήρθε ξαφνα στο μυαλό.

— Μητέρα! φώναξα. Ξέρω που είναι μία πεντάρα!

— Ποι, παιδί μου;... Πές μου πού είναι να πάμε να τη θρούμε πριν αναλυθί σαν χιόνι!...

— Είναι! μέσα στο ντουλάπι με τον καθρέφτη.

— 'Ω! δυστυχισμένο παιδί!... Γιατί να μη το πής ναρίτερα; Μπορεί να μās το έχη σκάσει κιόλας ή κυρά πεντάρα!...

Σηκωθήκαμε και τραθήξαμε για το ντουλάπι με τον καθρέφτη — που δεν είχε πειά από καιρό καθρέφτη.

Ευτυχώς η πεντάρα δεν είχε πετάξει. Βρισκόταν ακόμα μέσα στο συρτάρι του, όπως ήξερα. Ήτανε τρεις μέρες που ήθελα να τη θυτηξώ αυτήν την πεντάρα και ν' αγοράσω ζαχαρωτά, μα μου έλειπε το θάρρος.

— Νά, έχουμε τώρα τέσσερες πεντάρες!... είπε η μητέρα μου. Μη θασανίζεσαι πειά: το πιο δύσκολο γίνεται. Έχουμε παραπάνω απ' τα μισά. Αφού χρειαστήκαμε μία ώρα για να θρούμε τις τέσσερες πεντάρες, θα χρειαστούμε λιγώτερο να θρούμε τις άλλες τρεις. Και τότε θα μπορέσω να κάνω την πλούσι μου πριν νυχτώση... 'Ας κάνουμε γρήγορα! 'Ισως θρούμε και τις άλλες σ' άλλα συρταρία του ντουλάπιου...

— 'Ω! πάλι λίγες ελπίδες είχα να θρούμε τις πεντάρες σ' άλλα συρταρία ! Το παλιο ντουλάπι, που ήταν άλλοτε

ξα τα χέρια μου τόσο γρήγορα σαν ναχα άγγιζει καυτό σίδερο.

— Πρόσεχε, μικρέ άσωτε! μου είπε η μητέρα μου. Πόσο θιάζεσαι να τις ξεθλέψεις! 'Όσο μένουν κρυμμένες εκεί μέσα είναι δικές μας. 'Ας μείνουν ακόμα μερικές στιγμές, γιατί σε λίγο θα θάλω πλούσι και έχω ανάγκη από σαπούνι.

— Πλούσιο συρτάρι αυτό άλλοτε! Αυτό δεν είχε ποτέ τίποτε!... Αυτό ήταν πάντα γεμάτο από χαρτιά χρεών!... Και σού, ζητιάνικο, άθλιο συρτάρι, δεν είχες ποτέ τίποτε!...

— 'Ω! ούτε ποτέ θάχης τίποτε γιατί θά είμαστε πάντα φτωχοί!...

— Νά και το πιο πλούσιο ! φώναξε γελώντας καθώς τράβηξε το τελευταίο συρτάρι που δεν είχε καθόλου πάτο.

Μου το πέρασε στο λαιμό και καθήσαμε κάτω σκακμένοι στα γέλια.

— Περιμένα ! φώναξε ξαφνα η μητέρα μου. Θά θρωμέ αμέσως χρήματα! Θά τα θρω στο σακκάκι του πατέρα σου.

Το σακκάκι του πατέρα μου κρεμώταν σ' ένα καρφί στον τοίχο, ανάμεσα σ' ένα σωρό άλλα παληόρουχα.

Κι' έγινε το θαύμα των θαυμάτων, όταν η μητέρα μου θάζοντας το χέρι της σε μία τσέπη θρήκε μέσα άμειως μία πεντάρα.

Δεν μπορούσε πειά να πιστέψει στα μάτια της.

— Αυτό ήταν! φώναξε. Νά! Πόσες έχουμε τώρα; 'Εχουμε τόσες πολλές που δεν μπορούμε ούτε να τις μετρήσουμε. Μιά, δυο, τρεις, τέσσερες, πέντε... Πέντε! Δεν χρειαζόμαστε παρά δυο μόνο ακόμα. Τι είναι δυο πεντάρες; Τίποτε! Στη στιγμή που θρήκαμε τις πέντε, θά θρούμε και τις δυο!...

Έφαξε με προσοχή όλες τις τσέπες του σακκακιού, μά, αλλοίμονο, το κακό!... Δεν θρήκε άλλη πεντάρα... Ούτε τα γέλια, ούτε τ' άστεία τις έκαναν να παρουσιαστούν.

Τα μάγουλα της μητέρας μου είχαν γίνει κατακόκκινα φλογισμένα από τον έρεθισμό και την εργασία. Ο γιατρός της είχε απαγορεύσει να δουλεύει, γιατί η δουλειά την αρρώσταινε... Και το ψάξιμο αυτό ήταν δουλειά θέβαια. Μά δεν μπορεί κανείς ν' απαγορεύσει σ' ένα άνθρωπο να ψάχνει να θρή χρήματα.

Το δειλινό ήρθε και πέρασε. Το θράδυ άπλωνόταν.

Ο πατέρας μου χρειαζόταν γι' αύριο ένα καθαρό πουκάμισο, κ' ήταν αδύνατο στη μητέρα μου να πλύνει. Το καθαρό νερό του πηγαδιού δεν έφτανε για να καθαρίσει τις λαδιές.

Έξαφνα, η μητέρα μου χτύπησε το μέτωπό της.

— Τι ζώο που είμαι ! φώναξε. Δεν έφαξα στην τσέπη μου... Για να δούμε !

Κι' έχωσε το χέρι της στην τσέπη της.

Το ξανάβγαλε με μία πεντάρα. Την έκτε...

Είχαμε άναψι... Μιά πεντάρα μās χρειαζόταν ακόμα...

— Δείξε μου κι' εσύ τις τσέπες σου, μου είπε η μητέρα μου. 'Ισως υπάρχει εκεί τίποτε.

Τις τσέπες μου; Βέβαια μπορούσα να τις δείξω; ήσαν άδειες.

Η νύχτα άπλωνόταν και μέναμε εκεί με τις έξη μας πεντάρες που μās ήσαν άχρηστες, όσο δεν γινότουσαν έφτα.

Δεν είχαμε πίστωση στον 'Εθραίο μπακάλη κ' οι γείτονες ήσαν κι' αυτοί σαν έμās. Μά και φτωχοί να μην ήταν, θά ντρεπόμαστε να τους ζητήσουμε μία πεντάρα.

Δεν μās έμενε τίποτε άλλο να κάνουμε παρά να γελάμε με την καρδιά μας για τη φτώχεια μας.

Τότε παρουσιάστηκε ένας ζητιάνος. Με φωνή κλαψιάρικη άρχισε να ζητά έλεημοσύνη.

Η μητέρα μου έσκασε στα γέλια.

— Τι λές, καλέ μου άνθρωπε; το είπε. Πώς να σου δώσω έλεημοσύνη, στη στιγμή που έχασα το απόγευμα, ψάχνοντας να θρω μία πεντάρα που μου έλειπε για ν' αγοράσω μισή δόα σαπούνι.

Ο ζητιάνος, ένας γέρος με πλαδαρό πρόσωπο, κύτταζε τη μητέρα μου, ξαφνιασμένος.

— Μιά πεντάρα σου λείπει ; τη ρώτησε.

ΤΟΥ ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΓ'ΑΝΤ

ΠΑΡΑΔΟΞΟΛΟΓΙΕΣ

Πολλοί άνθρωποι χρεωκόπησαν στη ζωή τους, γιατί είχαν περισσότερο θάρρος από εκείνο που άνεχεται ο πεζός αϊώνας.

Νοιώθει κανείς μεγάλη ευχαρίστησι, όταν ξεφορτώνεται εκείνους που τους έχει μεγάλη ανάγκη.

Μπορώ, επί τέλους, να παραδεχθώ την κτηνώδη δύναμι, αλλά την κτηνώδη λογική ποτέ.

Πόσες άνοησίες λέγονται για ευτυχισμένους γάμους!... 'Εγώ είμαι βέβαιος, ότι κάθε άνδρας μπορεί να ζή ευτυχισμένα με κάθε γυναίκα, αρκεί... να μη την αγαπά!

Όταν μία γυναίκα, που χήρεψε, ξαναπαντρεύεται, το κάνει αυτό γιατί μισούσε τον πρώτο άνδρα της.

Όταν πάλι ένας άνδρας, που χήρεψε, παίρνει δεύτερη γυναίκα, το κάνει αυτό γιατί λάτρευε την πρώτη του γυναίκα.

Η γυναίκες δοκιμάζουν στον γάμο τους την τύχη τους, ενώ οι άνδρες θάζουν, κάτω από το λεπίδι μιας λαϊμητόμου τη δική τους.

Οι άνδρες παντρεύονται γιατί είναι κουρασμένοι. Η γυναίκες παντρεύονται γιατί είναι περιέργες. Άνδρες όμως και γυναίκες μένουν απογοητευμένοι από τον γάμο.

Η γυναίκες δίνουν στους άνδρες τους τ' αληθινό χρυσάφι της ζωής τους, αλλά πάντα φροντίζουν να το πάρουν όλο πίσω σιγά-σιγά.

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΓΙΑ ΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ

Κάλλιο καλός εργάτης, παρά κακός παπας.

Όποιος κάνει πολλές δουλειές μαζί την Κυριακή μένει υστικός.

Κάθε πολυτεχνίτης είναι κι' έρημοσπίτης.

Νάσαι πρώτος στο χωράφι και στενός εις το κρεβάτι.

Κατά τη δουλειά κ' η πληρωμή.

Νάσαι πρώτος στο χωράφι και στενός εις το κρεβάτι.

Κατά τη δουλειά κ' η πληρωμή.

Νάσαι πρώτος στο χωράφι και στενός εις το κρεβάτι.

Κατά τη δουλειά κ' η πληρωμή.

Νάσαι πρώτος στο χωράφι και στενός εις το κρεβάτι.

Κατά τη δουλειά κ' η πληρωμή.

Νάσαι πρώτος στο χωράφι και στενός εις το κρεβάτι.

Κατά τη δουλειά κ' η πληρωμή.

Νάσαι πρώτος στο χωράφι και στενός εις το κρεβάτι.

Κατά τη δουλειά κ' η πληρωμή.

Νάσαι πρώτος στο χωράφι και στενός εις το κρεβάτι.

Κατά τη δουλειά κ' η πληρωμή.

Νάσαι πρώτος στο χωράφι και στενός εις το κρεβάτι.

Κατά τη δουλειά κ' η πληρωμή.

Νάσαι πρώτος στο χωράφι και στενός εις το κρεβάτι.

Κατά τη δουλειά κ' η πληρωμή.

Νάσαι πρώτος στο χωράφι και στενός εις το κρεβάτι.

Κατά τη δουλειά κ' η πληρωμή.

Νάσαι πρώτος στο χωράφι και στενός εις το κρεβάτι.

«Πειτ' από τόσες και τόσες συμφορές.

Τὴν παρουσία της στὴν ἑπαυλὶ τὴν ξέρουν γιὰ τὴν ὥρα μόνο ἡ Λευκὴ καὶ ὁ Ζάν Ρενώ.

Δὲν μπόρεσα νὰ ἰδῶ τὸν Ρουθενά, γιατί ἔφυγε προχτές γιὰ τὸ Παρίσι. Ὁ Ζάν Ρενώ μίλησε καὶ ἀπεκάλυψε τὰ πάντα καὶ γι' αὐτὸ ὁ γέρος ἐπιστάτης ἔφυγε ἀμέσως μετὰ τὴν ἐλπίδα νὰ ἔρθῃ στὸ Παρίσι τὸν γιὸ τῆς Λουκίας καὶ νὰ τὸν ὀδηγήσῃ στὸ Σειλόν.

Ἀγαπητέ μου κόμη, ἔφτασα στὴν ἑπαυλὶ, ὅπου μοῦ εἶπαν, ὅτι θὰ εὗρισκα τὸν Μαρντοσέ — στὴ χώρα ἀγνοοῦν τὸ πραγματικὸ ὄνομα τοῦ Ζάν Ρενώ — κατὰ τίς ἐφτάμιση τὸ πρωί.

Ὁ Ζάν Ρενώ θρικόταν πρᾶγματι στὴν ἑπαυλὶ, ἀλλὰ, τὴν ὥρα ἐκείνη, ὁ Ἰάκωβος Μελλιέ τὸν εἶχε προσκαλέσει στὸ δωμάτιο του μαζί με πέντε ὑπηρετές τοῦ Σειλόν.

Μπήκα κι' ἐγὼ μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ Μελλιέ, χωρίς νὰ σκεφθῶ πῶς ἤμουν ξένος κι' ὅτι αὐτὸ πού ἔκανα ἦταν ἀτοπο. Φαίνεται πῶς κάποιο ἀγαθὸ πνεῦμα ἀπ' αὐτὰ στὰ ὁποῖα πιστεύουν οἱ Ἀνατολίτες, μοῦ ἀφαίρεσαν γιὰ μιὰ στιγμή τὴ δύναμι τῆς σκέψεως καὶ μετὰ τράβηξαν ἀπ' τὸ χέρι.

Μπήκα λοιπὸν στὸ δωμάτιο τοῦ Ἰακώβου Μελλιέ χωρίς νὰ με ἀντιληφθοῦν καὶ στάθηκα ἀκίνητος σὲ μιὰ γωνία.

Ὁ γέρο - κτηματίας αἰσθανόμενος τὸν θάνατο νὰ πλησιάζῃ, εἶχε προσκαλέσει τοὺς ὑπηρετές του καὶ τὸν Μαρντοσέ γιὰ νὰ τοὺς κἀνὴ τὴν ἐξομολόγησί του.

Φαντάζεσθε λοιπὸν ποιά ἦταν ἡ ἐκπληξίς μου ἡ καλλιτέρα ἡ εὐχαριστοίς μου, ὅταν τὸν ἀκούσα νὰ λὴ πῶς ὁ Ζάν Ρενώ ἦταν ἀδῶς καὶ πῶς αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶχε κάνει τὸν φόνου τῆς 24 Ἰουνίου 1850.

Κατόπιν οἱ πέντε ὑπηρετές ἔβηκαν ἀπ' τὸ δωμάτιο, ὅπου ἔμειναν μόνο κοντὰ στὸν ἐτοιμοθάνατο κτηματία ἡ Λευκὴ, ὁ Ζάν Ρενώ κι' ἐγὼ.

Ἐξάφινά τότε ὁ Ἰάκωβος Μελλιέ εἶπε στὴ Λευκὴ: — Ποῦ εἶναι ἡ Λουκία;... Προσκάλεσε τὴν κόρη μου!...

Αὐτὸ ἦταν γιὰ μένα ἕνα νέο ἀντικείμενο ἐκπληξέως, γιατί ἀγνοοῦσα ὅτι ἡ Λουκία εἶχε ξαναγυρίσει στὸ πατρικὸ της σπίτι.

Σὲ μιὰ στιγμή, μιὰ πόρτα ἀνοίξε καὶ εἶδα τὴ Λουκία νὰ παρουσιάζεται. Ἐτρεψε ἀμέσως πρὸς τὸν πατέρα της, ὁ ὁποῖος τὴν ἀγκάλιασε μετὰ πραγματικὴ λατρεία.

Κατόπιν ὁ γέρο κτηματίας μίλησε γιὰ τὸν Ρουθενά, γιὰ τὸν ἑγγονὸ του, τὸν ὁποῖο περιέμενε μ' ἀγωνία γιὰ νὰ τὸν δῇ πρὶν τὴν θάνατ καὶ γιὰ τὸν Ζάν Ρενώ.

Ὁ Ζάν Ρενώ θεωρῶν τότε κατὰ τὴν ὥρα νὰ χάρισῃ μιὰ τελευταία χαρὰ στὸν γαιοκτήμονα καὶ παρουσιάστηκε σ' αὐτὸν μετὰ τὴν πραγματικὴ του ταυτότητα.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγα λεπτὰ, τέλος, ὁ Ἰάκωβος Μελλιέ πέθανε ψιθυρίζοντας τὸ ὄνομα τοῦ Ἑδμόνδου...

Βγήκα τότε ἀπ' τὸ δωμάτιο μαζί με τὸν Ζάν Ρενώ καὶ κουβεντιάσαμε ἐπὶ πολλὴ ὥρα, περπατώντας στὸν κήπο τῆς ἐπαύλεως.

Ξέροντας ὅτι ὁ Ρουθενά, δὲν θὰ εὗρισκε στὸ Παρίσι τὸν γιὸ τῆς Λουκίας, εἶπα στὸν Ζάν Ρενώ μερικά λόγια μετὰ τὰ ὁποῖα μπόρεσε νὰ καθουχάσῃ τὴν δυστυχισμένη μητέρα, δίνοντάς της τὴν ἐλπίδα, ὅτι γρήγορα θὰ ξανὰέλεπε τὸν ἀγαπημένο της παιδί.

Κρήνησα τὰ ὀνόματα τῶν πέντε ἀνδρῶν πού εἶχαν ἀκούσει τὴν ἐξομολόγησιν τοῦ Ἰακώβου Μελλιέ καὶ ἔφυγα γιὰ τὸ Βεσσούλ.

Σήμερα οἱ θεματοφύλακες τοῦ μυστικοῦ τοῦ γέρου κτηματία προσεκληθῆσαν στὸ δικαστήριον τοῦ Βεσσούλ καὶ ἔκαναν τὴν κατάθεσί τους. Ὁ Εἰσαγγελεὺς μοῦ παρέδωσε τὴν ἐξομολόγησιν τοῦ Μελλιέ, ἐπιβεβαιωμένη ἀπὸ τοὺς πέντε μάρτυρες. Ὅπως ἀνέφερα καὶ στὴν ἀρχή, θὰ φύγω μετὰ τὸ πρῶτο τραῖνο καὶ αὐριο θὰ ἔρρωμαι στὸ Παρίσι.

Δὲν θὰ χάσω οὐτε στιγμή καὶ θὰ προσπαθῶ μετὰ ὅλες μου τίς δυνάμεις νὰ ἐπιταχύνω τὴν πλήρη κι' ἐπίσημη ἀναγνώρισι τῆς ἀδωότητος τοῦ Ζάν Ρενώ. Ὅσο γιὰ τὴν ἐπιτυχία δὲν χωράει καμμιά ἀμφισβόλια. Τὰ σέβη μου στὴν κυρία κόμισσα καὶ τοὺς χαιρετισμούς στὸν Ἑδμόνδου, στὸν Ἰερώνυμο Γκρελούς καὶ σὲ σὰς,

N. ΝΤΕΜΟΥΛΕΝ

Τὸ μέτωπο τοῦ Ἑδμόνδου ἀχτινοβολοῦσε ἀπὸ χαρὰ κι' ἦταν ἀπερίγραπτη ἡ εὐτυχία κι' ἡ στοργὴ πού ζωγραφίζονταν στὸ βλέμμα του καὶ στὴ φυσιογνωμία του.

Μητέρα μου! φώναξε μ' ἀπόρρητη λαχτάρα. Ὑπέφερες πολὺ, ἀλλὰ πόσο θὰ σ' ἀγαπήσω.

— Παιδί μου, εἶπε ἡ κόμισσα παίρνοντας τὸ χέρι του.

Θὰ τὴν ἀγαπήσουμε ὅλοι.

— Ναί, θὰ τὴν ἀγαπήσουμε ὅλοι! εἶπε καὶ ὁ κόμης ντὲ Μπονσιέ.

KH'

Ο ΥΠΟΚΟΜΗΣ ΝΤΕ ΜΠΟΝΣΙΕ

Ἡ μεγάλη συγκίνησις πού δημιουργήθηκε ἀπὸ τὰ δραματικὰ γεγονότα πού διηγηθήκαμε, ἀρχισε νὰ περᾶν στὸ Φρεμικούρ, στὸ Σεθρὺ καὶ ἀκόμα πιο πέρα, δηλαδὴ στὸ Σουέρ, στὸ Τερράς, στὸ Σαιντ - Ἰρουν καὶ στὸ Ἀρτεμόν.

Γιὰ μερικὲς ἡμέρες, ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας ἦσαν κατάπληκτοι καὶ δὲν ἔκαναν ἄλλο παρὰ νὰ μιλοῦν σχετικῶς.

Ἀλλὰ ὅλα λησμονοῦνται σιγά-σιγά σ' αὐτὸν τὸν κόσμο καὶ μετὰ δεκαπέντε μέρες ἡ ὥραία κοιλιά, ὅπου διαδραματίστηκε ἡ ἱστορία μας εἶχε ξαναπαρεῖ τὴν χαρούμενη καὶ γαλήνιαν ὄψιν της.

Οἱ κάτοικοι τῆς περιφέρειας εἶχαν μάθει μετὰ κατάπληξι, ὅτι ἡ Λουκία Μελλιέ πού εἶχε ἐξαφανισθῇ πρὶν ἀπὸ τόσα χρόνια, χωρίς ν' ἀκούσουν πειὰ τίποτε γι' αὐτή, εἶχε ξαναγυρίσει στὸ Σειλόν...

Εἶχε ἐρεθιστῇ ζωηρὰ ἡ περιέργειά τους, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε κανεὶς νὰ διαφωτίσῃ τὸ μυστήριον, τὸ ὁποῖο ἤξεραν μόνο, ὅσοι ἐνδιαφερόντουσαν νὰ τὸ κρατήσουν.

Ποτὲ δὲν ἔμαθαν γιὰ ποῖον λόγο ἡ Λουκία Μελλιέ εἶχε ἀναγκασθῇ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ἑπαυλὶ, ποιά ἦταν πρὸ δεκαεννέα χρόνων ἡ ζωὴ της καὶ πῶς εἶχε ξαναγυρίσει κοντὰ στὸν πατέρα της. Ἐξ ἄλλου, οἱ ἄνδρες πού ἀκούσαν τὴν ἐξομολόγησιν τοῦ Ἰακώβου Μελλιέ ἐκράτησαν σχετικῶς ἀπόλυτη σιωπὴ.

Ὁ Ρουθενά, εἰδοποιημένος ἀπὸ τὸν Ζάν Ρενώ ἤξερε, ὅτι ἕνας δικηγόρος τοῦ Παρισιῶν ὀνομαζόμενος Ντεμουλὲν, εἶχε ἀναλάβει τὸ ἔργο ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀδωότητα τοῦ Ζάν Ρενώ.

Γιὰ τὴ Λουκία καὶ γιὰ τὴ Λευκὴ, ἡ δεκαπέντε μέρες πού ἐπακολούθησαν μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Ἰακώβου Μελλιέ ἦσαν ἀτελείωτες καὶ φάνηκαν σ' αὐτὲς μακρυνές.

Ἡ δὴ δύο γυναῖκες δὲν χωριζόντουσαν καθόλου, θρικόνησαν πάντα μαζί καὶ μιλοῦσαν ἀδιάκοπα, γιὰ τὸν Ἑδμόνδου.

Ὁ Ζάν Ρενώ, ἔχοντας ἐμπιστοσύνη στὰ λόγια τοῦ Ντεμουλὲν τοὺς εἶχε πῇ: «θὰ ξαναρθῇ!» καὶ τὸν περιμέναν!... Ἀλλὰ καὶ γιὰ τίς δύο γυναῖκες πόσο ἀργοῦσε νάρθῃ!...

Ἡ Λουκία εἶχε τίς ἀνησυχίες της καὶ τοὺς φόβους της, ἀλλὰ καὶ ἡ Λευκὴ εἶχε τοὺς δικούς της.

— Θεέ μου! σκεφτόταν ἡ φτωχὴ μητέρα. Ἀν με ἀπάτησαν... Ἀν δὲν θέλουν νὰ μοῦ ξαναδώσουν τὸ παιδί μου...

— Ἀν ἔχῃ μεγάλο ὄνομα, ὅπως πιστεύει ἡ Λουκία, σὺ λογιζόταν ἡ κόρη τοῦ Ζάν Ρενώ, ἴσως νὰ ἔχασε κιόλας τὴν δυστυχισμένην τὴν Λευκὴ. Κι' ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ τόσο!...

Μιὰ μέρα, ὁ Ρουθενά θέλησε νὰ μιλήσῃ στὴν κυρία του γιὰ τὴν περιουσία πού τῆς ἀφῆσε ὁ πατέρας της καὶ νὰ κἀνὴ λογαριασμούς μαζί της.

— Ἀργότερα, φίλε μου, ἀργότερα, τοῦ ἀπάντησε ἡ Λουκία. Περιμένω τὸ παιδί μου... Ὅσο δὲν τὸ σφιγγῶ στὴν ἀγκαλιά μου καὶ στὴν καρδιά μου, δὲν θέλω νὰ συλλογίζωμαι τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπ' αὐτόν...

— Ἐν τούτοις, μοῦ φαίνεται καλὸ, ἀγαπητὴ μου Λουκία, ἐπέμεινε ὁ Ρουθενά νὰ μάθετε τοῦλάχιστον πόσα χρήματα ὀφείλονται στὸ χρηματοκιβώτιο τοῦ πατέρα σας.

— Φίλε μου, τοῦ ἀπάντησε, ἡ Λουκία, σοῦ ἐγνωστοποίησα τίς τελευταῖες βελήσεις τοῦ πατέρα μου. Μέτρησε σὺ τὰ χρήματα αὐτά. Εἶναι ἡ προῖκα τῆς θαφτικτικῆς σου...

Εἶναι ἡ περιουσία τῆς Λευκῆς καὶ τοῦ Ζάν Ρενώ... Ὁ Ρουθενά μετρήσε τὰ χρήματα τοῦ χρηματοκιβωτίου καὶ ὤρῃκε πεντακοσίους χιλιάδες φράγκα.

Πῆγε καὶ τὸ ἀνακοίνωσε αὐτὸ στὴ Λουκία, ἡ ὁποία τοῦ εἶπε:

— Νὰ τὰ καταθέσῃς στὴν Τράπεζα στὸ ὄνομα τῆς Λευκῆς καὶ τοῦ πατέρα της.

Ἐπειτα μετὰ υφὸς περ.λυτο, ἐπρόσθεσε:

— Μετρώ τις ἡμέρες. Εἶναι σήμερα ἡ δεκάτη ἑκτη μέρα ἀπὸ τότε πού ξαναγυρίσες κι' ὁ γιὸς μου δὲν φάνηκε ἀκόμα.

— Ναί, ἀποκρίθηκε ὁ γέρος ὑπηρετής... Δὲν φάνηκε ἀκόμα...

Ἡ Λευκὴ πού ἦταν κι' αὐτὴ μπροστὰ ἀναστένανε.

— Πλησιάζει ἡ στιγμή τοῦ γυρισμοῦ του, ψιθύρισε ὁ Ζάν Ρενώ, κυττάζοντας με στοργὴ τὴν κόρη του.

— Νομίζει, ὅτι πέθανε, ξαναεἶπε ἡ Λουκία. Ἀγνοεῖ, ὅτι τὸν περιμένω, ὅτι πεθαίνω ἀπὸ ἀγωνία... Ἀν τὸ ἤξερε αὐτό, θάρχονταν κιόλας, καμμιά δύναμις στὸν κόσμο δὲν θὰ μπόρουσε νὰ τὸν κρατήσῃ...

— Ἀν δὲν με ἔχασε, ἂν τὸν πληροφορήσαν, ὅτι ὁ πατέρας μου δὲν σκοτώσε τὸ δικό του, γιατί δὲν μοῦ ἔγραψε; σκεφτόταν ἡ Λευκὴ.

Ἀλλὰ τὴν ὥρα πού γινόταν ἡ συζήτησις αὐτή, δὴ ἀνθρωποὶ μπήκαν στὴν ἑπαυλὶ.

Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἀπευθύνθηκε στὴ Σεραφίνα καὶ τῇ ρώτησε ἂν ὁ Ζάν Ρενώ θρικόταν ἐκεῖ.

Ἐκεῖνη ἀπάντησε καταφατικῶς.

Τότε μπόρουμε νὰ τὸν δοῦμε, εἶπε ὁ ἐπισκέπτης. Πού εἶναι;

— Εἶναι μαζί με τίς κυρίες καὶ τὸν κ. Πέτρο Ρουθενά στὴν τραπεζαρία. Μόλις ἔφαγαν...

— Ἀφοῦ εἶν' ἔτσι εἰδοποίησε τὸν Μαρντοσέ καὶ τοὺς κυρίους σου ὅτι ἦρθε ὁ κ. Ντεμουλὲν, ὁ δικηγόρος ἀπὸ τὸ Παρίσι.

Μόλις ἀκούσε τ' ὄνομα Ντεμουλὲν, ἡ Σεραφίνα, φώναξε μετὰ χαρὰ:

— Ἀ, κύριε!... Καλῶς ὤρίσατε!... Σὰς περιμένουν ἀνυπόμονα...

Καὶ τρέχοντας πρὸς τὴν τραπεζαρία, ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ φώναξε:

— Κυρία Λουκία, δεσποινὶς Λευκὴ, κύριε Ρουθενά, κύριε Ζάν Ρενώ, ἦρθε ὁ δικηγόρος κ. Ντεμουλὲν ἀπὸ τὸ Παρίσι! Καὶ οἱ τέσσερες, μετὰ μιὰ κίνησι, πετάχτηκαν ἀπὸ τὰ καθίσματα τους.

— Σεραφίνα, εἶπε ἡ Λουκία, παρακάλεσε τὸν κ. Ντεμουλὲν νάρθῃ ἐδῶ!

Ὁ διάσημος δικηγόρος πού εἶχε προχωρήσει ὡς τὴν πόρτα, ἀκούσε τὰ λόγια της. Γύρισε τότε πρὸς τὸν συντροφέο του πού εἶχε μείνει λίγο πιο πίσω καὶ τοῦ εἶπε ζωηρὰ:

— Θὰ μῶ πρώτος, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ναί! Ναί!

Ὁ δικηγόρος μπήκε στὴν τραπεζαρία καὶ χαιρέτησε μετὰ σοβαρότητα τοὺς φίλους μας.

Ὁ Ρουθενά τοῦ εἰδείξε ἕνα κάθισμα.

— Εὐχαριστῶ, εἶπε χαμογελώντας, ἔχω μόνο νὰ πῶ λίγες λέξεις στὸν κ. Ζάν Ρενώ.

Ὁ πατέρας τῆς Λευκῆς πλησίασε.

Ἡ νέα τρέμοντας, στηριζόταν στὴ Λουκία καὶ ἦταν συγκινημένη ὅσον κι' αὐτή.

— Κύριε Ρενώ, ξαναεἶπε ὁ κ. Ντεμουλὲν, σὰς εἶχα ἀποσχεθῇ, ὅτι θὰ με ξαναθλέπατε πολὺ γρήγορα.

Νὰ λοιπὸν, ξαναῆρθα...

Ἐβγαλε ἕνα ἔγγραφο

ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ δίνοντάς το στὸν Ζάν Ρενώ, ἐπρόσθεσε:

— Κύριε Ζάν Ρενώ, καταδικαστήκατε σὲ ἰσοθία δεσμὰ γιὰ ἕνα ἐγκλημα, τὸ ὁποῖο δὲν διαπράξατε... Σὰς ἔδωσαν χάρι πρὸς ὀλίγων μηνῶν, μὰ σήμερα, Ζάν Ρενώ, ἀναγνώριζεται πλήρως ἡ ἀδωότης σας.

Ἀὐτὸ τὸ ἔγγραφο πού ἔχω τὴν τιμὴ νὰ σὰς ἐγχειρίσω εἶναι ἡ ἐπίσημη διακήρυξις τῆς ἀδωότητός σας...

Ὁ Ζάν Ρενώ θέλησε νὰ μιλήσῃ, ἀλλὰ ἡ συγκίνησι τοῦ ἐπνιγε τὰ λόγια.

Ἡ Λευκὴ, θγάζοντας μιὰ χαρούμενη κραυγὴ, ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά του.

Ὁ κ. Ντεμουλὲν γύρισε τότε πρὸς τὴ Λουκία καὶ τὸν Ρουθενά καὶ τοὺς εἶπε:

— Κυρία Λουκία Μελλιέ, κύριε Ρουθενά, δὲν ἦλθα μόνος στὸ Σειλόν... Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ καλέσω καὶ τὸν συντροφέο μου;

— Εὐχαριστῶς, κύριε, ἀπάντησε ἡ Λουκία.

Ὁ δικηγόρος ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ ἐγενεψε ἔξω.

Ἐνας ἡλικιωμένος κύριος μπήκε τότε μέσα.

Ὁ εὐεργέτης μου! φώναξε ὁ Ζάν Ρενώ.

Καὶ ρίχτηκε κλαίγοντας στὰ πόδια τοῦ κόμητος γτὲ Μπονσιέ, γιατί αὐτὸς ἦταν ὁ συντροφέος τοῦ δικηγόρου Ντεμουλὲν.

Ὁ κόμης βοήθησε τὸν Ζάν Ρενώ νὰ σηκωθῇ καὶ τοῦ εἶπε μετὰ φωνὴ πού ἐπαλλε.

— Κύριε Ζάν Ρενώ, μετὰ τὴν συνδρομὴ τοῦ φίλου μου δικηγόρου Ντεμουλὲν εὐτύχησα ἄλλοτε νὰ πετύχω τὴ χάρι σας κι' ἔτσι μπόρεσα νὰ ξαναγυρίσετε στὴ Γαλλία. Σήμερα ἔρχομαι νὰ ζητήσω κάτι ἀπὸ σας...

— Ἀ! κύριε! φώναξε ὁ Ζάν Ρενώ. Πέστε μου τί μπόρῶ νὰ κάνω γιὰ νὰ σὰς ἀποδείξω τὴν εὐγνωμοσύνη μου;

— Κύριε Ζάν Ρενώ, εἶπε τότε ἐπίσημα ὁ κόμης, λαμβάνω τὴν τιμὴ νὰ σὰς ζητήσω τὸ χέρι τῆς κόρης σας δεσποινίδος Λευκῆς γιὰ τὸν ἑγγονό μου Ἑδμόνδου, ὑποκόμητα ντὲ Μπονσιέ...

Ἐπειτα ὁ κόμης γυρίζοντας πρὸς τὴν Λουκία καὶ ἀπλώνοντας πρὸς αὐτὴν τὸ χέρι του, ἐπρόσθεσε:

— Γιὰ τὸν γιὸ σας, κυρία!...

— Κύριε κόμη!... Κύριε κόμη!... τραύλισε ἡ Λουκία. Μὰ οἱ λυγμοὶ τὴν ἐπνιγαν καὶ δὲν μπόρεσε νὰ ἐξακολουήσῃ.

Ἡ Λευκὴ ἔκλαιγε κι' αὐτὴ σιωπηλὰ, στηρίζοντας τὸ κεφάλι της στὸν ὄμο τοῦ κ. Ρουθενά.

— Λουκία, ξαναεἶπε ὁ κόμης, ὁ γιὸς σας σὰς λατρεῖ...

Σὰς ἀγαπῶμε ὅλοι.

Ἐπειτα γυρίζοντας πρὸς τὴ Λευκὴ, ἐπρόσθεσε:

— Ὁ ὑποκόμης ντὲ Μπονσιέ λατρεῖ καὶ σὰς, δεσποινίς... Ἐλα, κόρη μου, κι' ἐπιτρέψέ μου νὰ φιλήσω τὸ μέτωπό σου!...

Ἡ Λευκὴ πλησίασε τὸν κόμητα, ὁ ὁποῖος τὴ φιλήσε τρυφερά.

Ὅλοι, μέσα, στὴν τραπεζαρία ἦσαν χαρούμενοι, ὅλοι αἰσθανόντουσαν μὴ ἀπέραντη εὐδαιμονία νὰ τοὺς πλημμυρίσῃ.

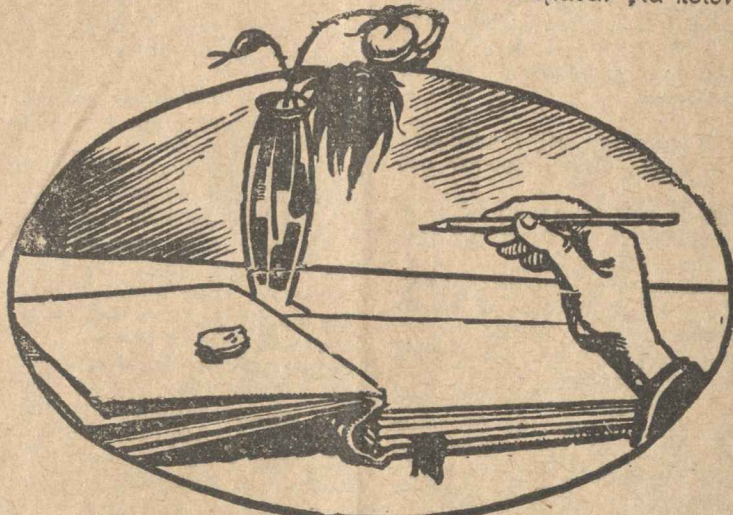
Ὅσο ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς, ἡ Λουκία κατάρθωσε νὰ κατακινήσῃ τὴ συγκίνησιν της καὶ ρώτησε μετὰ φωνὴ κομμένη:

— Κύριε κόμη, πού εἶναι ὁ γιὸς μου; Πότε θὰ ἔχω τὴν εὐτυχία νὰ τὸν ξαναῖδῶ;

— Θάρθῃ πολὺ σύντομα, τῆς ἀπάντησε ὁ κόμης.

Ἡ Λουκία ἔπεσε σὲ μιὰ καρέκλα, κι' ἔφερε τὸ χέρι της στὴν καρδιά της, γιὰ νὰ σταματήσῃ τοὺς γρήγορους χτύπους τῆς καρδιάς της.

(Ἀκολουθεῖ)

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5 β'
(Τηλέφωνον: 26-135)

Ἰδρυτής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
Διευθυντής: ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
Κατοικίαν: Ἀλκαμένους 127.

Ὅροι συνδρομῶν «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»:

Ἐσωτερικὸς δι' ἑν ἔτος Δραχ. 250	Ἐσωτερικὸς Δολλάρ. 6
Ἐξωτερικὸς δι' ἑν ἔτος Δραχ. 125	Ἀμερικ. 7

καὶ δι' ὅλην τὴν Ἀφρικὴν καὶ Βελγικὴν Κογκὸ ἔτησι συνδρομὴ σελλινια 30. Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβόλαια δέον ν' ἀπευθύνωνται πρὸς τὸν διευθυντὴν τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» κ. ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΝ.

Ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5 β'.
Τιμὴ ἐκαστοῦ τεύχους Δραχ. 5

Ἐν Ἀμερικῇ, διὰ τὴν ἐγγραφὴν συνδρομητῶν καὶ διὰ τὴν κατά φύλλον πώλησιν, ἡ ἑταιρία New York News Agency General P. O. Box 497, New York City, ἐκπροσωποῦμένη παρὰ τοῦ κ. Κ. Καφερούλου.

ὑπεύθυνος: Ν. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
Ἀρχιεργάτης τυπο

Διάφορες έκφραστικές πόζες της πιο χαριτωμένης πρωταγωνιστριάς του γαλλικού κινηματογράφου από τα χρόνια που πέρασαν κατά την διάρκεια της παραμονής της στο Χόλλυγουντ.

Η ΝΤΑΝΙΕΛ ΝΤΑΡΡΙΕ και ο ΚΛΑΡΚ ΓΚΕΤΣΠΛ κατά την διάρκεια της παραμονής της στο Χόλλυγουντ.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ»

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΔΡΙΚΗ ΚΟΜΨΟΤΗΤΑ

Ο διάσημος Γάλλος «γόης» του κινηματογράφου Φερνάν Γκραβέ, ένας από τους «διαιτητές της κομψότητας» της εποχής μας, αποκαλύπτει στο κατωτέρω άρθρο του όλα τα μυστικά της ανδρικής μόδας.

ΕΠΙΘΥΜΩ πολύ σήμερα να σας μιλήσω, όχι πια για τις γυναίκες, αλλά για τους άνδρες. Πολλοί από τους σημερινούς άνδρες είναι αξιοθαύναστοι. Άλλοι έχουν μεγάλα ρεκόρ στο θέατρο ή στον κινηματογράφο κι άλλοι πάλι στις τέχνες, στις επιστήμες και στον αθλητισμό. Δυστυχώς όμως η εποχή μας είναι τόσο εξωφρενική, ώστε όλοι θέλουν να είναι «άσσοι» σε κάποιο πράγμα. Κι έτσι, όσοι δεν μπορούν να αναδειχθούν με το πνεύμα τους, την τόλμη τους ή το ταλέντο τους, καταφεύγουν στις εκκεντρικότητες της ανδρικής μόδας. Με άλλα λόγια προσπαθούν να κινήσουν την γενική προσοχή με διάφορους εξωφρενισμούς της περιβολής τους, έλποντας, ότι έτσι θ' αποκτήσουν προσωπικότητα και φήμη. Άς μιλήσουμε λοιπόν σήμερα γι' αυτούς, γιατί δεν είναι διόλου λίγοι, ούτε στην Ευρώπη, ούτε στην Αμερική.

Βέβαια, η ανδρική κομψότητα, σε μερικές περιπτώσεις και σε ώριμες κοινωνικές θέσεις είναι, απαραίτητη. Μα δεν έχει ποτέ καμιά σχέση με τις εκκεντρικότητες που κάνουν πολλές φορές τόσο γελοία την ανδρική μόδα. Με άλλα λόγια, η τρέλλες του δανιδισμού δεν κάνουν πια καμιά έντύπωση στην εποχή μας.

Είδα στην Αμερική πολλούς νέους της άριστοκρατικής τάξεως, δηλαδή της τάξεως των πολυκατοικησιών, να συνεχίζουν την παλιά παράδοση των Άγγλων και των Γάλλων δανιδών και να παρουσιάζονται στα πολυτελή σαλόνια της Πέμπτης Λεωφόρου με εκκεντρικά φράκα, με δαντελλένια γιλέκα και με ιδιότροπα παπούτσια από σπάνια και πολύτιμα δέρματα. Επίσης είδα και στην Ευρώπη αρκετούς νέους της άριστοκρατίας να επιζητούν την γενική προσοχή με κοστούμια από τα πιο περίεργα ύφασμα, τα και με γραβάτες που έμοιαζαν με πίνακες ζωγραφικής ή με πολύχρωμες ρεκλάμες. Όλοι αυτοί είχαν κακό γούστο και έκαναν το σφάλμα να νομίζουν, ότι η εποχή μας μπορεί να άνεχθη τον δανιδισμό του παλιού καιρού. Κανείς τους δεν καταλάβαινε ότι γινόταν γελοίος κι ότι ήταν ένας ανώτερος πλούσιος σε δολάρια ή σε λίρες, αλλά άπαιμπτος σε πνεύμα!

Ο δανιδισμός με τους εξωφρενισμούς του ήταν πάντοτε, σ' όλες τις εποχές, ένα παράξενο φαινόμενο, ένα κωμικό θέαμα, που προκαλούσε τα γέλια και τα περιφρονητικά σχόλια. Νομίζετε λοιπόν ότι άρεσαν διόλου στις γυναίκες εκείνοι οι θεατρικοί σωματοφύλακες της Αύλης του Λουδοβίκου XIII που φορούσαν πελώρια καπέλα, φορτωμένα με μεγάλα φτερά, μεταξωτούς μανδύες και τεράστια χρυσά σπιρούνια, τόσους ήταν ο φόβος και ο τρόμος... κάθε γυναίκας τους; Λέττας; Όχι, βέβαια. Δεν άρεσαν διόλου αυτοί οι Σωματοφύλακες του «λυκού νερού». Η γυναίκες λάτρευσαν τους αληθινούς ήρωες, τους πολεμιστές που γύριζαν από τις μάχες ηλιοψημένοι και με σπολές ξεσκισμένες από τις σπαθιές του εχθρού.

Ο Φερνάν Γκραβέ
(Τελευταία φωτογραφία)

Επειτα, τη ζωή του πολεμικού στρατιώτου διαδέχθηκε η ζωή του σαλονιού. Οι κομψούμενοι, τη μία μέρα παρουσιάζονταν με κατάμαυρα ρούχα σαν ζοφερή συνάμωτες και την άλλη με καταπράσινα, σαν παπγάλαι. Εκείνη την εποχή μάλιστα η μεγάλη κομψότητα ήταν το έζη: άφηναν να κρέμεται από την τσέπη τους ένα κάπσο με μαντίλι όλο κεντήματα!

Αργότερα, ήταν της μόδας το κουρασμένο ύφος του ασώτου. Κάθε κομψούμενος, που έσθετο τον εαυτό του, έπρεπε να είναι κατάχλωμος σαν να είχε περάσει τη νύχτα του μεθοκοπώντας και παίζοντας χαρτιά.

Η λαιμητόμος της επαναστάσεως, καθώς ξέρετε, έδωσε για πάντα ένα τέλος σ' αυτές τις τρέλλες. Ο δανιδισμός δεν απέκαφαισθη! Για λίγον καιρό, εμφανίζονταν με μαύρο γιακά, πένθιμο, δείχνοντας έτσι τη λύπη του για τα αίσχθη της λαιμητόμου και κατόπιν ξαναγύρισε σε άλλου είδους τρέλλες. Έκανε τον άρρωστο! Ήταν ο «κατά φαντασίαν ασθενής»! Επίσης, ήταν πολύ της μόδας και η μωστιά. Όλοι οι «κομψοί» άντρες ήταν υπερβολικά μωστιά! Φορούσαν λοιπόν πελώρια γυαλιά και δεν έκαναν τίποτε άλλο παρά να παραπονιούνται για τις αρρώστιες τους.

Σε λίγο, άλλη συμφωρά! Άρρισαν να ψευδίζουν. Οι κομψοί δεν μπορούσαν να προφέρουν το «ω»...

Ευτυχώς, όλες αυτές η μόδες πέρασαν γρήγορα για να δώσουν την θέση τους σε μία καινούργια τρέλλα: την αγγλομανία!

Στο Λονδίνο άρχισε να βασιλεύει ο περίφημος Τζόρτζ Μπρούμελ. Η ιστορία του και η εξωφρενικότητά του είναι περίττο να σας μιλήσω γι' αυτόν. Ο Μπρούμελ ωστόσο ήταν ένας πολύ έξυπνος άνθρωπος. Αυτός έπινε το φράκο. Κι από τότε το φράκο έμεινε το κατ' έξοχον ανδρικό ένδυμα.

Και τώρα, έρχομαστε σ' ένα μεγάλο πρόβλημα. Πότε μπορούμε να πούμε ότι ένας άνδρας είναι πραγματικά κομψός; Ποιά είναι η πιο ασφαλής ένδειξη της κομψότητας; Ένας γενικός κανών είναι ο εξής: η αληθινή ανδρική κομψότητα δεν φαίνεται. Πρέπει να προσέξει κανείς για να τη διακρίνει.

Κι από τι αποτελείται αυτή η κομψότητα; Πρώτ' απ' όλα από άψογα άσπρόρουχα. Το ανδρικό πουκάμισο πρέπει να είναι πάντα φρέσκο, καθαρό, άψογο! Το ίδιο και το μαντίλι. Επειτα, το ύφασμα του κοστούμιού πρέπει να είναι από διακριτικό και στόν χρωματισμό του και στην υφανσί του. Όσο για το ράψιμο του πρέπει να είναι προσεχτικό, χωρίς υπερβολές, χωρίς ψεύτικους ώμους, χωρίς στενή μέση, χωρίς επιτηδεύσι. Η απλή γραμμή δημιουργούν πάντα την αρμονία και την κομψότητα. Αυτό είναι το μεγάλο μυστικό των Άγγλων. Έκ πρώτης όψεως δεν φαίνονται διόλου κομψοί. Όταν όμως τους προσέξετε καλύτερα, θα δείτε, ότι είναι άψογοι! Δεν θα βρείτε στην πε-
(Συνέχεια στη σελίδα 30)

ΠΑΛΗΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΕΚΡΗΞΙΣ..... ΑΝΔΡΙΣΜΟΥ

Του κ. ΔΗΜΟΥ ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ

Πάλι ο Γιώργος ο 'Αναστασόπουλος επί σκηνής. Ο σύγχρονός μας νομοδιδάσκαλος. Νέος τότε όμως. Στο Πλημμελειοδικείο. Απαρτία. Στην έδρα τους οι δικαστάι. Πένα δε στη σάλλα. Κάργα τα μπαγκάκια του άκροατηρίου.

Όλος ο κόσμος τότε καλλιεργούσε στο άπανάω χέλι του... τζίζα. Οι δικαστάι μάλιστα, ως επί το πλείστον... θαμπάκι. Δεν ήταν νέοι όπως οι σημερινοί. Στην έδρα λοιπόν του προέδρου ο γέρο Παρασκευόπουλος. Δεξιά κι' αριστερά του άλλοι... υπερμεσόκοποι. Και στον θώκο του αντιπροσώπου του Νόμου ο αντισαγγελεύς Ζέπος. Ο «Μπαρμπαγιάννης», όπως τον έλεγαν τότε οι Θεμιστοπόλοι.

Απαρτία και οι δικηγόροι: Ο νέος Παπαφράγκος, ο Μπουφίδης, ο Δημητρακόπουλος, ο Μολυβιός Λαγοπάτης, μ' ένα μολύβι πάντα στο χέρι, ο 'Αλέκος Μπούκουρας, μακαρίτης Εύαγγελιστριάς και Μητροπόλεως. Έ- και ο κύρ Γιώργος ο 'Αναστασόπουλος, ο Μιχαλάκης ο Παυλόπουλος, ο Κώστας ο Τσουκαλάς, νεαροί τότε, ο Θωμάς ο Πηλάλης, οι Μπενούκηδες κλπ.

Η σκηνή σε μία Ισόγεια σάλλα, κάπου κει αντίκρυ στη Μητρόπολη, γωνία Εύαγγελιστριάς και Μητροπόλεως. Έ- κει σ' αυτή τη γωνία ορθώνεται σήμερα το κολοσσιαίο α- κηνητο της Ριζαρείου Σχολής, που στεγάζεται το υπουργείο «Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων».

Στην έδρα του άπανάω ο «Μπαρμπαγιάννης» — εισαγγελεύων — παίρνει κάθε τόσο έναν φάκελλο από μία στίθα δικογραφίες, πεύχει κάτω από τον αγκώνα του και τον δίνει στον πρόεδρο.

Το δεκατέσσερα, κύριε πρόεδρε, λέει στον Παρασκευόπουλο.

Νικόλαος Μανάκιος! φωνάζει ο πρόεδρος, ρίχνοντας μία ματιά στον φάκελλο.

Παρών, κύριε πρόεδρε! Βγαίνει από τα μπαγκάκια του άκροατηρίου ένας άνθρωπος του λαού, καμιά πενηνταριά χρονών, ξεσκουφωτός, χωρίς σακκάκι, με παντούφλες, άφελεις, γκριζες, λαδωμένες. Η «Μπριγιαντίνη» τότε δεν είχε ακόμη διαδοθή. Την αντικαθιστούσε όμως το αμυγδαλόαδο, το δαφινόλαδο, που μαυρίζει κιόλας τα μαλλιά, ως επί το πλείστον δε για τους ανθρώπους της πιάτσας, το θωδινό μελοδιδ, μέσα σ' ένα καλαμάκι, που έκανε χρέη θήκης σημερινού κραγιονιού.

Έλα δώ κατηγορούμενε, του λέει ο πρόεδρος. Ονομάζεσαι;

Νικόλαος Μανάκιος, καφενέιον.

Έτών;

Πενηταέξη.

Πού γεννήθηκες και πού κατοικείς;

Έδω στην Αθήνα... κάθουμαι στο μαγαζί μου.

Πούν' το μαγαζί σου;

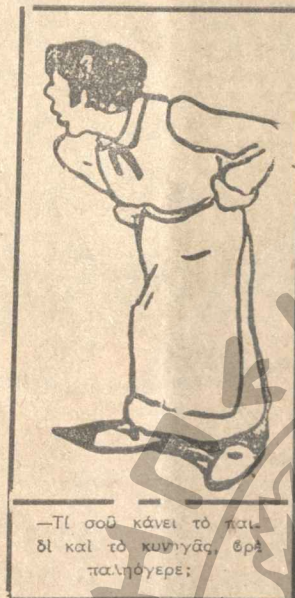
Στη Βλασσαρού... Τριάντα χρόνια μαθές έχω, κύριε πρόεδρε και κανένας δεν έχει παράπονο μαζί μου.

Σιωπή! Ν' απαντάς μονάχα σ' εκείνα, που σε ρωτάω. Κατηγορείσαι, ότι την μεταμεσημέριαν της 26 'Ιουλίου, προσέβαλες την δημοσίαν αιδώ, εν πλήρει ημέρα και εν μέση οδω δι' ασέμνου χειρσνομίας, την όποιαν απήθυνες προς την μηνύτριαν Άρετην χήραν Παρθενοπούλου...

Ξέρω γω τί ήθελε αυτή η χήρα παρθένα, κύριε πρόεδρε...

Σιωπή κατηγορούμενε! Κάτσε κει στο έδωλο! Νά έλθη η μηνύτρια Άρετη χήρα Παρθενοπούλου.

Παρούσα. Αναδύεται από την κοσμοθάλασσα μία φώκη πενηντάρα, έκτοπιζοντας σαν κύματα τους όρθιους άκροατάς και προχωρεί προς το θάβρο των δικαστών.

—Τί σου κάνει το παιδί και τι κυνήγας, έρε παληόγερε;

Αυτήνε πρόσβαλα, κύριε πρόεδρε; φωνάζει ο κατηγορούμενος.

Σιωπή κατηγορούμενε! Θα σε στείλω φυλακή!

Φωνάζει τώρα ο πρόεδρος και τους άλλους πέντ' έξη μάρτυρας και κρατώντας μονάχα τη μηνύτρια, πρώτη μάρτυρα της κατηγορίας, λέει στον κλητήρα να θγάλη τους άλλους έξω στον διάδρομο.

Ονομάζεσαι; την ρωτάει ο πρόεδρος.

Άρετούσα χήρα Παρθενοπούλου...

Έτών;

Τριανταδύο.

Γιά δες, ρε, κοτζάμου φώκη κει χάμου και λέει τριανταδύο χρονών! ξεφωνίζει ο κατηγορούμενος.

Θά σωπάσες ή να φωνάξω τους χωροφύλακας; Τσιμουδιά πειά ο Μανάκιος.

Ποιόν έχεις συνήγορο, κατηγορούμενε; ρωτάει ο πρόεδρος.

Τόν κύρ' Γιώργη.

Ήτον στην άκμή του ο 'Αναστασόπουλος τότε, γνωστός σ' όλα τα στρώματα με το κύριό του όνομα.

Κύριε 'Αναστασόπουλε! φωνάζει ο πρόεδρος προς το μέρος των δικηγόρων.

Άποσπάται από τον καναπέ και από τις δικογραφίες του ο κύρ' Γιώργος ά τ α κ τ ο π ο ι ε ι τα μεγάλα κατάμαυρα μαλλιά του, δένει το μούσι του και προχωρεί προς τους δικαστάς.

Η διαδικασία προχωρεί άπρόσκοπτα. Άκομψτε τώρα το ιστορικό, όπως το αναπαρέστησε ή έν — Άρετη μηνύτρια «Χήρα - Παρθένα» και οι άλλοι μάρτυρες της κατηγορίας, μαζί με τη σκηνογραφία.

Στη Βλασσαρού—τώρα ο κασμάς των Άμερικάνων αρχαιολόγων την έχει εξαφανίσει από το πρόσωπο της Αθήνας — με τη σκιερή πλατεία της και τα αινιόδια δέντρα της.

Γούλιος μήνας. Ντάλα καλοκαίρι. Έφτά ώρες άπόγευμα. Λιοπύρι. Οι άδιόρθωτοι και φλύαροι πρωταγωνιστάι του Αισώπου τσιτσιρίζουν άδιάκοπα μέσα στα κλασιά, σαν γάχουν πάθει «όδειαν... κόρυζαν» και οι θαμνές του Μανάκια έχουν τζιτζικώση από τη δίψα.

Νερά, μπάρμπα - Νικόλα!

Νερά, Μανάκια!

Δεν προφθάνει να κουβαλή νερό από τη θαρέλα, που γεμάτη από «Ήδρο Αιγαίου» της Κυντικής Πυγύς έχει σκεπασμένη με μία μεγάλη ψάθα κι' όλη την ώρα την καταδράχει με τα βιδάνια των ποτηριών, για να τό «θαστή φρέσκο!».

Νερά, Μανάκια, και καήκαμε.

Πιγνιμάρεται ο δεστυχός βιοπαλαιστής με τον κρεμά στο δίσκο στο χέρι γεμάτοι ποτήρια νερό του... πηγάδι της... αούλης του.

Ξαφνικά σ' έναν από τους πολλούς του δρόμους... γκράν-γκράν. Δυό αλάνια, που αλληλοκνηνώνονταν, πέφτουν άπάνω του. Από το δίσκο τα ποτήρια του βρίσκονται στο χώμα θρύψαλα.

Όπου φύγει - φύγει τ' αλανάκια. Μα κι' ο Μανάκιος δεν χάνει καιρό. Άφήνει καταγής το μπρούτζινο κρεμάστον δίσκο του και τρέχει ξοπίσω τους.

Τό ένα προφθάνει και χάνεται στην πόρτα του σπιτιού του. Μα το άλλο κάθεται μακρύτερα. Ο Μανάκιος τώρα κυνηγάει αυτό.

Άξαφνα... να σου στην αούλοπορτα, καθώς ξυγώνει σπτι του το αλάνι, ή φώκη:

Τί σουκανε το παιδί και το κυνήγας, έρε παληόγερε; Παληόγερε! Αυτός παληόγερος, πούτρεχε σαν τσακάλι κι' έφθασε το παιδί!

Φούντωσα κείνη τη στιγμή, κύριε πρόεδρε! είπε στην

άπολογία του ό Μανάκας. Οδλο τώ αίμα μου άνέθηκε στο κεφάλι... Τώ μυαλό μου θόλωσε... Τ' αυτιά μου θουίζανε... Τότενες κι' έγώ δέν ξέρω... πώς... της έκανα έτσι.

Έπανελαβε την άσεμνη χειρονομία του.

Τήν είχε καί ή μηνύτρια επαναλάβει. Καί με τη σειρά τους ένας-ένας καί οι μάρτυρες της κατηγορίας.

Μά καί κάθε φορά κοκκίνιζαν καί τ' άσπρα μιστάκια τών δικαστών.

— 'Η 'Υπεράσπις' κάνει ό πρόεδρος, όταν πειά έτε- λείωσε ή άποδεικτική διαδικασία.

Κάνει ένα θήμα ό κύρ Γιώργης πίσω:

— Κύριοι δικαστάι' άρχίζει.

— Έδωκε στη φωνή του έναν τόνο λυρικό καί στη φυσιο- γνομία του μία έκφρασι... ρ ω μ α ν τ ώ δ η.

— Είσαθε ν έ ο ι έσείς, εξακολουθεί ό συνήγορος, καί δέν δύνασθε ν' άντιληφθήτε την πικρία, την όποιαν ήσθάν- θη αυτός ό άνθρωπος, όταν με όρμην έφίθου, καταδώνων τους άλητόπαιδας, όττινες τόν έζημίωσαν, ήκουσεν αίφνης νά του πετᾷ κατά πρόσωπον ή χήρα Παρθενοπούλου την λέξι: «Παληόγερε»! Διά τόν άνθρωπον, όστις αισθάνεται άκμαίας τάς σωματικές του δυνάμεις ή λέξις «Παληόγε- ρος» ήτο ύβρις πλήττουσα τόν άνδρισμόν του καί τότε ήλ- θεν ή έκρηξις του άνδρισμού, ή όποία συνωδεύθη από την γνωστήν χειρονομίαν.

— 'Ο κύριος Εισαγγελεύς' κάνει ό Πρόεδρος με προσ- ποιητή σοβαρότητα καί πραγματική δμως συγκίνησι.

— Έπαφίεμαι εις την κρίσιν ύμών, κύριοι δι- κασταί, ός ν ε ω τ έ ρ ω ν μου' άπαντά ό Μπαρμπαγιάννης.

Αί, τώρα πειά τώ σύν- θημα τώ έδωκε τώ άκρο- ατήριό, πού μόλις μπο- ρούσε καί κράταε τά γέ- λια. 'Από τη μία άκρη στην άλλη της άλλάς λοιπόν άπλώθηκε ένα δι- άπλατο χάχανο.

Τώ σκηνικό με τη δικο- γραφία στο πρόσωπό του ό κ. πρόεδρος, όταν έ- πρόκειτο νά συνειννοηθή με τούς δικαστάς γιά τόν χαρακτηρισμό του άδική- ματος καί γιά την ποι- νη, από τότε ήταν έν χρή- σει.

Ο Παρασκευόπουλος λοιπόν έβαλε την δικογραφία του Μανάκια μπροστά του, γέροντας πρós τούς πλαινόυς του, μία δεξιά καί μία ά- ριστερά, αλλά μάλλον γιά νά κρύψη τά γέλια, ένω ό Μπαρμπαγιάννης έβγαλε τώ μαντήλι του κι' έκανε πώς έ- σκούπιζε τη μύτη του.

Μπορούσαν νά μη συναισθανθοϋν την έκρηξι του άν- δρισμού του Μανάκας;

Τόν άθώωσαν λοιπόν ως εύρεθέντα έν ψυχολογική άμύ- νη.

ΔΗΜΟΣ ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΛΑΚΩΝΙΣΜΟΙ

«Όταν ό Ρώσος στρατηγός Σουβόρωφ έκυρίευσε την Πράγα τώ 1794, άνήγγειλε τώ γεγονός στην αυτοκράτειρα Αικατερίνη λακωνικώτατα με τρεις μόνο λέξεις:

«Ούρρά! Πράγα! Σ ο υ β ό ρ ω φ»

Η αυτοκράτειρα πάλιν του άπάντησε με την ίδια λακω- νικότητα ως έξης:

«Μπράβο, στρατηγέ! Α ι κ α τ ε ρ ί ν η»

«Όταν ύστερ' από λίγον καιρό ό ίδιος στρατηγός έκυ- ρίευσε τώ Τούτκεϋ, έγραψε πάλιν στην αυτοκράτειρα τά έξης λακωνικά:

«Δόξα τώ Θεώ, δόξα 'Υμίν. Τώ Τούτκεϋ κατελήφθη».

Καί ή Αικατερίνη πάλι του άπάντησε:

«Δόξα τώ νικητή».

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΓΑΣΚΩΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΑ ΜΑΝΙΤΑΡΙΑ

Ο γιατρός Νταγκουζάν γύριζε από μία περιόδεϊα στους άσθενείς του.

Στην είσοδο του δάσους του Σάν - Καπραί, είδε έναν χωρικό, πού μάζεψε μανιτάρια. Είχε κιόλας γεμίσει ένα πανέρι άπ' αυτά.

— Νά δυσπιστήτε, καλέ μου άνθρωπε, είπεν ό γιατρός, γιάτι αυτήν την εποχή υπάρχουνε πολλά δηλητηριώδη μανιτάρια καί τώ δηλητηριώ τους είναι θανατηφόρο.

— Δέν με νοιάζει καθόλου, άποκρίθηκε ό χωρικός. Για- τί δέν μαζεύω τά μανιτάρια, γιά νά τά φάω έγώ ό ίδιος.

— Μά γιάτι τά μαζεύεις, λοιπόν;

— «Εί γιά νά τά πουλήσω στη Ζιμόν... στους πέλτες

σας!

Η ΤΡΙΤΗ

Ο δούξ του Ροκελάρ, πού ήτανε Γασκώνας, άγαπούσε σ' όλη του τή ζωή τις φάρσες.

Μία μέρα, σ' έναν κύκλο αύλικών, έλεγε πώς δέν ήξερε σ' όλη τή χώρα, παρὰ μονάχα τρεις γυναίκες τίμιες.

Η βασίλισσα τώ έμαθε καί τόν κάλεσε, ζητώντας του νά της άνομάση αυτές τις γυναίκες.

— Η Μεγαλειότητά σας είναι ή πρώτη, άπο- κρήθηκε ό δούξ. Η γυ- ναίκα μου πρέπει νά εί- ναι ή δεύτερη. Μά επιτρέ- ψτε μου νά μη σας κα- τονομάσω την τρίτη. 'Αφή- στε μου μία άνοιχτή πό- ρτα γιά νά μπορώ νά ξε- φύγω καί νά μήν τά χα- λάσω με όλες τις γυναι- κες. Γιατί θέλω ν' αφή- σω στην κάθε μία γυναι- κα την παραίσθησι νά πι- στεύη πώς είναι αυτή ή τρίτη...

ΑΠΑΝΤΗΣΙ ΠΛΗΡΩΜΕ- ΝΗ

Δυό νεαροί δαιδήςες κάνουν τόν περίπατό τους στην έξοχή. Ξαφνικά, σ' ένα χω- ράφι, θάλπουν έναν χωρικό νά σπέρνι τώ στάρι του.

— Σπέρνε, σπέρνε, χωρική, τώ φώναζεν ό ένας από τούς νεαρούς, άσφαλώς θά σπέρνης γιά μάς!

— 'Ισως νάχετε δίκην, άποκρίθηκε ό χωρικός: 'Ακα- θώς τούτη τη στιγμή σπέρνω σανά!

ΤΙ ΚΑΝΟΥΝ

— Ένας άντρας κι' ένας όνος, τί κάνουν;

— Δυό όνους, συνήθως.

— Καί... μία γυναίκα κι' ένας γάιδαρος;

— Κάνουν πάντα τρεις γαϊδάρους...

ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ

Ο γιατρός Θεόφιλος Μπορντέ ήταν ένα θράδυ στον χω- ρό της. Όπερας, όταν ένας σπαθοφόρος πήγε ζητώντας του καυγά.

— Πηγαίνετε, πηγαίνετε, φίλε μου, τού είπεν ό Μπορντέ, δέν είσαστε ίκανός νά μαλλώσετε μαζί μου: Έχω σ κ ο τ ώ σ ε ι πολύ περισσότερους ανθρώπους, από σάς!

ΤΕΡΑΤΟΛΟΓΟΙ

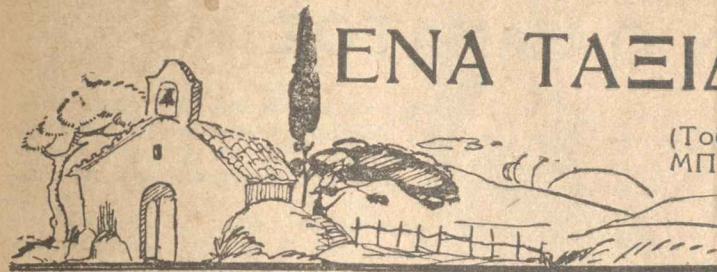
— Μά δέν ξέρεις τί μνημονικό έχω, φίλε μου! Νά, θυ- μούμαι ακόμα καί την ήμέρα πού ή παραμάνα μου με πρωτοθύλαξε. Ήτανε Παρασκευή. Καί νά συλλογισθής πώς ήμουν μονάχα δεκαπέντε ήμερών!

— Μπα! Αυτό δέν είναι τίποτε! Έγώ μέσα στην κοι- λιά της μάνας μου θυμολογούμ πού άκουσα τόν πατέρα μου νά λέη: «Θά είναι άρσενικό»...

ΠΩΣ ΕΒΛΕΠΑΝ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΤΟΝ ΤΟΠΟ ΜΑΣ

ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Τού Γάλλου περιηγητού καί συγγραφέως ΑΝΡΥ ΜΠΕΛ, ό όποιος έπεσκέφθη τή χώραμας κατά τά έτη 1861—1868—1874)

ΞΕΣΤ'

Η Ιεροτελεστία του πυρός γινόταν άλλοτε σ' όλη την Ελλάδα, διτηρήθη ως σήμερα με τη μορφή του 'Αγίου Φωτός, πού φυλάγεται στο παρεκκλήσιο του Παναγίου Τά- φου. Είδα ένα έμπνευσμένο ιερέα νά μοιράζει τώ 'Αγιο φώσ σέ χιλιάδες πού κρατούσαν κεριά καί πού στριμω- γνόντουσαν, τσακωνόντουσαν καί θλαστημούσαν ποιός νά τώ πρωτοπάρη. Είδα στη Νεάπολι τις γυναίκες νά θλαστη- μούν τώ άγαλμα τού 'Αγίου Φραγκίσκου, γιάτι δέν είχε προλάβει ένα σεισμό. Είδα στην Νότιο 'Αμερική, χωρι- κούς, θερμούς καθολικούς, νά δένουν τώ άγαλμα τού 'Α- γίου 'Ιακώβου στην άκρη ενός σκοινίου καί νά τώ θουτά- νε σ' ένα πηγάδι, γιάτι δέν τούς προφύλαξε από μία έπι- δημία.

Οι αυτά δέν θυμίζουν την εποχή πού οι νεαροί κυνη- γοί της 'Αρκαδίας μαστιγώναν τώ άγαλμα τού Πανός, ό- ταν δέν εύρισκαν θήραμα; Τι περιεργή συγκριτική μελέ- τη μπορεί νά γίνη μ' όλα αυτά.

Μά δέν είναι έδω ή θέσις της. Ο άνεμος φυσάει δυνατά στην κορυφή του Λυκαίου κι' έχουμε πολύ δρόμο νά κάνουμε.

Ένώ ό φίλος μας μάς άφησε γιά νά πάη στον ναό του 'Επικουρείου 'Απόλλωνος, έμείς παρακάμπνουμε τις κορυ- φές πού περιστοιχίζουν τις πηγές του Νέδα καί τόν χω- ρίζουν από την κοιλάδα του 'Αλφειού.

Γιά νά κατεβούμε στην κοιλάδα τού Νέδα, ως τώ χω- ρίο Δρύμα, διασχίζουμε μία χώρα θαυμασία.

Όλες ή πλαγιές τών θουνών είναι γεμάτες από αιώ- νόδιες θελανιδιές καί πελώριους φηγούς. Στις χαράδρες, τεράστιοι πλάτανοι άγκαλιάζουν από τη μίαν άκρη στην άλλη τά πελώρια κλαδιά τους, σχηματίζοντας ένα πράσι- νο θόλο άδιαπέραστο.

Κατά την άνοιξη, καταρράχτες θουίζουν σ' όλα τά φα- ράγγια, άναπηδώντας άπ' όλες τις κορυφές καί σκορπί- ζοντας παντού μία εύχάριστη δροσιά.

Τώ μονοπάτι πού ακολουθούμε γίνεται όλοένα καί πιό δύσβατο καί φαίνεται, χωρίς καμμία υπερβολή σαν νά γκρεμίζεται στην άβυσσο.

Πεζεύουμε αφήνοντας τά υποζύγια μας νά τά θγάλουν, όπως μπορούν περά καί ν' άνοιξουν δρόμο μέσα άπ' τούς θάμνους.

Οι θράχοι στρωμένοι με κισσούς καί με ύγρη χλόη κά- νουν την πορεία δύσκολη, καί μερικά περάσματα πολύ κα- τακόρυφα, είναι πραγματικά επικίνδυνα.

Έπειτ' από πολλές ώρες κοπιαστικής πορείας καί συγ- κινήσεων, φτάνουμε στο μικρό χωριό Δρύμα πού δεσπόζει της θαθείας χαράδρας, όπου μουγκρίζει ό Νέδας καί τού όποιου υπέρκειται άπ' όλες τις μεριές πελώριοι θράχοι, γεμάτοι θαυμαστή θλάστησι.

Πιό ψηλά από τώ χωριό, τά θουνά ζυγώνουν καί σχημ- τίζουν ένα στενό κι' άγριο φαράγγι, όπου τώ ποτάμι ξε- χύνεται σέ άφρισμένους καταρράχτες. Έκεί κοντά ένας χείμαρρος όρμεί μεσα στον Νέδα, από μεγάλο ύψος κι' από τρία σημεία καί θάλπουμε τούς άχνούς του άνάμεσα από τά όρατα δέντρα πού σκεπάζουν τις πλαγιές της χα- ράδρας: πλάτανοι, θαλανιδιές, μαστιχιές, άγριοσυκιές δι- αστάσεων άγνώστων στις άλλες χώρες της Εύρώπης.

Σέ κάποιο σημείο, ό θράχος σκαμμένος κατακόρυφα, φράζει έντελώς τη χαράδρα, σχηματίζοντας ένα είδος γι- γαντιαίας φλίας άπ' την όποία πέφτει ό Νέδας μ' ένα καταχθόνιο θόρυβο.

Λίγο πιό κάτω, στο βάθος μιας σπηλιάς, καί άνάμεσα από ένα φυσικό πηγάδι άκούει κανείς τώ χείμαρρο πού μουγκρίζει υπόκωφα σέ βάθος είκοσι μέτρων από τώ έδα- φος.

Τώ βάθος του γκρεμού δέν έχει ούτε δέκα μέτρων πλά- τος καί από κάθε πλευρά όρθώνονται δυό πανύψηλα τείχη θράχων. Ο ήλιος δέν εισχωρεί εκεί ποτέ. Έκεί πραγμα- τικά επικρατεί ή σκοτεινή ήμέρα της εισόδου της κολά- σεως, γιά την όποία ό Δάντης μιλάει. Μιά ψυχρή ύγρασία μάς τρυπάει ως τά κόκκαλα.

Ο θράχος πού νίκησε τόν χείμαρρο σταματάει άτότομα καί κατακόρυφα καί σέ είκοσι μέτρα κάτω άπ' αυτόν, ό Νέδας ξαναπαρουσιάζεται πιό σφιγμένος από ποτέ γιά νά περάση κάτω από μία φυσική άψίδα μακρους έξη-εφτά μέ- τρων καί νά εξαφανιστή με μία καινούργια στροφή, σ' έ- να φαράγγι ακόμα πιό στενό καί πιό άπρόσιτο.

Κανένα τοπίο της 'Ελθετίας δέν είναι καί πιό συναρπα- στικό άπ' αυτό τώ τμήμα της 'Αρκαδίας.

Ακολουθούμε την κοιλάδα πού πάει πρós την θάλασ- σα κι' άπλώνεται όλοένα, πάντα πράσινη, πάντα δασωμέ- νη, γεμάτη πηγές πού σχηματίζουν έδω κι' εκεί καταρρά- κτες. Ποδ καί πού καλλιεργημένες γαίες ξεχωρίζουν στο σκοτεινό φόντο τών δασών καί οι τροχοί τών μύλων τρα- γουδοϋν χαρούμενα.

Όλη ή δυτική πλευρά της Πελοποννήσου θά μπορούσε νά είναι μία από τις πιό πλούσιες καί πιό πυκνοκατοικη- μένες χώρες της Μεσογείου, όπως είναι ήδη από τις πιό γραφικές, άν κυβερνώντες καί κυβερνώμενοι κατέβαλλαν περισσότερη καλή θέλησι.

Οι χωρικοί αυτών τών έπαρχιών φαίνονται έν τούτοις πιό έργατικοί καί πιό άφωτισμένοι στη γή άπό τούς χωρι- κούς της Βορείου καί 'Ανατολικής Πελοποννήσου. Δέν εί- ναι σπάνιο νά δη κανείς στα περίχωρα τών χωριών, τοί- χους από πέτρες νά υποσαστάζουν τά χώματα στις από- τομες πλαγιές καί κανάλια γιά τά ποτιστικά νερά σκαμ- μένα στους θράχους τών θουνών.

Έπειτα, από πολλά στριφογυρίσματα, ό Νέδας πάει καί ρίχνεται στη θάλασσα σέ ένα μέρος, όπου ή άκτή θαθού- λωνει έλαφρά, με τώ όνομα 'Αρκαδικός κόλπος. Μία πέ- τρινη γέφυρα μ' ένα μόνο τόξο τόν διασχίζει στην έξοχή του κοντά στο γάνι του Μπούρτζι, όπως λένε τώρα τόν ποταμό.

Ακολουθώντας την άκτή πρós νότον, διασχίζει κανείς μία άμυώδη πεδιάδα φυτευμένη με πεύκα καί σκεπασμένη από πάλλουφια. Μετά τώ χωριό Στροφιτί, στους πρόπο- δες τών θουνών της Τριφυλλίας, άπέραντοι θάλατοι γεμά- τοι κουνούπια, είναι νησάκια καταπράσινα, άληθινές όά- σεις, όπου ζουν οικογένειες ψαράδων.

Στόν όρίζοντα, φαίνεται μία σιλουέττα πού μόλις δια- κρίνεται, χρώματος θιαλέ χλωμού. Είναι ή Ζάκυνθος, τώ άνθος της 'Ανατολής.

LXXV

'Αρκαδία. — Πολιερκία (άπό τούς Σταυροφόρους). — Ένα 'Αλδανούρι.

— Λίγη έθνογραφία Ιστορική. — Η έπιτομή τού Μ. Μανιάνου. — Η θεωρία τού Σλαβισμού.

Πρós νότον τού Νέδα, τά ύψώματα είναι γεμάτα από την πιό πλούσια θλάστησι.

Η έλνής τ' άμπέλια, ή μυγδαλιές δίνουν άφθονες κ' έ- ζαίρετες συγκομιδές. Η μαστιχιές θγάζουν μαστίχα λε- πτή καί άρωματισμένη δρο καί της χύου.

Τά χωριά είναι περιστοιχισμένα από κήπους όπωροφό- ρων δέντρων πολύ καλά διατηρημένους, όπου άφθονούν ή άχλαδιές κ' ή βερυκοκιές. Ούτε μία άπιθανή έδάφος δέν πάει χαμένη καί στις πιό άπότομες πλαγιές θάλπει κανείς άμπέλια κορινθιακής σταφίδας.

(Ακολουθεί)

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥΣ ΕΝΩΣΕΝ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

Ο ήλιος πλησίασε στη δύση του. Λίγες στιγμές ακόμα και θα εξαφανιζόταν πίσω απ' το δάσος του Εστερέλ. Ο περίπατος στην προκυμαία των Καννών σιγά-σιγά έρημωνότανε.

Πέρα από τα νησιά της Αγίας Μαργαρίτας και του Αγίου Όνορέ, η θάλασσα άρχισε να ταραζεται. Μερικά καΐκια έπλεαν προς τον κόλπο της Γένοβας, ενώ πέρα στον όριζοντα φαινότουσαν δυο-τρία θαπύρια να πηγαίνουν προς τη Μασσαλία, αφήνοντας πίσω τους μία μακρυνά γραμμή καπνού.

— Πάμε, αγαπητό μου παιδί, πρέπει να γυρίσουμε στο σπίτι. Ξέρεις πώς ο γιατρός έχει συστήσει ν' αποφεύγω με τη θραυνή ψύχρα...

Τα λόγια αυτά ειπώθηκαν από μίαν ηλικιωμένη γυναίκα, με καλήν εμφάνιση, σ' ένα νέον που τη συνόδευε. Από την ομοιότητά τους καταλάβαινε κανείς εύκολα πώς ήταν μητέρα και γιός και με την πρώτη ματιά διέκρινες την ευγενική καταγωγή τους.

Ο κόμης Έρρίκος Ντελενμπράντ ανήκε στην ύψηλοτέραν άριστοκρατία. Το όνομα των προγόνων του αναφερόταν τιμητικώς στην ιστορία της Γαλλίας. Μοναχογιός και πάμπλουτος, ο κόμης Έρρίκος δεν συλλογιζόταν άλλο από τις δάφνες των προγόνων του, που τον έμποδίζανε να ζή στην τεμπελιά της πολυτέλειας. Μόλις θύηκε από τη Στρατιωτική Σχολή, ύστερα από λαμπρές εξετάσεις, είχε καταταχθί στο Πυροβολικό και έπειδή πολεμούσανε στο Τογκίνιο, πήγεν εκεί, στην "Απω Ανατολή", για να πάρη το θάψιμα του πυρός και τα πρώτα χαμόγελα της δόξας.

Και πραγματικά, η δόξα του χαμογέλασε, όπως και στους προγόνους του. Εικοσιέξη μόλις χρονών είχε γίνει λοχαγός, αφού πήρε στο πεδίο της μάχης, από το ίδιο το χέρι του στρατηγού, έναν σταυρό, που τον είχε ραντίσει με το αίμα του.

"Όλα του προλέγανε λαμπρότατο μέλλον, φτάνει μόνο να ζούσε. Μά να που ο θάνατος, ο άδυσώπητος και ακατανίκητος, που θαδίζει πάντα πλάι στην ευτυχία και παρυσιαζεται τη λαμπρότερη στιγμή να που ήρθε να του σταματήσει τον δρόμο του και να του πη: «Μην προχωρήσεις πειά!»

Προσεβλήθη από φθίσι, εναντίον της οποίας η έπιστήμη ήταν άνικη ν' αντισταθί και είχαν έρθει στις Κάννες, για να προσπαθήση να παρατείνη την καταδικασμένη πειά ζωή του. Στο προσκέφαλό του είχε για μόνη του συντροφιά τη μητέρα του.

— "Όχι, μαμά, αποκρίθηκε στη μητέρα του ως μη γυρίσουμε ακόμα... Δεν αισθάνομαι καμμία άδιασεία...

— Θέλεις να την δής! του είπε η κόμηση με τρυφερότητα.

Ο λοχαγός απάντησε μ' ένα γλυκό και μελαγχολικό χαμόγελο. Ξαφνικά μία φλόγα έλαμψε στο μάτια του. Την είχε διακρίνει, να προχωρή μ' ένα φρόντο θήμα, ακολουθουμένη από τη γκουβερνάντα της.

Ρωσίδα, από πριγκηπικό γένος, η "Όλγα είχε όλα τα θέλητρα της ρωσικής φυλής. Η μαύρες πλεοδύες των μαλλιών της και τα ώρατα γαλανά μάτια της, την στολίζανε θαυμάσια.

Τό θαυμαστό εκείνο λουλούδι του Βορρά, με τό λεπτοκαμωμένο και τρυφερό πρόσωπο, είχε προσβληθί από καρδιακό νόσημα και ζητούσε

Συχνά τον κρυφοκύταζε ανάμεσα απ' τα πράσινα κλαδιά των θάμνων.

έπίσης στον ήλιο της Μεσογείου, αν όχι τη θεραπεία, τουλάχιστον μία ξεκούραση. Πέρασε μπροστά από τον λοχαγό, ρίχνοντάς του ένα βλέμμα, που τον έκαμε ν' ανατριχιάσει. Ο Έρρίκος τής χαϊρέτησε, όπως ο πιστός τό ειδωλό της λατρείας του.

Δεν είχαν μιλήσει ποτέ μεταξύ τους. Δεν γνωρίζονταν παρά μονάχα εξ' όψεως και όμως αγαπιόντουσαν. Συχνά εκείνη τον κρυφοκύταζε στο πάρκο ανάμεσα από τα πράσινα κλαδιά των θάμνων.

Αγαπιόντουσαν με την ίδια σκέψη του γρήγορου τέλους των. "Άλλοι όνειρεύονται να ζήσουν ο ένας στο πλευρό του άλλου. Αυτοί όνειροπολούσανε να πεθάνουν μαζί. Κάθε μέρα συναντιόντουσαν και κάθε μέρα τα μάτια της νέας εκφράζανε τον φλογερό έρωτά της, προσκαλώντας τον Έρρίκο σε μίαν αιώνια ένωση.

Η μητέρα του Έρρίκου άνεχότανε αυτόν τον έρωτα σαν τελευταία ανακούφιση του γιού της. Εκείνος όμως τρώμαζε μήπως η "Όλγα άκούση τον φριχτό θήχα του.

Τού ήταν, λοιπόν, αρκετό να τη βλέπη και ήθελε να πεθάνη αγαπώντας την, χωρίς όμως να της τό έκμυστηρευθί.

Εκείνο τό δειλινό, στον περίπατο, ο κόμης συνάντησε για δεύτερη φορά την "Όλγα όταν εξαφνικά ένας άπαισιος θορύβος άκούστηκε. Σχεδόν άμέσως φάνηκαν από μακριά ή φλόγες μίας τεράστιας πυρκαϊάς, που ο άνεμος την δυνάμωνε τρομαχτικά.

— Θέέ μου! φώναζεν η Ρωσίδα, είναι στη συνεικία μας!

Και έγκατέλειψε άμέσως τον περίπατό της, τρέχοντας προς τό μέρος της πυρκαϊάς. Ο λοχαγός την άκολουθήσε.

Δεν άργήσανε να φθάσουν στο μέρος της καταστροφής, που ήτανε φρικώδης. Τεράστιες φλόγες έθγαιναν απ' όλα

τά παράθυρα ενός από τα μεγαλύτερα ξενοδοχεία των Καννών. Το νερό έλειπε και αναγκάζοντουσαν να τό μεταφέρουν με κουβάδες.

Ο κόμης πλησίασε τότε τη Ρωσίδα και τής είπε:

— Δεσποινίς, μη μένετε εδώ. Σας έξορκίζω. Υποφέρετε και κινδυνεύετε να χειροτερεύετε την κατάσταση σας.

Ένας απότομος θήχας του έκοψε τον λόγο.

— Μά και σεις, κύριε, του είπεν η "Όλγα, κάνετε μία άφροσύνη, μένοντας εδώ! "Ας κάμουμε μία συμφωνία: "Αν θα φύγω, να φύγετε και σεις μαζί μου.

— Υπακούω, δεσποινίς, στη φρόνησί σας... αφού μάλιστα η άτυχη μητέρα μου μου κάνει άπελπισμένα νοήματα. Θέλετε να πάμε κοντά της;

Πλησίασαν την κόμηση Ντελεμπράντ. Ξαφνικά μία άπαισιος φωνή άκούστηκε και μία παιδούλα φάνηκε σ' ένα παράθυρο του ξενοδοχείου. Η "Όλγα και ο λοχαγός άλλάξαν ένα βλέμμα, ένα μονάχα, και προτοπό η κόμηση καταλάδη τη σκέψη του, ο γιός της έτρεξε προς τη φωτιά.

Η κόμηση και η Ρωσίδα του κάκου έσφιγγαν τα χέρια τους, προσκαλώνοντας τον άπεγνωσμένο. Σε λίγες στιγμές τον διακρίνανε μέσα στις άπαισιες φλόγες, να κρατά στα χέρια του τό πολύτιμο φορτίο του. Προτοπό πεθάνη είχε σώσει τη ζωή μίας παιδούλας. Ο κόπος όμως που κατέβαλε ήταν όπερβολικός και είχε έοδψει μεγάλα (Συνέχεια στη σελίδα 50)

ΤΟΥ ΦΕΛΙΣ ΝΑΚΛΑ

Η πυρκαϊά, αφού έκαψε πρώτα όλα τα ξύλινα σπίτια του Χόπε Σίτυ, άρχισε ν' απλώνεται και στα έλατα που σκέπαζαν τις πλαγιές του θοινοού.

Ο Τόμ Μπράουν, που ζούσε μόνος στην καλύβα του, μάζεψε γρήγορα τα πολύτιμα γουναρικά του — ήταν κυνηγός —, τά έκανε δυο μπόγους κι έτοιμάστηκε να φύγη για να σωθί από τη φωτιά, όταν άξαφνα άκουσε μέσα στη σκοτεινή νόχτα τό ποδοβολητό ενός άλογου και τις σπαρακτικές φωνές μίας γυναίκας:

— Βοήθεια! Βοήθεια! Σώστε με! "Αν με πιάσουν, θά με λυντσάρουν!...

Ο Τόμ Μπράουν τότε έρμησε έξω και, στη λαμπή αντιφωγιά της φωτιάς, είδε μία γυναίκα να πηδά κάτω από τη σέλλα τ' άλόγου της και να τρέχη κοντά του. Εκείνος, την άρπαξε άμέσως στην άγκαλιά του, γιατί δεν μπορούσε πειά να σταθί στα πόδια της και τη ρώτησε:

— Μήπως είσατε πληγωμένη;

— "Όχι, του απάντησε εκείνη. Μά τρέχω δυο ώρες με τ' άλογο. Δεν άντέχω πειά. Είμαι τσακισμένη από την Κούρασι!...

Ο Τόμ Μπράουν άνατρίχιασε μέσα στη σκοτεινιά. Εκείνη ή φωνή δεν του ήταν άγνωστη. Τού θυμίζε ένα σωρό παλιά πράγματα. Μά από τότε που είχε παρατήρει τον κόσμο για να γίνη κυνηγός γουναρικών σ' εκείνες τις άγριες έρημίες είχαν περάσει δέκα χρόνια.

Γρήγορα ώστόσο συνήλθε, γιατί κινδύνευαν κ' οι δυο. Η φωτιά όλο και πλησίαζε. Τώρα μάλιστα άκουγότουσαν καθαρά ή φωνές εκείνων που κυνηγούσαν την άγνωστη. Ο Τόμ Μπράουν λοιπόν φορτώθηκε τα γουναρικά του και τής είπε:

— Ακολουθήστε με, αν αγαπάτε τη ζωή σας...

Εκείνη έψαξε να θρή τό άλογό της. Μά τό άλογο, τρομαγμένο από τη φωτιά, είχε γίνει άφαντο μέσα στο δάσος.

Έτσι έκολούθησε τον Τόμ Μπράουν πεζή, μία δλόκληρη ώρα, ως τις όχθες ενός όρμητικού χειμάρρου. Εκεί έσπριάστηκε έπάνω στα χόρτα κ' είπε του κυνηγού, στενάζοντας:

— Δεν έχω πειά δυνάμεις... Αφήστε με να πεθάνω εδώ πέοα!...

— Ποτέ! φώναζε ο Τόμ.

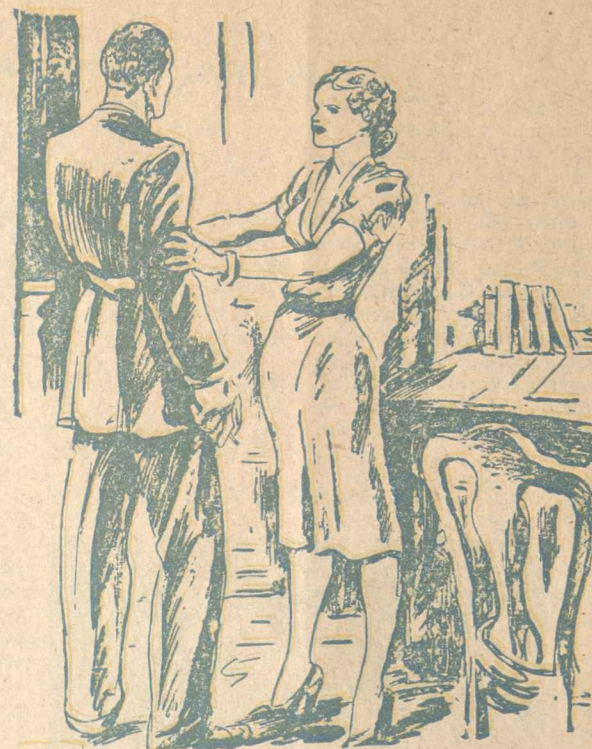
Γρήγορα έδεσε ένα σχοινί σ' ένα δέντρο, την πήρε στην άγκαλιά του και την πέρασε με κόπο στην άπέναντι όχθη. Έπειτα έαναγύρισε για να πάρη τα γουναρικά του. Και τέλος, έκανε άλλη μια φορά τον ίδιο δρόμο για να λύση τό σχοινί. Έπειτα, κατάκοπος, ξαπλώθηκε κοντά στην άγνωστη και τής είπε:

— Πρώτη φορά, ύστερ' από δέκα χρόνια που ζω εδώ πέρα, μου έτυχε μία περιπέτεια σαν αυτή! "Ας είναι... Έμπρός τώρα! Διηγηθήτε μου την ιστορία σας. Γιατί σας κυνηγού; Γιατί θέλουν να σας λυντσάρουν;

— Γιατί εγώ έβαλα φωτιά στο Χόπε Σίτυ!... του απάντησε με μία άγρια φωνή ή άγνωστος. Κι' έπειτα, έπειδή πυροβόλησα τον Μπίλ Μπάκερ!...

Και μέσα στο σκοτάδι, του εξιστόρησε την περιπέτειά της.

— Ακούστε... του είπε. Είμαι ή καλλίτερα ήμουν ή καινούργια πιανίστα του μπάρ «Γκόλντ Ρίθερ». Έχω δουλέψει σ' όλα τα κέντρα της Καλλιφορνίας. Έπειτα ήρθα εδώ γυρεύοντας κάποιον... Μά ο Μπίλ Μπάκερ άρχισε να μ' ένοχλή... Απόψε, μέθυσε και μ' άρπαξε στην άγκαλιά

Μία ημέρα συναντηθήκαμε στη σάλλα...

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΤΖΑΚ ΛΟΝΤΟΝ

ΤΟ ΑΞΕΧΑΣΤΟ ΦΙΛΙ

του και πυροβόλησε. Τό ένα άλογο σπριάστηκε άμέσως καταγής, γκρεμίζοντας από τη σέλλα τον καθάλαρη. Εκείνος τότε, πανικόβλητος, πήδησε πάνω στο άλλο άλογο, πίσω από τον σύντροφό του. Έτσι χάθηκαν άμέσως κ' οι δυο τους πίσω από τα δέντρα.

— Μη φοβάστε πειά!... Είπε στην άγνωστη ο Τόμ Μπράουν.

Και ξαπλώθηκε πάλι κοντά της.

Άξαφνα, μεγάλες φλόγες πυρπόλησαν όλη την άπέναντι όχθη. Για πρώτη φορά τότε, ή πυρκαϊά φώτισε τό πρόσωπο της άγνωστης.

— Γκλέντα! φώναζε ο Τόμ Μπράουν και τινάχτηκε όρθιος. "Ω, αν τό ήξερα!

— Αν τό ήξερες, Τόμ; ρώτησε εκείνη με μία παρηγορητική φωνή.

— Θα σ' άφηνα να χαθής μέσα στις φλόγες! Γιατί εσύ ήσουν ή καταστροφή μου! Για άένα έκανα εκείνες τις πλαστογραφίες, για τις τουαλέτες σου και τις τρελές σπατάλες σου. Κι' εσύ, μ' άπατούδες μ' έλυνες, τούς φίλους μου! Φύγε, φύγε, από κοντά μου, γιατί εγώ ξέρω τί μπορώ να κάνω! Είχε τό θράσος να μου πη, εδω και λίγη ώρα, ότι ένας μόνο άνδρας σε φίλησε! "Ώστε!...

— Δεν είπα μίματα! του απάντησε εκείνη με γλυκιά και σταθερή φωνή. Κυττάξε με καλά στα μάτια, Τόμ Μπράουν! Έσύ κατέστρεψες τη ζωή μου κι' όχι εγώ τη δική σου!

Ο Τόμ Μπράουν έσκυψε και την κύταζε από κοντά. Έπειτα, τραβήχτηκε προς τα πίσω κατάπληκτος.

— Μά εσύ δεν είσαι ή Γκλέντα! φώναζε. Ποιά είσαι λοιπόν για να της μοιάζης τόσο πολύ;

— Είμαι ή Έλλις, ή αδελφή της... ή δίδυμη αδελφή της που δεν ήξερες την ύπαρξί της στον κόσμο!... Θέλεις τώρα να με άκούσης, Τόμ;

Ο Τόμ Μπράουν την κύταζε ασταναμένος. Με τον νο του είχε μεταφερθί μακριά, στον "Άγιο Φραγκίσκο, σε μία άσπρη θύλα, εκεί που ζούσε ή Γκλέντα Φέρνγανσον.

— Τώρα θά σού πω τό μυστικό μου, Τόμ... έξακολουθή

του. Έπειτα έκανε να με φιλήση!... Θά σάς πω κάτι... Ένα μυστικό μου... Μία φορά μόνο με φίλησε ένας άνδρας! Κι' από τότε έχουν περάσει δέκα χρόνια... Κι' όμως τον περιμένω ακόμα!...

Κ' ή άγνωστος άρχισε να κλαίη, με πνιγμένα άναφυλλητά, στην άνάμνησι εκείνου του φιλιού.

— Λοιπόν; Τι έγινε ύστερα; τη ρώτησε ο Τόμ Μπράουν.

— Ο Μπίλ Μπάκερ, όπως είπα, έξακολούθησε εκείνη, έκανε να με φιλήση. Κι' εγώ τότε άντιστάθηκα. Άρπαξα ένα πιστόλι από τη δερμάτινη ζώνη του και τον πυροβόλησα. Η σφαίρα τον θώηκε στον ώμο. Τού έρριξα κι' άλλη μία. Μά δεν τον πέτυχα. Αυτή ή δεύτερη σφαίρα γκρέμισε τη λάμπα του πετρελαίου από τό ταβάνι. Έτσι, άρπαξε φωτιά τό μπάρ. Σε λίγο, ή πυρκαϊά είχε άπλωθί και στα γύρω σπίτια. Αυτό είναι όλο!...

— Τό δίκιο είναι με τό μέρος σας! Τής είπε ο Τόμ Μπράουν.

— Τό ξέρω, του απάντησε εκείνη. Μά οι σύντροφοι του Μπίλ Μπάκερ ψάχνουν να με βρουν για να με λυντσάρουν!...

Εκείνη τη στιγμή, στην άπέναντι όχθη, φάνηκαν δυο καθάλαρες. Τα νερά καθρέφτιζαν τη φωτιά και τους φωτίζαν. Ο Τόμ Μπράουν, όπως ήταν άθέατος μέσα στο σκοτάδι, σημάδεψε με την καραμπίνα

του και πυροβόλησε. Τό ένα άλογο σπριάστηκε άμέσως καταγής, γκρεμίζοντας από τη σέλλα τον καθάλαρη. Εκείνος τότε, πανικόβλητος, πήδησε πάνω στο άλλο άλογο, πίσω από τον σύντροφό του. Έτσι χάθηκαν άμέσως κ' οι δυο τους πίσω από τα δέντρα.

— Μη φοβάστε πειά!... Είπε στην άγνωστη ο Τόμ Μπράουν.

Και ξαπλώθηκε πάλι κοντά της.

Άξαφνα, μεγάλες φλόγες πυρπόλησαν όλη την άπέναντι όχθη. Για πρώτη φορά τότε, ή πυρκαϊά φώτισε τό πρόσωπο της άγνωστης.

— Γκλέντα! φώναζε ο Τόμ Μπράουν και τινάχτηκε όρθιος. "Ω, αν τό ήξερα!

— Αν τό ήξερες, Τόμ; ρώτησε εκείνη με μία παρηγορητική φωνή.

— Θα σ' άφηνα να χαθής μέσα στις φλόγες! Γιατί εσύ ήσουν ή καταστροφή μου! Για άένα έκανα εκείνες τις πλαστογραφίες, για τις τουαλέτες σου και τις τρελές σπατάλες σου. Κι' εσύ, μ' άπατούδες μ' έλυνες, τούς φίλους μου! Φύγε, φύγε, από κοντά μου, γιατί εγώ ξέρω τί μπορώ να κάνω! Είχε τό θράσος να μου πη, εδω και λίγη ώρα, ότι ένας μόνο άνδρας σε φίλησε! "Ώστε!...

— Δεν είπα μίματα! του απάντησε εκείνη με γλυκιά και σταθερή φωνή. Κυττάξε με καλά στα μάτια, Τόμ Μπράουν! Έσύ κατέστρεψες τη ζωή μου κι' όχι εγώ τη δική σου!

Ο Τόμ Μπράουν έσκυψε και την κύταζε από κοντά. Έπειτα, τραβήχτηκε προς τα πίσω κατάπληκτος.

— Μά εσύ δεν είσαι ή Γκλέντα! φώναζε. Ποιά είσαι λοιπόν για να της μοιάζης τόσο πολύ;

— Είμαι ή Έλλις, ή αδελφή της... ή δίδυμη αδελφή της που δεν ήξερες την ύπαρξί της στον κόσμο!... Θέλεις τώρα να με άκούσης, Τόμ;

Ο Τόμ Μπράουν την κύταζε ασταναμένος. Με τον νο του είχε μεταφερθί μακριά, στον "Άγιο Φραγκίσκο, σε μία άσπρη θύλα, εκεί που ζούσε ή Γκλέντα Φέρνγανσον.

— Τώρα θά σού πω τό μυστικό μου, Τόμ... έξακολουθή

σε ή "Ελλης. Μοῦ ἔκανες μεγάλο κακό, γιατί ὁ ἄνδρας πού μέ φίλησε ἦσουν ἐσύ!

— Ἐγώ; ἔκανε κατάπληκτος ὁ Μπράουν.

— Ναι, ἐσύ. Καί δέν τὸ ἤξερες! Σ' ἀγαποῦσα, Τόμ, μὰ δέν τολμοῦσα νὰ σοῦ τὸ πῶ. Ἀκουσέ με... Ἡ Γκλέντα κι' ἐγὼ εἴμαστε δίδυμες ἀδελφές. Μὰ ἡ Γκλέντα μέ μισοῦσε, γιατί ἦταν κακὴ καί γιατί νόμιζε, ὅτι ἦμουν πιὸ ὡμορφὴ ἀπὸ ἐκείνην. Μὲ εἶχε μαζί της, γιατί δέν μποροῦσε νὰ κάνῃ ἄλλοιως. Εἴμαστε ὄρφανές κι' αὐτὴ, σάν πιὸ μεγάλη, διαχειριζόταν τὴν μικρὴ περιουσία μας. Μὰ ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού σὲ γνώρισε, δέν μέ ἀφῆνε νὰ παρουσιασθῶ μπροστὰ σου, ἀπὸ τὴ ζήλεια της. Μιά ἡμέρα ὥστόσο συναντηθήκαμε στὴ σάλλα. Ἡ Γκλέντα ἔλειπε ἐκείνη τὴ στιγμή ἀπὸ τὸ σπίτι. Ἐσὺ νόμισες πὼς ἦμουν ἡ Γκλέντα... Δέν κατάλαβες τίποτε... Ἐκείνη τὴν ἡμέρα φοροῦσα ἕνα κόκκινο φόρεμα. Θυμάσαι; Μόλις ὅμως ἄκουσα στὸ διπλανὸ δωμάτιο τὴν Γκλέντα, σ' ἀφῆσα μόνο κι' ἔτρεξα νὰ τὴ συναντήσω. Κι' ἐκείνη μέ ἀνάγκασε νὰ τὴς δώσω τὸ κόκκινο φόρεμά μου, γιὰ νὰ μὴ καταλάβῃς τὸ μυστικὸ μας.

Ἀπὸ τότε ἀρχισα νὰ σ' ἀγαπῶ τρελλά, παράφορα... Κι' ἔτσι, μιά ἄλλη ἡμέρα, καθὼς ἔμπαινες στὸ σπιτι, ἐνόμισες πάλι πὼς ἦμουν ἡ Γκλέντα. Ἐκεῖ λοιπὸν στὸν προθάλαμο μ' ἀρπάξες στὴν ἀγκαλιά σου καί μέ φίλησες. "Α! Δέν μπόρεσα ποτὲ νὰ ξεχάσω τὸ πάθος αὐτοῦ τοῦ φιλοῦ!...

Ἡ Γκλέντα ὅμως εἶχε παρακολουθήσει κρυφὰ αὐτὴ τὴ σκηνὴ καί τὴν ἄλλη ἡμέρα μ' ἔδωξε ἀπὸ τὸ σπιτι. Κι' ἐγὼ τότε ἀρχισα νὰ δουλεύω ὡς πιανίστα ἐδῶ κι' ἐκεῖ στὰ νυχτερινὰ κέντρα... Μιά ἡμέρα ἔμαθα τίς ἀπιστίες τῆς Γκλέντας καί τὴν καταστροφὴ σου. Ἐπειτα, ὅταν ἡ μητέρα σου ἐπλήρωσε τὰ χρέη σου, ἔγινες ἀφαντος. Κανείς δέν ἤξερε πού εἶχες πάει...

— Εἶχα ἔρθει ἐδῶ, κοντὰ στὸ Χόπε Σίτυ... τῆς εἶπε ὁ Τόμ Μπράουν. Κ' ἡ Γκλέντα; Τί ἀπόγινε ἡ Γκλέντα;...

— Ἐφυγε κι' ἐκείνη γιὰ τὸν Καναδὰ μέ κάποιον φίλο της... Καί στὸ τέλος τοῦ χρόνου πέθανε ἐκεῖ πέρα. Ὅσο γιὰ μένα, ἐξακολούθησα νὰ δουλεύω ἐδῶ κι' ἐκεῖ, προσπαθώντας νὰ σὲ θρῶ, γιατί δέν μποροῦσα νὰ ξεχάσω ἐκεῖνο τὸ φλογερὸ φίλ σου!.

Ἡ πυρκαϊὰ σιγά-σιγά εἶχε σθῶσει. Ἡ πρῶτες ἀκτίδες τοῦ ἡλίου φώτιζαν τώρα τὰ νερά τοῦ χειμάρρου. Ὁ Τόμ Μπράουν τότε ἀγκάλιασε τὴν Ἐλλης Φέργκουσον καί τῆς εἶπε:

— Νά, κύττα, ξεμερώνει γιὰ μᾶς μιά καινούργια ἡμέρα... Ἀς δοκιμάσουμε νὰ ξαναφτιάξουμε τὴ ζωὴ μας!...

Κι' ἐπρόσθεσε, χαμογελώντας:

— Εἶμαι τώρα πλούσιος! Βρήκα ἕνα θησαυρὸ... Ἐσένα, Ἐλλης!

Κ' ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια, τὴν ξαναφίλησε στὸ στόμα μέ πάθος.

Παρά τὰς ἀντιρήσεις τοῦ συνεργάτου μας κ. Τσελεμεντέ δημοσιεύουμε σήμερον τὴν φωτογραφίαν του, κατόπιν τῶν θερμῶν παρακλήσεων πλείστον ἀναγνωστῶν μας, οἱ ὁποῖοι ἐπιθυμοῦσαν νὰ τὸν γνωρίσουν, ἢ μᾶλλον νὰ ἴδωσιν τὴν μορφήν τοῦ Ἑλληνος Βατέλ.

ΤΖΑΚ ΛΟΝΤΟΝ

ΡΟΔΟΦΥΛΛΑ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΓΙΑ ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

Ὅποιος ἀνακατεύεται μέ τὰ κορίτσια, πρέπει νάχη τὰ μάτια του τέσσερα.

Τὰ κορίτσια λένε πάντα ὄχι, κι' ὅταν ἀκόμα ποθοῦν νὰ ποῦν τὸ ναί.

Τῶν κοριτσιῶν τὸ ὄχι, σημαίνει πάντα ναί.

Κορίτσι πού ἦταν δούλα, ποτὲ της δέν μπορεῖ νὰ γίνη κυρά.

Τὰ κορίτσια πρέπει νὰ τὰ θλέπῃς μόνο, ὄχι καί νὰ τ' ἀκοῦς.

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ΤΟΥ Κ. ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

ΠΕΡΙ ΜΠΛΟΥΓΟΥΡΙΟΥ Ο ΛΟΓΟΣ

Μᾶς ἀπεστάλησαν μερικά συνταγὰ φαγητῶν μέ μπλουγούρι, πού κατὰ τὴν γνώμην μας, ἢ μάλλον κατὰ τὸ γούστο μας, εἶναι γευστικώτατα φαγητὰ καί ἡμπορεῖ μάλιστα νὰ παρουσιάζωνται στὸ τραπέζι πτωχῶν καί πλουσιῶν. Καί μέ τὴν εὐκαιρίαν αὐτὴν μᾶς δίδεται ἀφορμὴ νὰ εἰπώμεν, ὅτι καί ἄλλοτε ἐτονίσαιμεν πὼς μόνον στὸν τόπο μας ἀπαντᾶται ἡ παράλογος ἰδέα τοῦ νὰ ξεχωρίζωμεν τὰ φαγητὰ μας, εἰς εὐγενῆ καί ἀγενῆ, ἢ, κατὰ τὸ κοινὸς λεγόμενον πρὸς τυχὰ φαγητὰ κι' ἀφεντὰ δὲ καὶ φαγητὰ. Πρᾶγμα ὅπερ πούθενά εἰς ἄλλους λαοὺς δέν ἀπαντᾶται.

Τοῦναντίον κάθε λαὸς φροντίζει διὰ τῆς μαγειρικῆς του νὰ ἐξευρίσκη πολλοὺς καί διαφόρους τρόπους καί νὰ μαγειρεύῃ καί τὰ πλέον κρινὰ καί ἰδίως τὰ ἀφθονοῦντα προϊόντα τοῦ τόπου του.

Καί ὡς ἐκ τούτου ἡμπορεῖ νὰ παραδειγματισθῶμεν ἀπὸ τὰς ἐθνότητας τῆς Μεσευρώπης, πού ἔχουν ἀναγάγει εἰς ἐθνικά τους φαγητὰ τὸ ξυνό - λάχανο, τὰ καρρότα τὸ κοκκινόπιπερο. Ἀπὸ δὲ τὰ ζωικά λίπη, τὸ χοιρινὸ πάχος καί τὸ λαρδί εἶναι γι' αὐτοὺς ὅ,τι τὸ φρέσκο θούριο γιὰ τοὺς τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης. Καί διὰ νὰ μὴν εἰποῦμεν πολλὰ διὰ τοὺς πέραν τοῦ Ὠκεανοῦ ὑπηκόους τοῦ Μπαρμπά Σάμ, ἃς ἀναφέρωμεν μόνον τὴν ἐξαιρετικὴν προτίμησιν πού δίδουν εἰς τὰ περιφρονημένα μας φρέσκα ἀραποσίτια, πού σ' ἐμᾶς μόνον γιὰ τὰ χαμίνια τὰ θεωροῦμεν κατὰλληλα, ἐνῶ ἐκεῖ πέρα στὴν χώρα τῶν αὐρανοξυστῶν, φυγοῦσαν εἰς τὰ Μενεῦ καί τὸν Χάι-Λάιφ κέντρων, ὅπου οἱ θαμῶνες καί... θαμῶνδες ἰδίως πιάνουν ἀπὸ τὰ δύο ἄκρα τὸ θραστό ἀραποσίτι — ψημένα δέν τὰ τρώγουν σχεδὸν καθόλου — καί τὰ ξεκοκκίζουν μέ τὰ δοντάκια τους ἀκριθῶς ὅπως καί τὰ χαμίνια μας, χωρὶς ὁ τρόπος αὐτὸς τοῦ τρώγειν νὰ θεωρῆται ἀπρεπής, οὔτε καί ὅτι τρώγει κανὲν ἀγενὲς προϊόν. Τοῦναντίον ἡ ἐκτίμησις τῶν σὲ εἶδος αὐτὸ πού ἀφθονεῖ στὴν χώρα τους, προσέτρεψε τὴν μαγειρικὴ τέχνη νὰ ἐξεύρη μιά δεκάδα τρόπων — τόσοσ ἔχω ἀπαριθμήσει — διὰ τὴν κατανάλωσίν του. Καί δέν εἶναι μόνον τὸ ἀραποσίτι τὸ μόνον ἐκτιμώμενον. Καί πλείστα ἄλλα ἡμπορεῖ νὰ ἀναφέρει.

Ποῖος μπορεῖ ὅμως παρὰ αὐτὸ νὰ μᾶς εἰπῇ πόσους καί ποίους τρόπους ἔχομεν ἐξεύρει ἐμεῖς οἱ ἔξυπνοι ΝεοἝλληνες, γιὰ νὰ τρώγωμεν τὴν σταφίδα μας.

Μὴν κοπιᾶσθε ἀδικα, ἀναγνώσταί μου, διότι ἄλλον τρόπον ἀπὸ τὴν σποραδικὴν χρησιμοποίησιν των εἰς μερικά εἶδη ντολμάδων καί εἰς τὰ... κόλυθα, κανένα δέν θὰ ἔχετε νὰ εἰπῆτε! Ἐν τούτοις ἔχομεν τὴν ἀξίωσιν νὰ τὴν ἀκριβοαγοράζωμεν οἱ ξένοι καί νὰ τὴν τρώωμε καί ἐμεῖς οὔτε μιά χούφτα ὁ καθένας μας νὰ μὴν τρώγῃ δλον τὸν χρόνο. Καί αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος τῆς ἀποτυχίας τοῦ σταφιδωφώμου, πού ἀλλοῦ ἀποτελεῖ μιά ἀπόλαυσιν τῶν παιδιῶν ἐν γένει, ἰδίως τῶν πτωχῶν τάξεων.

Αὐτὴ εἶναι ἐν ὀλίγοις ἡ νοοτροπία πού μᾶς δέρνει καί σὲ πλείστα ἄλλα εἶδη διατροφῆς. Καί ἕνα ἐξ αὐτῶν εἶναι τὸ μπλουγούρι πού *ἔστι γνωστὸ εἰς ὀλίγας μόνον ἐπαρχίας μας καί εἰς τοὺς Μικρασιάτας, οἵτινες τὸ πασασκεύουν κατὰ περισσώτερους τρόπους. Στὸ προσεχὲς θὰ δώσω γι' αὐτὸ μερικές συνταγὰς.

Ν. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΔΥΟ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΕΣ ΑΔΕΛΦΕΣ

Ἡ Λάουρα μέ μιά παράξενη λάμψιν στὰ μάτια, εἶπε χαμογελώντας τῆς ἀδελφῆς της:

— Ἀπόψε θάρῃ ὁ Πάολο Ρενιέρι!...

Αὐτὲς ἡ λέξεις εἶχαν μιά δύναμι. Μεταμόρφωσαν ἀμέσως τὸ ἥσυχον ἐκεῖνο σπῆτι σ' ἕνα σωστὸ παράδεισο. Ὁ Πάολο Ρενιέρι ἦταν ἕνας ὡμορφος νέος μ' εὐγενικούς τρόπους καί μιά ἡρεμὴ κι' ἀλλόκοτη φωνὴ πού συγκινούσε κι' ἐφθανε ὡς τὰ κατάσθαθα τῆς ψυχῆς. Ἀπὸ τὸν καιρὸ πού εἶχαν πεθάνει οἱ γονεῖς του κι' εἶχε μείνει μόνος στὸν κόσμο, συνήθιζε νὰ πηγαίνει ταχτικά σ' ἐκεῖνον τὸν παλὸ σπῆτι τῆς Λάουρας καί τῆς Λουκίας, τῆς ἀδελφῆς της, γιὰ νὰ τοὺς κρατᾷ λίγη συντροφιά. Κάθε φορὰ λοιπὸν πού τὶς εἰδοποιούσε γιὰ τὴν ἐπίσκεψί του, ἡ δυὸ ἀδελφές περνοῦσαν ὥρες ὀλόκληρες μπροστὰ στὸν καθρέφτη τους γιὰ νὰ στολισθοῦν μέ τὸ πιὸ ὡμορφο φόρεμά τους.

Ἐπειτα, ἡ Λουκία, ἡ πιὸ μεγάλη, καθόταν στὴν πολυθρόνα κι' ἔπαιρνε πάλι τὸ ἐργόχειρό της, ἐνῶ ἡ Λάουρα ἔσκυβε ἀπὸ τὸ παράθυρον «γιὰ νὰ δῇ τί καιρὸ ἔκανε». Τέλος, ὅταν ἡ Λάουρα ξαναγύριζε ἀπότομα κοντὰ της, ἡ Λουκία καταλάβαινε ὅτι σὲ λίγο θὰ γυποῦσε τὸ κουδούνι τῆς πόρτας. Ὁ Πάολο Ρενιέρι δέν ἀργοῦσε ποτέ. Ἦταν πάντα ἀκριθῆς στὴν ὥρα του. Συνήθως δειπνοῦσε μέ τὶς δυὸ ἀδελφές καί κατόπιν ἔβγαине στὸ μπαλκόνι τους πού ἦταν στολισμένο μέ γεράνια καί ὀρτανόσις κι' ὅπου πάντα τὸν περιέμενε ἡ «πολυθρόνα» του. Ὁ Πάολο ἦταν εὐθυμὸς κι' ἔλεγε ἕνα σωρὸ διασκεδαστικὲς ἱστορίες στὶς δυὸ ἀδελφές. Καμμιά φορὰ, ἡ ἱστορία του ἦσαν λιγάκι τολμηρές καί τότε ἡ Λάουρα κι' ἡ Λουκία ἔκαναν πᾶς δέν καταλάβαιναν. Ἐνα θράδου, ἡ Λάουρα τραγοῦ ἔδωκε στὸ πιάνο μιά παλὴ νὰ πολιτσῇ «καντσονέτας».

— Τί γλυκεῖα φωνὴ πού ἔχεις! τῆς εἶπε μέ θαυμασμὸ ὁ Πάολο. Κι' ἀπὸ τότε, κάθε φορὰ πού ἔβγαίναν στὸ μπαλκόνι, τὴν ἔβαζε νὰ τοῦ τραγοῦ δάψ παλῆς ἐρωτικὲς «καντσονέτες» πού συγκινοῦσαν τὴν καρδιά.

Ἡ Λουκία τότε, ἔβγαине κι' ἐκείνη στὸ μπαλκόνι κι' ἀμέσως ἀρχίζαν κι' οἱ τρεῖς νὰ μιλοῦν γιὰ ἕνα σωρὸ εὐθυμὰ κι' ἀσήμαντα πράγματα.

Ἐπειτα, ὅταν ἔφευγε ὁ Πάολο, ἡ Λάουρα κλεινόταν στὴν κάμαρά της καί καθόταν πάλι μπροστὰ στὸν καθρέφτη της. Ἀσφαλῶς θὰ τὴν ἀγαποῦσε ὁ Πάολο. Δέν θὰ τοῦ ἄρεσαν διόλου τὰ τρελλὰ καί μοντέρνα κορίτσια, σάν τὴν ξανθιά ἐκείνη νῆα πού καθόταν ἀνέναντί τους. Ὁ Πάολο ἦταν φρόνιμος κι' ἀγαποῦσε τὰ ἥσυχὰ καί σεμνὰ κορίτσια, σάν τὴν Λάουρα...

Ἡ Λουκία ἔβλεπε ὅτι προτιμοῦσε τὴν ἀδελφὴ της ἀπὸ αὐτήν. Μὰ δέν ζήλευε διόλου. Μήπως δέν ἦταν ἡ πιὸ μεγάλη καί μήπως δέν ἦταν ἔτοιμη γιὰ κάθε θυσία γιὰ τὴν ἀγαπημένη ἀδελφούλα της;

Ἐνα θράδου ὥστόσο ὁ Πάολο ἔφερε τῆς Λουκίας ἕνα παλὸ κολλιέ τῆς μητέρας του. Αὐτὸ τὸ δῶρο τὴν ἀναστάωσε. Τὴν ἔκανε νὰ πιστέψῃ ὅτι ἦταν μιά δειλὴ κι' εὐγενικὴ ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι. Μήπως δέν τῆς εἶχε πῇ, κατόπιν ὅτι μιά νῆα σάν κι' αὐτὴ ἦταν «σωστὴ ἐτυχία γιὰ ἕνα σπῆτι»; Μήπως τὰ λόγια αὐτὰ δέν ἦταν ἕνας φανερός ὑπανιγμός ὅτι ἤθελε νὰ τὴν παντρευθῇ; Ἡ Λάουρα λυγρὴ ἦκε, ἀπογοητευθῆκε, μὰ δέν ζήλεψε κι' αὐτὴ τὴν ἀδελφὴ της. Αὐτὴ ἦταν ἡ πιὸ νῆα. Θὰ εὕρισκε κι' ἐκείνη ἕναν καλὸ νέο γιὰ νὰ παντρευθῇ.

Μὰ ὁ Πάολο δέν ἔδειχνε καμμιά ἰδιαίτερη τρυφερότητα

στὴν Λουκία. Ἐξακολουθοῦσε νὰ κάθεται στὸ μπαλκόνι μέ τὴν Λάουρα, κατὰ τὸ ἡλιοθαύσμα καί νὰ περνᾷ μαζί της εὐχάριστες ὥρες.

— Ἐτσι, ἡ δυὸ ἀδελφές ζοῦσαν κάθε μιά σ' ἕνα ξεχωριστὸν κόσμο ὀνειρῶν: «Ἐρχεται γιὰ μένα!...» συλλογίζονταν ἡ Λουκία. «Ἐρχεται γιὰ μένα!...» ἔλεγε μπροστὰ στὸν καθρέφτη τῆς ἡ Λάουρα.

Αὐτὲς ἡ ἐπισκέψεις ἐξακολούθησαν ὡς τὸ τέλος τοῦ Σεπτεμβρίου. Ἐνα θράδου ὥστόσο, ἡ Λάουρα, θγαίνοντας ἀπὸ τὸ σπῆτι, συνάντησε μπροστὰ στὴν πόρτα τὸν Πάολο. Στεκόταν ἐκεῖ πέρα σάν νὰ περίμενε κάποιο πούσωπο.

— Καλησπέρα, Πάολο! τοῦ εἶπε ἡ Λάουρα. Ἐρχεσαι γιὰ μᾶς;

— Ναί!... Ναί!... ἔκανε ἐκεῖνος, λιγάκι σαστισμένος. Περνοῦσα ἀπὸ ἐδῶ καί θέλησα νὰ σᾶς δῶ.

Ἡ Λάουρα κατάλαβε ὅτι ὁ Πάολο περίμενε τὴν Λουκία. Ἡ ταραχὴ του τὸν εἶχε προδώσει. Μὰ δέν εἶπε τίποτε. Ἐνοιωσε μόνο μιά μεγάλη λύπη στὴν καρδιά της.

Ὅταν ὅμως προχώρησαν πρὸ κάτω μαζύ, κι' ὁ Πάολο τῆς ἀγόρασε ἕνα ὄρατο μπουκέτο τριαντάφυλλα, ἡ Λάουρα πίστεψε ὅτι δέν ἦταν ἐρωτευμένος μέ τὴν ἀδελφὴ της, ἀλλὰ μαζύ της.

Μὰ σὲ λίγο κι' ἡ Λουκία πίστεψε ὅτι εἶχε δὴ τὴν ἀγάπην τοῦ Πάολο, ὅταν ἐκεῖνος τῆς ψιθύρισε μιά ἡμέρα:

— Λουκία, πᾶς θὰ μπορέσω ποτὲ νὰ σ' εὐχαριστήσω γιὰ τὸ καλὸ πού μοῦ ἔκανες; Ξέρεις, πᾶς χάρις σ' ἐσένα, ἔγινα εὐτυχισμένος!

Ἡ Λουκία δέν εἶπε τίποτε τῆς Λάουρας. Μὰ καταλάβαινε πᾶς δέν θ' ἀργοῦσε νὰ γίνῃ γνωστὸ τὸ μυστικὸ της.

Τὴν Κυριακὴ ὅμως ὁ Πάολο δέν πῆγε νὰ τοὺς κρατῇ συντροφιά, ὅπως πάντα.

— Ἐχω κάποια δουλειά... τοὺς εἶπε. Θάρῃ ὅμως μέσα στὴν ἐβδομάδα. Ναί!... Θάρῃ τὴν Πέμπτη.

Ἡ δυὸ ἀδελφές περίμεναν μέ αγωνία νὰ φθάσῃ αὐτὴ ἡ ἡμέρα. Καί τὴν Πέμπτη τὸ βράδυ, μόλις ἄκουσαν τὸ κουδούνι τῆς πόρτας, χλώμιασαν κι' ἡ δυὸ σὺν τὴ συγκίνησίν τους. Ἡ Λουκία ὥστόσο, πρὸ πύργου, ἀνοίξε τὴν πόρτα. Μὰ δέν ἦταν ὁ Πάολο. Ἦταν ὁ μικρὸς ἐνός ἀνθοπωλείου κι' ἕνα μπουκέτο.

— Ἀπὸ τὸν κ. Ρενιέρι! τῆς εἶπε. Ἡ Λουκία τὸ πῆρε δειλὰ κι' ἔκλεισε ἀσυναίσθητα τὴν πόρτα. Ἐπειτα, σαστισμένη, γύρισε στὴν ἀνταπερσάρικα. Μὲσα στὴν ἀνθοδέμνη ἦταν ἕνας λευκὸς φακέλλος. Ἡ Λουκία δέν εἶχε τὸ θάρρος νὰ τὸν ἀνοίξῃ.

— Λάουρα, Λάουρα! φώναξε μέ πνιγμένη φωνή. Ἡ ἀδελφὴ της κοττάζε κατάπληκτη τὴν Λουκία κι' ἀσχίσαι, δίχως νὰ τὸ θελῇ, νὰ τρέμῃ ἀπὸ τὴν συγκίνησίν της.

— Ἐμπρός, διάβασε τὸ γράμμα!... τῆς εἶπε ἡ Λουκία. Ἐγὼ δέν μπορῶ...

Ἡ Λάουρα, μέ μιά ἀπορροιστικὴ κίνησι, πῆρε τὸ φακέλλο καί τὸν ἀνοίξε. Ἐκείνη τὴ στιγμή κρινόταν ἡ τύχη τους. Ποιὰ ἀπὸ τὶς δυὸ θὰ γινόταν εὐτυχισμένη;

Τὸ γράμμα τοῦ Πάολο ἔλεγε τὰ ἑξῆς:

«Ἀγαπητές μου φίλες, |

»Σήμερα, πού εἶναι ἡ πιὸ εὐτυχισμένη ἡμέρα τῆς ζωῆς μου, ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς πῶ ἀκόμα μιά φορὰ ὅτι δέν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὴν καλὴ καρ-

Ο μηχανικός Σόπερ Χέρμπερτ κατασκεύασε τελευταία ένα θαυμάσιο θιολί από πεπιεσμένο χάρτι.
— Το θιολί αυτό στοιχίζει 10 σελλίνια και ξηγάνει.
— Ο Χέρμπερτ θα εκμεταλλευθεί με πορικό τις τά παμφθνα θιολιά του.

Κάποιος στην Αμερική ζήτησε από τον διευθυντή μιας φυλακής να περάσει τη θραυά του σ' ένα κελλί γιατί ήταν άστεγος.
— Η παράκλησίς του έγινε δεκτή, αλλά το άλλο πρωί δεν του επέτρεψαν να εγκαταλείψει την... κατοικία του.
— Γιατί την νύχτα ο πονηρός άστεγος έκλειψε από ένα φυλακισμένο τρία δολάρια.
— Κατόπιν αυτού καταδικάστηκε σε 30 ημερών φυλάκιση.

Η κυρία Έλισσάβετ Άρνολντ, ηλικίας 70 χρονών, έλασκει στο χωριό της Ουαλλίας Βάλνιερ, το έπαγγελμα του πεταλωτή.
— Το έπαγγελμα αυτό το εξασκεί επί 55 συνεχή χρόνια δ δε σύζυγός της είναι βοηθός της επί 44 χρόνια.

Στην Τσεχοσλοβακία γίνεται τελευταία, κατάταξις γυναικών στο αστυνομικό σώμα σ' ευρεία κλίμακα, μοιολοί απαιτούνται ειδικά προσόντα που δεν τὰ κατέχουν, ως επί το πλείστον, η γυναίκες.

Ένας επινοητικός σύζυγος θέλοντας να εισαγάγη την αγράμματη γυναίκα του, ως νοσοκόμο, σ' ένα κρατικό νοσοκομείο της Γαλλίας, ντύθηκε ο ίδιος με τὰ φουστάνια της γυναίκας του, κι έλαβε μέρος άντ' αυτής στις σχετικές εξετάσεις.
— Το παρουσιαστικό του όμως προκάλεσε τις υποψίες ενός γιατρού, κι έτσι απέκαλύφθηκε το γένος του εν μέσω θορύβου, γελώτων και άγρίας πρόγkας.

Στο Βουκουρέστι, οι πελάτες μερικων ζυθεταιτοριών πληρώνουν την μύρα που πίνουν με την ώρα.
— Σε κάθε τραπέζι δηλαδή υπάρχει κι' ένα ρολόγι ξυπνητήρι που χτυπά κάθε μία ώρα από την στιγμή που αρχίζει ο πελάτης των ζυθοποσία, κι' έτσι καθορίζεται το ποσόν που πρέπει να πληρώσει.

Διά σας. Σταθήκατε για μένα δυο καλές αδελφές που με μία λεπτή διακριτικότητα με βοηθήσατε να γίνω ευτυχισμένος. Αν δεν είχα έσας, δεν θα μπορούσα ποτέ να κάνω την ξαυτιά νέα που καθεται απέναντί σας να μ' αγαπά. Από το ανθισμένο μπαλκόνι σας όμως μπόρεσα να της δώσω να καταλάβει πόσο την αγαπώ και να πετύχω τέλος την ουγκατάθεισί της.

«Τώρα, η αγαπημένη μου Τζούλια, η άρραβωνιαστικιά μου, που τόσες και τόσες φορές σας κύταξε από τὰ παράθυρά της μ' ευγνωμοσύνη, θέλει να σας γνωρίσει, για να σας πη ότι σας αγαπάει κι' εκείνη σαν αδελφές.

Με φιλικούς χαιρετισμούς
ΠΑΟΛΟ ΡΕΝΙΕΡΙ.

Η δυο αδελφές κυτάχτηκαν μία στιγμή στα μάτια κ' ύστερα άγκαλιάσθηκαν με πνιγμένα αναφυλλητά, προσπαθώντας να παρηγορηθούν ή μία την άλλη.
«Επειτα, από την άλλη κιόλας ημέρα άλλαξαν συνουσία για να ξεχάσουν τον Πάολο. Κι' όταν εκείνος ξαναπέρασε να τις δει, θρήκον στο σπίτι τους κλειστά και το μπαλκόνι τους χωρίς λουλούδια.

ΦΑΟΥΣΤΟ ΜΑΡΙΑ ΜΑΡΤΙΝΙ

ΧΙΛΙΑ - ΔΥΟ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΚΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

που; Στην τσέπη του γιλέκου του, από τον άναπτήρα του!

Αμερικάνικα πείσματα.
— Ο Τζέιμς Κόλεμαν έκαιτοκούσε στο τζιο σπiti με τον αδελφό του Γεώργιο, στο Χόρνουελ, της Νέας Υόρκης, επί 62 συνεχή χρόνια, χωρίς ποτέ να διαδθ την «οροθετική γραμμή» που χώριζε την κατοικία τους στα δύο κι' αυτό γιατί ήταν τσακωμένοι.
— Ο καθένας είχε το κρεβάτι του, τον νιττήρα, τη θερμάστρα και τὰ πιάτα του καλλιεργούσαν τὰ λαχανικά τους μαζί, αλλά ο κήπος ήταν χωρισμένος με μιά γραμμή από άσβεστη που ανανεωνόταν τακτικά, και την γραμμή αυτή δεν την παρεθίαζαν ποτέ.
— Μετέφεραν τὰ λαχανικά τους στην αγορά μέσα σ' ένα κάρρο που ήταν χωρισμένο στα δυο με μιά άλλη γραμμή, και φόρτωναν τὰ ψώνια τους ο καθένας χωριστά.
— Ο Τζέιμς, που ήταν 81 χρονών, πέθανε τελευταία από πνευμονία.
— Αλλά ο πεισματάρης αδελφός του δεν θέλησε να διαδθ την «οροθετική γραμμή» για ν' αποχαιρετήσει τον νεκρό.

Στην Τσεχοσλοβακία, ένας ηλικιωμένος νεκροθάφτης πριν αποσυρθεί από το μακάθριο έπαγγελμα του κατασκεύασε και τον δικό του τάφο, τον όποιον διατηρούσε άνω χή.
— Επίσης κατασκεύασε και το φέρετρό του διακομής: σας το έξωτερικό του με 170.000 σπριτόζυλα που μάζευε επί δέκα χρόνια γι' αυτόν τήν σκοπό.
— Η έτοιμασίς του όμως αυτές πήγαν χατίες γιατί πνίγηκε σ' ένα ποτάμι χωρίς ποτέ να θρεθεί το πτώμα του.

Από τὰ διαζύγια που έκδίδονται κάθε χρόνο στην Αγγλία, στη Γερμανία και στη Γαλλία, τὰ ένενήντα στα έκκατο άφορούν ανθρώπους που άνήκουν στις κατώτερες κοινωνικές τάξεις, τὰ έφτα στα έκκατο τη μεσαία τάξη και τὰ τρία στα έκκατο την άνωτερη τάξη.
— Αντιθέτως, στην Αμερική, μόνο πνίγητα στα ένατο διαζύγια άφορούν ανθρώπους της κατωτέρας τάξεως, τόνάνα πέντε στα έκκατο της μεσαίας τάξεως και πέντε στα έκκατο της άριστοκρατίας.

Η στατιστική έχει άποδείξει, ότι απ' τὰ μικρά παιδιά που υιοθετούνται από άτέκνους, τὰ τέσσερα πέμπτα είναι κορίτσια και μόνο το ένα πέμπτο άγόρια.

Η πόλις της ύψηλίου όπου γίνονται περισσότερες και τολμηρότερες κλοπές αυτοκινήτων και μοτοσυκλετών, είναι ή πόλις του Ακρωτηρίου, πρωτεύουσα του κράτους της Νοτίου Αφρικής.

Το άρχαιότερο καμπαναριό καθολικής έκκλησίας που σώζεται άνεπαφο μέχρι σήμερα, θρίσκειται στην άγγλική έπαρχία Μπούκιγκαμ Σάιαρ και έχει κτισθεί τὸ 1316.

Κι' ένα άμμή- το:

— Τη στιγμή που ο προϊστάμενος της πυροσβεστικής υπηρεσίας ις άγγλικής πόλεως Μ π λ α κ ουρν έδινε την νιαία του άναρά στον περιο- λοντα έπιθεωτή, ξ α φ ν ι, άρχισε να θουνίζη άνή- συχα.

— Κάπου πολύ κοντά είχε πιάσει φωτιά!

— Και ξέρετε

(Συνέχεια απ' το προηγούμενο)

Η Ζερμαίν ή- ταν θυσιμένη σε σκέψεις.

— Πάντως, είπε εξαφνα, έχω έναν δυνατόν προστάτη στο πρόσωπο του κ. ντεζ Ζμπιέρ του άνακριτού του Μάντ.

— Το ξέρω, άπάντησε ο δικηγό- ρος, και ή προστασία του θα μας βοηθήσει πολύ.

— Όπωςδήποτε, ρώτησε ή μικρούλα μ' ένα λείψανο ά- νησυχίας, μπορώ να έλπίζω ότι ο πατέρας μου θα σωθί.

— Μη φοβάστε τίποτε, δεσποινίς... Τώρα, σάς έγγυώμαι για όλα.

Ο πατέρας σας είναι άθως κ' ή άθωότης του θα διακηρυχθεί στα μάτια όλου του κόσμου. Σας δίνω τον λόγο μου... Δεν πρόκειται τώρα για μένα να εξασκήσω το έπαγγελμά μου ως δικηγόρου... πρόκειται να έκτελέσω το καθήκον μου ως τιμίου ανθρώπου... Είσατε μιά ήρωική νέα... Τό χέρι σας, δεσποινίς Ζερμαίν.

Η μικρούλα άπλωσε το χεράκι της, το όποιο ο δικηγό- ρος έσφιξε πατρικά μέσα στο χοντρό του χέρι.

— Τώρα, εξακολούθησε με μεγάλη τρυφερότητα, πήγαινε ν' άναπαυθείς, μικρούλα ντετεκτιβ... Μην άνησυχείς για τίποτε!... Τ' αναλαμβάνω εγώ όλα...

Η Ζερμαίν άποσύρθηκε με την καρδιά της γεμάτη ευ- τυχία.

Μόλις έκείνη έφυγε, θγήκε έξω κι' ο κ. Λεμπερζέ, κι' έ- τρεξε να στείλει στον άνακριτή κ. ντεζ Ζμπιέρ ένα τη- λεγράφημα με το όποιο τον παρακαλούσε να πάη έπείγον- τως στο Έδραϊ.

Ο καλός δικαστής, ο όποιος έπιθυμούσε εξαίρετικά, να διαφώτιση την ιστορία της κλοπής του περιστρόφου, έσπευ- σε στην έπείγουσα αυτή πρόσκληση. Το μεσημέρι άποβιθα- ζόταν στον σταθμό του Έδραϊ, όπου ο κ. Λεμπερζέ τον περι- ρίμενε.

Μετά τις πρώτες έξηγήσεις, πήγαν κ' οι δυο στο γρα- φείο του Εισαγγελέως κ. Ζιλμπέρτ Ντανιέλ, με τον όποιο είχαν μιά πολύωρη συνομιλία.

VI

ΕΝΑ ΓΕΥΜΑ ΠΟΥ ΔΙΑΚΟΠΕΤΑΙ

Ήταν ξη ή ώρα το θράδυ...

Ο άνθρωπος με το γκρίζο έπανωφόρι — το δθθεν θύμα του Σεβαστιανού Μακλόν — ο όποιος δεν έφερε άλλο ση- μάδι της συναντήσεώς του με τον Ηρακλή, έκτός από ένα έξογκωμα μεγάλο σαν καρύδι, είχε διατάξει να του σερβίρουν το γεύμα του στην κάμαρά του.

Τα γκαρσόνια του ξενοδοχείου του «Χρυσού Άετου» θιά- σθηκαν να συμμορφωθούν με την έπιθυμία του.

Ο τραυματίας, που όλος ο κόσμος τον συμπονούσε, είχε άποκτήσει εύθες έξ άρχής την γενική συμπάθεια. Σκόρπι- ζε δεξιά κι' άριστερά πουρμπουάρ και δεν εύρισκε τίπο- τε ούτε πολύ καλό, ούτε πολύ άκριβό για τον εαυτό του. Πρώς τιμήν του, είχανε θγάλει από τις κάθες του ξενοδο- χείου τὰ παλιά θουργουνδιανά κρασιά και τὰ σεβάσμια σε ηλικία Μπουρντώ.

Καθισμένος σε μία άνετη πολυθρόνα, είχε χάσει το χρό- σο πηρούνι του στο πλευρό μιας ύπεροχης ποταμίαςας πέ- στροφας, όταν ένας ύπηρετής του ξενοδοχείου παρουσιά- σθηκε και του άγγεγυε, ότι ο Εισαγγελέας κ. Ζιλμπέρτ Ντανιέλ τον παρακαλούσε να περάσει απ' το γραφείο του.

«Επειτα από την έπίθεσι της όποιας είχε δθθεν πέσει, θύμα, αυτή ή πρόσκλησι έπρεπε να του φανή πολύ φυσική.

Όστόσο χλώμισας κι' άφησε να του πέση από το χέρι του το πηρούνι του.

— Θα πάω μόλις τελειώσω το φαγητό μου, τραύλισε δι- αστικά.

— Ο κ. Εισαγγελέας έπιμένει να σας δθ άμέσως, άπάν- τησε ο ύπηρετής με ύφος γεμάτο σεβασμό.

— Καλά, ψιθύρισε ο άνθρωπος με το γκρίζο έπανωφόρι με φωνή που μόλις άκούγόταν. Πηγαίνω άμέσως...

ΤΟ ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟΥ Λ. ΝΤΕ ΣΑΝΤΕΝΑΙ

Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ

Ο άνθρωπός μας κατσούφιασε...

«Έτρεξε άμέσως σ' ένα άλλο παράθυρο που έκλειπε στην άλλη του «Χρυσού Άετου». Εκεί, είδε έναν άνώτερο άτυ- νομικό που κουθέντιαζε ζωηρά με τον διευθυντή του ξενο- δοχείου.

— Δεν υπάρχει τρόπος να το σκάσω! ψιθύρισε. Πρέπει ν' άντιμετωπίσω όπως μπορώ τη στροφή της τύχης.

«Επειτα σφίγγοντας τις γροθίες του, πρόσθεσε με ύφος άγριο:

— Στο κάτω-κάτω, δεν τους φοβάμαι!... Δεν έχουν άπο- δείξεις!...»

Πήρε το καπέλλο του και το μπαστούνι του, φόρεσε τὰ γάντια του και κατέβηκε τη σκάλα του ξενοδοχείου με ύ- φος ήσυχου.

Μόλις τον είδαν, ο άνώτερος άστυνομικός κ' οι χωροφύ- λακες έσπευσαν να χαθούν.

— Πάω ως τὰ δικαστήρια, είπε στον ξενοδόχο με ύφος άγέρωχο. Θα ξαναγυρίσω σε μισή ώρα.

Ο ξενοδόχος ύποκλήθηκε, μά συγχρόνως ψιθύριζε από μέσα του.

— «Α! όσο γι' αυτό, φιλαράκο, άμφισβάλω πολύ... Δεν ξέρω, αλλά μου λέει κάτι μέσα μου, ότι θ' άργήσουμε πολύ να σε ξαναβούμε...»

Όταν έφθασε στα δικαστήρια, ο άνθρωπος με το γκρί- ζο έπανωφόρι έδωσε την κάρτα του κι' άμέσως τον άδή- γησαν στο γραφείο του εισαγγελέως, ο όποιος τον δέχθη- κε με μιά ψυχρότητα που δεν ήταν καθόλου εύοιανη.

Πράγματι, ο κ. Ζιλμπέρτ Ντανιέλ ήταν τρομερά δυσρε- στημένος κι' ένευρισμένος, γιατί, μετά τη συνομιλία του με τον άνακριτή ντεζ Ζμπιέρ και τον δικηγόρο Λεμπερ- ζέ, είχε άναγκαστεί να παράδεχθί, ότι στην ύπόθεσι Πρυ- νιέ, είχε πέσει έξω από τη μίαν άκρη ως την άλλη.

— Είσατε ο ύποκόμης Γκαστόν ντε Μαλβάζι; ρώτησε τον άνθρωπό με το γκρίζο έπανωφόρι.

— Μάλιστα, κύριε Εισαγγελέ!

— Εν όνόματι του Νόμου, σάς συλλαμβάνω!... πρόφερε έπίσημα ο δικαστής.

Ο ύποκόμης περίμενε θέβαια να του άπευθύνουν έρω- τήσεις που θα τον έφερναν σε δύσκολη θέση. Μά αυτή ή εξαφική σύλληψη τον πλημύρισε τρόμο σαν να τον είχε χτυπήσει κεραυνός.

Θανάσιμη χλωμάδα άπλώθηκε στα χαρακτηριστικά του και όλη ή ψυχραιμία τον έγκατέλειπε.

Κατέβαλε ώστόσο μιά προσπάθεια και τραύλισε:

— Με συλλαμβάνετε;... Εμένα;... Γιατί...

— Κατηγορείστε, είπε ο Εισαγγελέας με τρομαχτική γάληνη, ότι δολοφονήσατε τον Λεόν Μπουρέλ.

— Μά αυτό είναι άτιμία!... Άτιμία!

Ο ύποκόμης Γκαστόν ντε Μαλβάζι πρόφερε τη διαμαρ- τυρία αυτή με φωνή θαθεία και πνιγμένη.

Τα πόδια του δεν τον κρατούσαν πείδ...

Σωριάστηκε μάλλον παρά κάθησε σε μιά καρέκλα που του έδειχνε ο κ. Ζιλμπέρτ Ντανιέλ.

Τέλος, έπειτα από μερικές στιγμές κατώρρωσε ν' άνα- κτήση άρκετή ψυχραιμία, ώστε να μπόρεση να μιλήσει.

— Κύριε Εισαγγελέ, είπε, προσπαθώντας να δώση στη φωνή του τον τόνο της πιο ειλικρινούς άγανακτήσεως, ά- σφαλώς άπατάσθε!... Η κοινωνική μου θέσις κ' ή έντι- μότης μου έπρεπε να σας κάνουν προσεχτικό πνιν μου ά- πευθύνετε μιά τέτοια κατηγορία... Περνώντας με άτυπομο- νησία τις έξηγήσεις σας...

(Ακολουθεί)

Μά καθώς μι- λούσε, έτρεμε σύγ- κορμος.

Μόλις ο ύπρε- τής θγήκε έξω, ο άνθρωπος με το γκρίζο έπανωφόρι πήγε ως το παρά- θυρο κι'ι κύταξε κάτω... Στόν δρό- μω, μπροστά στην πόρτα του ξενοδο- χείου, τέσσερες χω- ροφύλακες έκαιαν βόλτες...

ΤΟΥΡΚΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΗ ΚΛΟΤΣΑΣ ΤΗΝ ΤΥΧΗ ΣΟΥ...

Το παρακάτω διήγημα είναι έργο του "Οθωμανικού διηγηματογράφου. Διηγήματα Τούρκων πεζογράφων δημοσιεύουμε συχνά. Το διήγημα όμως της Μουαζζέζ Καπτανογλου δεν μοιάζει με εκείνα των συναδέλφων της. Έχει πρωτότυπη υπόθεση, έχει πιο μοντέρνο ύφος. Όπερ αποδεικνύει, ότι η γυναίκες που γράφουν στην φίλη Τουρκία είναι άνωτερες από μερικούς συναδέλφους των.

ΔΕΝ ΞΕΡΩ ΓΙΑ ΠΟΙΟΝ ΛΟΓΟ ΕΥΡΙΣΚΑ ΟΜΟΙΟΤΗΤΑ ΜΕΤΑΞΥ ΤΟΥΣ, ΑΦΟΥ ΕΠΡΟΚΕΙΤΟ ΓΙΑ ΔΥΟ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΕΛΕΙΩΣ ΞΕΝΑ ΚΑΙ ΑΓΝΩΣΤΑ ΤΟ ΞΕΝΟ ΣΤΟ ΆΛΛΟ.

Εκείνη: Κατά τους υπολογισμούς των φίλων της ήταν ηλικίας 25 έως 30, ή 30 έως 35 ετών. Όπως όμως θεοαίωνε η ίδια, και την θεοαίωσι της ενίσχυσε με διάφορα επιχειρήματα, δεν ήταν παραπάνω από 23 χρόνων. Όπωςδήποτε το κοντό της ανάστημα, το σαν κατρακύλισμα περπάτημά της και ιδίως η κινήσεις της, στις οποίες έδινε μια ιδιαίτερη χάρι, μου άρεσαν. Φορούσε μια άσπρη μπλούζα που κουμπωνόταν από μπρός. Αυτήν την μπλούζα την έβλεπα ένα χρόνο διαρκώς πάνω της, μα κάθε μέρα ίδια καθαρή και σιδερωμένη. Όπως η μπλούζα της, έτσι και το μαύρο πλεχτό φλόος μεπερ της που δεν το έβγαζε 8 ολόκληρα χρόνια απ' το κεφάλι της, ήταν πάντα καινούριο!

Βεβαίως πως ήταν πολύ μορφωμένη, πως ήξερε και καταλάβαινε όλα τα πράγματα. Τον Ισχυρισμό της αυτόν σε κάθε ευκαιρία προσπαθούσε να τον αποδείξει αληθινό. "Αν δυο συνάδελφοι συζητούσαν για την ασθένεια ενός κοινού των φίλου, έσπευδε άμέσως να επέμβει. "Αρχίζει τότε μια ατέλειωτη φλυαρία για την αρρώστεια αυτή που την πέρασε κ' η ίδια, όταν ήταν μικρό κοριτσάκι, ή για τους πόνους που ένοιωθε ή μητέρα της που έπαχε από ψαμμιάσι, ή για την έγχειρησι του αδελφού της, ή ακόμα μια γειτόνισσά της που από άπερισκεψία, έπαχε δεν ξέρω τι αρρώστεια και τι είδους θεραπεία έκανε. "Ωρες ολόκληρες δεν κουραζόταν να εξηγή αυτά τα πράγματα.

Κάποτε μάλιστα τόσο πολύ διαρκούσε η φλυαρία της, ώστε οι συνάδελφοι, που από υπερβολική ευγένεια έδειχναν πως την παρακολουθούσαν, έχαναν την υπομονή τους και σκύβοντας άρχιζαν την εργασία τους. "Όμως εκείνη δεν έχανε το τουπέ της. Έξακολουθούσε να μιλά, περιφέροντας το θλέμμα της πάνω απ' τα σκυμμένα κεφάλια των συναδέλφων της, για να ανακαλύψει κανένα θλέμμα θαυμασμού. Τέλος, είτε γιατί ένοιωθε πως κανένας πειά δεν πρόσεχε την ομιλία της, είτε γιατί είχε κορέσει την ανάγκη της φλυαρίας, σιωπούσε και τότε στα χείλη της άνηζε ένα χαμόγελο ικανοποίησως για την επίδειξη της πολιωνισίας της.

Την μανία της ακατάσχετης φλυαρίας της οι συνάδελφοι την απέδιδαν στην κάπως περασμένη ηλικία της και στο γεγονός, ότι είχε μείνει στο ράφι, εύχομενοι ενδομύχως να παντρευτεί μια ώρα αργότερα...

Εκείνη πάλι χίλιες φορές μου είχε διηγηθεί με ύφος που πρόδιδε απογοήτευσι και πίκρα πως οι γονείς της, όταν άκριβως αυτή μόλις είχε σχηματισθεί σε γυναίκα, με μια ακατακίνητη επιμονή άρνηθήκανε να την δώσουν σε έσους την ζήτησαν σε γάμο, κόδοντας έτσι την τύχη της... "Ιδίως δεν παρέλειπε να τονίζει με ύφος παραπονητικό μια πρότασι γάμου από έναν καυμακάμη (υποδιοικητή), ο οποίος είχε μόν περάσει τον Ρουβίκωνα των 50 χρόνων μα αυτή δεν τον άλλαζε με κανένα νέο. Κάθε φορά που μου το διηγώταν αυτά, αναστενάζε και ψιθύριζε με φωνή μισό-

συστη, που πρόδιδε τον πόνο της νοσταλγίας:

— "Αιάν, πρόσεξε! Την πρώτη σου τύχη μη την κλωτσάς, γιατί ύστερα μετανοούνεις!...

Εκείνος: "Ήταν παράξενος τύπος τον γνώριζα μοιάγα έξ οψεως. "Οσάκις τον συναντούσα μου άφηνε την εντύπωση ότι κάτω από το ακριβό μαλακό καπέλο του κρυβόταν το κουλάφι (ένα είδος άσπρο καλλιμαυκι καλογερίστικο, που το φορούσαν οι άμύρφωτοι Τούρκοι της Ανατολής, οι κουρδοί και οι δερβίσηδες, μεθελήδες κλπ.) και ότι κάτω από το καλοκομμένο σίκ έπαναφόρι του έσχημάτιζε την εντύπωση ότι κάτω από τον μοντέρνο άνθρωπο κρυβόταν ένας σοφτάρ (ιεροσπουδαστής).

Κάθε μέρα οποιαδήποτε ώρα κι αν πήγαινα να πάρω το τράμ, διαρκώς θρискόταν μπροστά μου. "Η καθημερινές αυτές συναντήσεις στην άρχη μου γέννησαν ένα αίσθημα εκπλήξεως. Με τον καιρό όμως συνήθισα τόσο, ώστε αν συνέβαινε καμιά φορά να μη τον δω, περιέφερα έρευνήτικά θλέμματα ολόγυρά μου.

Το παράξενο πρόσωπό του ήταν τραηγμένο προς τα πάνω. Τα μάτια του, η μύτη του, τα χείλη του, το πηγούνι του άνασηκόνονταν προς τα φρύδια του. "Υστερα εκείνα τα μάτια του με το άπλανές και χωρίς έκφρασι θλέμμα, έκαναν τόσο περιέργη εντύπωσι!...

"Ετσι με τον καιρό τα δυο αυτά πρόσωπα που ήσαν άγνωστα μεταξύ τους και απ' τα όποια το ένα γνώρισα από τόσο κοντά, ενώ το άλλο από μακριά και έξ ύμεως μόνον, κατάντησαν για μένα δυο σύμβολα που θύμιζαν το ένα το άλλο.

* * *

"Ενα άνοιξιάντικο "Εράδυ, γεμάτο δούλη, ενώ άνέθανα σιγά-σιγά την άνηφορά της "Υψηλής Πύλης, μια φωνή από πολύ κοντά με σταμάτησε:

— Με συγχωρείτε!...

Ο ήχος της φωνής δεν άφηνε καμιά άμφιβολία, ότι το διάστημα είχε μελετηθεί πολλόν καιρό. Φαινόταν καθαρά, ότι το θάρρος του να μου μιλήσει, ήταν μάλλον γέννημα του φόβου και της δειλίας που τον τυραννούσαν τόσο καιρό. Γύρισα να δω ποιός μου μιλούσε και είδα τον γνωστό μου τύπο των καθημερινών συναντήσεων. Στο πρόσωπό του έζωγραφίζόταν τόση συγκίνησι και τέτοια συστολή, που νόμισα πως θα μου μιλούσε για κανένα ζήτημα πολύ σπουδαίο. Του άπάντησα μ' ευγένεια, αφού σταμάτησα:

— "Ορίστε!

Με μια ήχηρή, μεταλλική φωνή, με φωνή που δεν είχε καμιά σχέση με την προηγούμενη μου είπε:

— "Οχι! "Οχι! μη σταματάτε... Δεν είναι λίγα αυτά που θα σας πω. Να προχωρήσουμε και περπατώντας θα σας άντιπτύξω λεπτομερώς...

Τα μάτια του τα φώτιζε μια παράξενη λάμψι. Φαινόταν σοβαρός, άποσασμένος νιά μια μεγάλη πράξη. "Όπως τον πρόσεξα, νόμισα πως εκείνος που μου μιλούσε δεν ήταν ο γνωστός μου μοντέρνος "Ιεροσπουδαστής. Είχε πάσει ύφος Ιταυό, πράγμα που μου προκάλεσε την άγανάκτησι. Μ' έναν άπότομο τρόπο τότε και με φωνή ζωηρή και ήχηρή του έδήλωσα ότι δεν είχα καμιά διάθεσι να τον ακούσω και άπομακρύνθηκα βιαστικά. "Όπως όμως έκανα να γυρίσω κατάλαβα, ότι η στάσις μου του έπροξένησε μονάχα έκπληξι. Σε λίγο άκουσα θορυβώδη θήματα από πίσω μου. "Ήταν το ίδιο που με παρακολουθούσε. "Η φωνή του έινε πάσει τώρα (Συνέχεια στην σελίδα 50)

Η ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ

Ο ΜΕΘΥΣΜΕΝΟΣ. — Πές μου, σε παρακαλώ, νυχτοφύλακα, που κάθεται ο κ. Μαζούμ;...
Ο ΝΥΧΤΟΦΥΛΑΚΑΣ. — Μα ο κ. Μαζούμ ειναι σεις...
Ο ΜΕΘΥΣΜΕΝΟΣ. — Το ξέρω... αλλά μου χρειάζεται η διεύθυνσι μου!...

(Από την «Καρικατούρ» της Πόλης)

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΞΑΝ ΡΑΜΩ

(Συνέχεια από το προηγούμενο),

"Η "Ολγα σήκωσε το κεφάλι της ξαφνιασμένη. Κύτταξε προς το παράθυρο, μα δεν είδε τίποτε... "Κανένα πουλι θα χτύπησε στο τζάμι, σκέφθηκε. Ξανάρχισε να διαδάζει, μα έπειτα από μια στιγμή και πάλι ο ίδιος θόρυβος άκούστηκε...

"Τι να είναι;» σκέφθηκε η "Ολγα... Μα και πάλι δεν έδωσε σημασία στον κρότο αυτό, ώστε να σηκωθεί και να κυττάξει... "Η νύχτα είναι πάντα γεμάτη τέτοιους θορύβους, είπε από μέσα της.

Και πήρε πάλι το θιθλίο της... Μα την ίδια στιγμή, ο ίδιος θόρυβος άκούστηκε για τρίτη φορά...

"Η "Ολγα, τώρα, πέταξε το θιθλίο και σηκώθηκε άνησυχη. Με κάποιο φόβο στην ψυχή της, διευθύνθηκε προς το παράθυρο...

Τη στιγμή ακριβώς που έφθανε σ' αυτό ο ίδιος θόρυβος άκούστηκε για τέταρτη φορά. "Ω! χωρίς άλλο κάποιος ήταν απ' έξω που της πετούσε πετρίτσες στο τζάμι για να την κάνει ν' άντιληφθή την παρουσία του...

"Ω! μα τότε θα ήταν κάποιος δικός της, κάποιος που είχε κατορθώσει να ανακαλύψει τα ίχνη των άπαγωγέων της και να φθάσει ως το καταφύγιό τους... "Η σκέψις αυτή έκανε την καρδιά της να χτυπήσει δυνατά από έλπίδα και συγχρόνως της έδωσε όλο το θάρρος της...

"Αποφασιστικά, αλλά άθόρυβα, άνοιξε το παράθυρο... Χωρίς να διστάσει πρόβαλε απ' αυτό το κεφάλι της και κύτταξε κάτω...

Μα δεν είδε τίποτε... Το κόκκο τα μάτια της προσπαθούσαν να τρυπήσουν το σκοτάδι του κήπου...

Καμιά σκιά, δεν σάλευε, κανένας θόρυβος δεν άκουγόταν.

"Απογοητευμένη τρομερά, έτοιμαζόταν να κλείσει το παράθυρο, όταν έξαφνα άκουσε κάποια φωνή από πάνω της.

— "Εξοχωτάτη! "Εξοχωτάτη!...

"Η "Ολγα, κατάπληκτη μα γεμάτη καινούργια έλπίδα, γιατί η φωνή αυτή με την ιδιόζουσα προφορά της, της έφάνηκε πολύ γνώριμη, σήκωσε το κεφάλι της και κύτταξε μπροστά της.

Είδε τότε άνάμεσα στα κλαδιά του μεγάλου δέντρου που ήταν ακριβώς άπέναντι στο παράθυρο ένα μαύρο όγκο να σαλεύει έλαφρά.

— Ποιός είναι; τραύλισε με φωνή πνιγμένη από συγκίνησι.

— "Εγώ, ο Κινέζος υπηρέτης σας, της άποκρίθηκε ο άφωσιωμένος νέος από το άντικρυνό δέντρο.

— "Ω! έκανε η "Ολγα. Είν' έδω κι' ο κύριός σου; — "Οχι, έξοχωτάτη, της άπάντησε ο νέος. Σας παρακολούθησα μόνος μου από τη στιγμή που σας άπήγαγα και μολοντί έχασα για λίγες ώρες τα ίχνη σας, κατώρθωσα να σας ανακαλύψω πάλι...

— Μα πως θα μπορούσε να με σώσης μόνος σου, οι άπαγωγείς είναι πολλοί; — Τηλεγράφησα χθές στον κύριό μου και τον περιμένο να φθάσει... "Ελπίζω πως ως αύριο το πολύ θα είναι έδω...

— "Ω! σ' ευχαριστώ καλέ μου φίλε, ψιθύρισε η "Ολγα κατασυγκινημένη με την άφασίσις του Κινέζου.

— "Εν τώ μεταξύ, έξακολούθησε εκείνος, ως ότου να ξεμερώσει θα πχαμονεύω στο δέντρο αυτό... "Αλήθεια, θέλω και κάτι άλλο να σας πω...

Η ΒΙΛΛΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ

"Ο Κινέζος φάνηκε σαν να δισταζε μια στιγμή, κι' έπειτα έξακολούθησε:

— "Ακούστε, είδα κατά τις έντεκα την δεσποινίδα Βέρα νάρχεται έδω μ' ένα αυτοκίνητο... Την παρακολούθησα κι' έτσι ανακάλυψα αυτό το σπίτι...

— Είσαι θέβαιος γι' αυτό; ρώτησε η "Ολγα άναπηδώντας.

— "Ετσι μου φάνηκε, έτσι νόμισα, ψιθύρισε ο Κινέζος δισταχτικά. Μα κι' αν δεν ήταν η δεσποινίς Βέρα, της έμοιαζε χωρίς άλλο πολύ...

"Η "Ολγα έμεινε μια στιγμή θυσιμένη σε σκέψεις. "Η Βέρα εκεί... Τι ήθελε;...

"Εξαφνα θυμήθηκε τη συνομιλία των δυο γυναικών που είχε άκούσει πίσω από την πόρτα και τα μάτια της φωτίστηκαν...

Ναι, η άλλη φωνή που της είχε φανή γνώριμη, έμοιαζε καταπληκτικά με της Βέρας.

Μα τότε τι ήθελε η Βέρα εκεί;... Τι είχε πάει να κάνει;... Πώς είχε μωρέσει να φθάσει άνευόκλητη ως την κάμαρη, όπου την κρατούσαν φυλακισμένη;

Αυτό ήταν πολύ παράδοξο!...

Παράδοξο μόνον; Τρομαχτικό!...

Γιατί έδειχνε πως η Βέρα θρискόταν σε σχέσεις με τους κακοποιούς που την είχαν άπαγάγει...

"Οχι!... "Οχι! Δεν ήταν δυνατόν αυτό!...

Σίγουρα τόσο αυτή, όσο κι' ο υπηρέτης της είχαν κάνει λάθος...

— "Εξοχωτάτη, ξανακούστηκε η φωνή του Κινέζου απ' το δέντρο...

— Τι είναι; ρώτησε η "Ολγα, συνερχόμενη από τους σιλογισμούς της...

— Ξέρετε πόσοι άνθρωποι είναι μέσα στο σπίτι; — Δεν ξέρω, δυστυχώς... Δεν είδα κανέναν άλλο εκτός από μια ηλικιωμένη γυναίκα που με σεβρίρισε...

"Εκείνη τη στιγμή άκούστηκε θόρυβος κλειδιού που στριφογύριζε μέσα στην κλειδωνιά.

"Η "Ολγα άναπήδησε.

— Κάποιος έρχεται! φώναξε στον Κινέζο.

Και θέλησε να κλείσει το παράθυρο.

Μα δεν πρόφθασε...

Την ίδια στιγμή, η πόρτα άνοιξε κ' ένας άντρας παρουσιάστηκε στο άνοιγμά της. Ξανάκλεισε την πόρτα πίσω του, έβαλε το κλειδί στην τσέπη του και προχώρησε προς την "Ολγα.

"Ήταν ένας άντρας σαράντα περίπου χρόνων, εύρωστος, γεμάτος, με τετράγωνους ώμους και κορμωστασιά στήθους. Το πρόσωπό του είχε τον μογγολικό τύπο: μάτια μικρά που σπινθιρίζαν, μέτωπο χαμηλό, μύλα προεξέχοντα και μάλλια πυκνά και σκληρά.

"Η νέα μόλις τον είδε να την πλησιάζει, τραβήχτηκε πίσω τρομαγμένη, κι' άκούμπησε στον τοίχο...

"Εκείνος ύποκλιθηκε έλαφρά μπροστά της, χινογέλασε και της είπε ρωσικά με φωνή, στην όποια προσηύχθηκε να δώσει κάποιον ευγενικό τόνο: — "Επιτρέψατέ μου να συστηθώ, δεσποινίς... Γκογκόζωφ, διπλωματικός υπάλληλος των Σοβιέτ, δούλος σας!... Μου επιτρέπετε να φιλήσω το χέρι σας;...

Και με τόνο έλαφρά ειρωνικό, πρόσθεσε: — Καθώς βλέπετε, κι' εμείς οι Μπολσεβίκοι διατηρούμε μερικούς τύπους ευγενείας...

Και λέγοντας τα λόγια αυτά, θέλησε να της πιάσει το χέρι.

Μα η "Ολγα το τράβηξε γρήγορα και του είπε με μια άσπραπη όργης στα μάτια της:

— Σας παρακαλώ, αφήστε τα αυτά... Πέστε μου τι θέλετε από μένα;... Γιατί με άπαγάγατε;... Είπατε κοινά κα-

κοῦργοι ἢ ἐνεργεῖτε γιὰ ἄλλους λόγους;

Ὁ Γκογκόρωφ ἄλλαξε ἀμέσως ὕψος. Ἀπέβαλε τὴν προσποιητὴ του εὐγένεια, γέλασε κάπως χυδαῖα κι' αἰτάνησε:

— Ὡ! ἡ δεσποινὶς θυμώνει!... Ἡ δεσποινὶς μᾶς λέει κοινούς κακοῦργους!... Κοινὸς κακοῦργος ἓνας διπλωμάτης!... Τί λέτε, δεσποινίς;

Ἡ Ὁλγα εἶχε μαζευτὴ στὸν τοῖχο...

— Μὴ φοβάστε, δεσποινίς! ξανάπε ὁ Γκογκόρωφ. Δὲν θὰ περάσετε ἀσχημα μαζί μου... Θὰ σᾶς ἐξηφαλίσω κι' ἐγὼ ὅλες σχεδὸν τίς ἀνέσεις, πού εἰχατε κοντὶ στὴν πρίγκηπά σας... φτάνει νὰ φανήτε καὶ σεῖς λίγο καλὴ...

Ὅλο τὸ αἷμα τῆς Ὁλγας ἀνέθηκε μὲ μιᾶς στὸ κεφάλι της.

Ἡ τελευταία φράσι τοῦ Γκογκόρωφ ἔφθασε γιὰ νὰ κατάρθει τοὺς σκοπούς του.

Χωρὶς νὰ σκεφθῇ τίποτε, χωρὶς νὰ συλλογισθῇ τοὺς κινδύνους πού τὴν ἀπειλοῦσαν, χωρὶς νὰ πῇ τίποτε, ὕψωσε τὸ χέρι της καὶ μπάτισε τὸν ἄθλιο.

Ὁ Γκογκόρωφ μούγκρισε μιά πρόστυχη θλαστήμια κι' ἔφερε τὸ χέρι του στὸ μάγουλό του, ἐνῶ μιά ἀστραπή μανίας περνοῦσε ἀπ' τὰ μάτια του.

Γιὰ μιά στιγμή φάνηκε ἔτοιμος νὰ ὀρμήσῃ ἐναντίον τῆς Ὁλγας.

Μὰ συγκρατήθηκε, γέλασε πάλι χυδαῖα καὶ εἶπε σαρκαστικά.

— Ὡ! ἡ δεσποινὶς θυμώσει!... Τὴν προσθάλαμε μὲ τὰ λόγια μας... Βλέπετε, ἐμεῖς δὲν εἰμαστε πρίγκηπες... ἀλλὰ προλετάριοι... Χά! Χά! Θὰ τῆς δείξουμε ὅμως ὅτι κι' ἐμεῖς ξέρουμε νὰ ἐκτιμᾶται τὴν ὀμορφιά μιᾶς γυναίκας, ὅσο κι' αὐτοὶ οἱ γαλαζοαἱματοὶ πρίγκηπες.

Καὶ μὲ μάτια, πού ἔλαμπαν ἀπὸ πόθο, πλησίασε πρὸς τὴ δυστυχισμένη νέα, ἡ ὁποία ἔφερε τὸ χέρι της μπροστὰ στὰ μάτια της γιὰ νὰ μὴν τὸν βλέπῃ...

Ὁ Γκογκόρωφ ἄπλωσε τότε τὰ χέρια του καὶ θέλησε νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ...

Μόλις ὅμως ἡ Ὁλγα αἰσθάνθηκε τὰ χέρια του νὰ τὴν ἀγγίζουσιν, ρίχτηκε μπροστὰ μὲ ὀρμή, τὸν παραμέρισε καὶ ἔτρεξε πρὸς τὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ δωματίου πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἦταν τὸ κρεβάτι...

Ἀπὸ κεῖ πού θρискόταν εἶχε ἀπέναντί της τὸ παράθυρο. Ἐρρίξε πρὸς τὰ ἐκεῖ μιά ματιὰ ἀγωνίας γιὰ νὰ διακρίνῃ τὸν Κινέζο, μὰ τὸ σκοτάδι ἦταν τόσο πυκνὸ, ὥστε δὲν εἶδε τίποτε...

Ὁ Γκογκόρωφ εἶδε τὴν διεθῆσιν τῶν θλεμμάτων της, μὰ, εὐτυχῶς, γι' αὐτὴν, καὶ γιὰ τὸν Κινέζο, παρεξήγησε τὴ σκέψι της.

Πῆγε μπροστὰ στὸ παράθυρο καὶ τῆς εἶπε:

— Μήπως θέλετε, δεσποινίς, ν' αὐτοκτονήσετε, πέφτοντας ἀπὸ τὸ παράθυρο αὐτό; Ὡ! ποτὲ δὲν θὰ ἐπιτρέψω νὰ γίνῃ ἓνα τέτοιο πρᾶγμα... Νὰ πάῃ χαμένη ἔτσι μιά τέτοια ὀμορφιά... πρὶν τὴ χαρᾶ;

Καί, ξεσπώντας πάλι σ' ἓνα χυδαῖο γέλιο, ἐπρόσθεσε:

— Κατόπιν κάμετε ὅ,τι θέλετε...

Μιά θανάσιμη γλωμάδα εἶχε ἀπλωθῇ στὰ χαρακτηριστικά της Ὁλγας. Κατάλαβαινε πὼς ἦταν ἐντελὼς στὴν διάθεσι τοῦ ἀνθρώπινου ἐκείνου κτήνους, χωρὶς καμμιὰ ἐλπίδα σωτηρίας.

Ἦταν θέβαια ὁ Κινέζος ἔξω, ἀπάνω στὸ δέντρο... Ἀλλὰ τί θοήθεια θὰ μπορούσε νὰ περιμένῃ ἀπ' αὐτόν, ἀπὸ ἓνα παιδί... Θὰ ἦταν καλλίτερα μάλιστα νὰ μὴν ἐπέμειν ὁ Κινέζος καθόλου, γιατί ἀσφαλῶς ὁ Γκογκόρωφ θὰ τὸν σκότωνε...

— Ἀθλίε! ψιθύρισε μὲ σφιγμένα δόντια.

Μὰ ὁ Γκογκόρωφ ἀδιαφορῶντας, τῆς ἀπάντησε:

— Βρίσε με, ὠραία μου, πὲς μου ὅ,τι θέλεις... Μὰ ἔρετο! Ὡ! γίνης δική μου!... Τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ σὲ σώσῃ...

Καὶ μὲ τὰ χέρια ἀπλωμένα, προχώρησε πάλι πρὸς αὐτὴν.

Ἡ Ὁλγα, τρελλὴ ἀπὸ τὴν ἀγωνία της, ἔκλεισε τὰ μάτια της...

Κι' ὅταν ἐνοιωσε τὰ χέρια τοῦ Γκογκόρωφ νὰ τὴν πιάνουν ἀπὸ τὰ μπράτσια καὶ νὰ τὴν σφίγγουν θάνατος, ἔβγαλε μιά δυνατὴ κραυγὴ φρίκης:

— Βοήθεια! Βοήθεια!...

— Εἶσαι δική μου!... μούγκρισε ὁ Γκογκόρωφ τυφλόμενος ἀπὸ τὸ πάθος.

Μὰ δὲν πρόφθασε νὰ τελειώσῃ τὴ φράσι του...

Τὴν ἴδια στιγμή ἓνας πυροβολισμὸς ἀντήχησε... κι' ἡ Ὁλγα ἐνοιωσε τὰ χέρια τοῦ Γκογκόρωφ νὰ τὴν ἀφήνουν.

Ἀνοιξε τότε τὰ μάτια της καὶ εἶδε τὸν Ρῶσο νὰ σωριάζεται κάτω μπροστὰ, στὸ κρεβάτι, μούγκρίζοντας ἐλαφρά...

Συγχρόνως εἶδε τὸν νεαρό Κινέζο νὰ πηδά ἀπὸ τὸ δέντρο στὸ παράθυρο κι' ἀπὸ κεῖ μέσα στὸ δωμάτιο, κρατώντας τὸ περιστροφὸ τοῦ στοῦ χέρι.

Ἡ Ὁλγα κατάλαβε τότε τί εἶχε συμβῇ κι' ἔρριξε ἓνα βλέμμα εὐγνωμοσύνης στὸν σωτήρα της.

— Εὐχαριστῶ! τοῦ εἶπε.

— Εὐτυχῶς πού εἰμαι καλὸς σκοπευτής, τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος, κι' ἔτσι μπόρεσα νὰ πυροβολήσω στὰ σίγουρα, χωρὶς φόβο μήπως ἡ σφαῖρα μου χτυπήσῃ σᾶς...

» Ἀλήθεια ὅμως;... Τὸν σκότωσα;

Ἐσκύψε πρὸς τὸν Γκογκόρωφ, γύρω ἀπὸ τὸν ὁποῖο εἶχε σχηματισθῇ μιά μικρὴ λίμνη αἵματος καὶ κύτταξε νὰ δῇ πού ἦταν πληγωμένος. Γιὰ νὰ τὸ ἀνακαλύψῃ αὐτό, ἀναγκάστηκε νὰ τοῦ θγάλῃ τὸ σακκάκι καὶ τότε εἶδε πὼς τὸ πουκάμισό του ἦταν καταματωμένο στὸ μέρος τῆς ὠμοπλάτης.

Ἐκεῖ τὸν εἶχε πετύχει ἡ σφαῖρα, ἡ ὁποία εἶχε μπεῖ μέσα στὸ σῶμα.

Ἀφογκράστηκε κατόπιν τὴν καρδιά του καὶ εἶδε πὼς ὁ ἄθλιος ἀνέπνεε ἀκόμα.

Δὲν πέθανε τὸ κτήνος! εἶπε στὴν Ὁλγα. Κρίμα!... Μὰ τώρα, ἐξοχωτάτη, πρέπει νὰ φύγουμε...

Ἐτρεξε πρὸς τὴν πόρτα καὶ εἶδε πὼς ἦταν κλειδωμένη.

— Πού εἶναι τὸ κλειδί; ρώτησε.

Ἡ Ὁλγα τοῦ ἔδειξε τὸν Γκογκόρωφ καὶ τοῦ εἶπε:

— Στὴν τσέπη τοῦ σακκακιού του!

Ὁ Κινέζος ἔσκυψε πάλι καὶ θάζοντας τὸ χέρι του στὴν τσέπη του πληγωμένου, πῆρε ἀπὸ μέσα τὸ κλειδί.

Διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα καὶ τὸ ἔβαλε στὴν κλειδαριά γιὰ ν' ἀνοίξῃ, μὰ τὴν ἴδια στιγμή ποδοβολήτὸ καὶ φωνὲς ἀκούστηκαν ἀπ' ἔξω.

— Ὡ! ἔκανε ὁ Κινέζος. Ποιοὶ εἶναι τάχα...

Καὶ ζωηρὴ ἀνησυχία ζωγραφίστηκε στὸ πρόσωπό του.

— Γκογκόρωφ! φώναζαν ἀπ' ἔξω. Ἀνοιξε!...

— Εἶναι οἱ συνένοχοί του! ψιθύρισε ὁ Κινέζος στὸ αὐτὴ τῆς Ὁλγας.

— Τί θὰ κάνουμε τώρα; ρώτησε ἡ νέα.

Ὁ Κινέζος κύτταξε γύρω του σὰν νὰ ζητοῦσε ἓνα τρόπο σωτηρίας. Μὰ δὲν ἔβλεπε τίποτε.

Τὸ παράθυρο ἦταν πολὺ ὑψηλὸ γιὰ νὰ ἐπιχειρήσουν νὰ φύγουν ἀπὸ κεῖ...

Σὲ λίγο αὐτοὶ πού θρискόντουσαν ἀπ' ἔξω θὰ καταλάβαιναν ὅτι κάτι εἶχε συμβῇ στὸν ἀρχηγὸ τους καὶ θάπαζαν τὴν πόρτα.

Θὰ εἶχαν ἀκούσει θέβαια τὸν πυροβολισμὸ καὶ γι' αὐτὸ εἶχαν τρέξει.

Πραγματικά, τώρα τὰ χτυπήματα στὴν πόρτα γινόντουσαν πὺδ δυνατά. Ἡ φωνὲς πὺδ ἀπειλητικές...

— Ἀνοιχτε! Ἀνοιχτε! φώναζαν.

Ἐπειτα ἐπακολούθησε λίγων στιγμῶν ἡσυχία... Ἦταν φανερό πὼς αὐτοὶ πού θρискόντουσαν ἀπ' ἔξω σκεφτόντουσαν τί ἔπρεπε νὰ κάνουν...

Ἀκούστηκαν θήματα ἀνθρώπων πού πηγαίνονταν πρὸς τὸν Κινέζο, ἀπάνω στὸ δέντρο...

Ὁ Κινέζος ἔβλεπε τὸν Κινέζο, ἀπάνω στὸ δέντρο...

Ὁ Κινέζος ἔβλεπε τὸν Κινέζο, ἀπάνω στὸ δέντρο...

Ὁ Κινέζος ἔβλεπε τὸν Κινέζο, ἀπάνω στὸ δέντρο...

Ὁ Κινέζος ἔβλεπε τὸν Κινέζο, ἀπάνω στὸ δέντρο...

Ὁ Κινέζος ἔβλεπε τὸν Κινέζο, ἀπάνω στὸ δέντρο...

Ὁ Κινέζος ἔβλεπε τὸν Κινέζο, ἀπάνω στὸ δέντρο...

Ὁ Κινέζος ἔβλεπε τὸν Κινέζο, ἀπάνω στὸ δέντρο...

Ὁ Κινέζος ἔβλεπε τὸν Κινέζο, ἀπάνω στὸ δέντρο...

Ὁ Κινέζος ἔβλεπε τὸν Κινέζο, ἀπάνω στὸ δέντρο...

Ὁ Κινέζος ἔβλεπε τὸν Κινέζο, ἀπάνω στὸ δέντρο...

Ὁ Κινέζος ἔβλεπε τὸν Κινέζο, ἀπάνω στὸ δέντρο...

ἐνῶ οἱ ἄλλοι σκορπίστηκαν ἀπ' τὴν πόρτα.

Ὁ Κινέζος ἔτρεξε πρὸς τὴν Ὁλγα καὶ π' ἀντιπρόσθεσε τὴν ἀπὸ τὸ χέρι τὴν παρέσυρε σὲ μιά γωνιά τοῦ δωματίου, πού δὲν φαινόταν ἀπὸ τὴν πόρτα.

— Καθῆστε κεῖ! τῆς εἶπε, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο... Μπορεῖ νὰ πυροβολήσουν... Ἐκεῖ ὅμως δὲν σᾶς φτάνουν ἡ σφαῖρες τους...

Μὰ καθὼς εἶλεγε τὰ λόγια αὐτά, τὸ πρόσωπό του ἔλαμψε ἀπὸ χαρά.

— Τί ἀνόητος πού εἰμαι! εἶπε. Μοῦ ἦρθε μιά περίφημη ἐμπνευσις! Ἀν τὴν εἶχα σκεφθῇ ἀπ' τὴν ἀρχὴ, θὰ ἦμασθε σωμένοι τώρα. Καὶ ὅμως ἦταν τόσο ἀπλή... Μποροῦσα σκαρφάλλοντας πάλι στὸ δέντρο νὰ κατέβω κάτω καὶ νὰ τρέξω ἔξω νὰ φωνάξω τὴν ἀστυνομία... Μάλιστα πρὶν θῶ ἔξω, θὰ κάνω κάτι ἄλλο... Ὁ ἄδειάσω ὅλες τίς σφαῖρες τοῦ πιστολίου μου στὸν ἀέρα γιὰ ν' ἀκούσουν τοὺς πυροβολισμοὺς οἱ ἀστυφύλακες πού θὰ περιπολοῦν ἔξω καὶ νὰ τρέξουν... Φτάνει μόνο νὰ...

Προφυλακτικὰ προχώρησε ὡς τὴν πόρτα καὶ κύτταξε ἀπὸ τὴν σπασμένη σανίδα... Κανένας δὲν φαινόταν ἀπ' ἔξω...

Μ' ἓνα πῆδημα τότε ἔτρεξε πρὸς τὸ παράθυρο καὶ ὀρέθηκε ἐπάνω στὸ πεζοῦλι του.

Στάθηκε ἐκεῖ μιά στιγμή κι' ἀπλώνοντας τὸ ὀπλισμένο χέρι του πρὸς τὰ ἔξω, ἄρχισε νὰ πυροβολῇ ὡς ὅτου ἐξαντλήθηκαν ἡ σφαῖρες του...

Ἐπειτα, πιάστηκε ἀπὸ τὰ κλαδιά τοῦ δέντρου γιὰ νὰ σκαρφαλώσῃ σ' αὐτό.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή ἓνας πυροβολισμὸς ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ μέρος τῆς σπασμένης πόρτας.

Ἀπὸ τὴ γωνία ὅπου θρискόταν ἡ Ὁλγα εἶδε τὸν Κινέζο νὰ παρατάτῃ τὰ κλαδιά καὶ νὰ πέφτῃ κάτω...

Ἦταν φανερό πὼς ἡ σφαῖρα τὸν εἶχε πετύχει...

Ἡ Ὁλγα ἔβγαλε μιά κραυγὴ καὶ ἀψφώντας κάθε κίνδυνο, ἔτρεξε πρὸς τὸ παράθυρο...

Κύτταξε κάτω, μὰ δὲν εἶδε τίποτε στὸ σκοτάδι...

Φώναξε τότε τὸν Κινέζο μὲ ἓνα ὄνομα του...

Ἐνας στεναγμὸς τῆς ἀπάντησε.

Ἐν τῷ μεταξύ, οἱ Ρῶσοι εἶχαν ξαναρχίσῃ νὰ χτυπᾶνε τὴν πόρτα μὲ τὰ ἐρναλεῖα τους...

Ἡ σανίδες ὑποχωροῦσαν ἡ μιά κατόπιν τῆς ἄλλης...

Στὸ τέλος ἓνας τρομερὸς κρότος ἀκούστηκε πού ἔκανε τὴν Ὁλγα νὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι της.

Ἡ πόρτα εἶχε σωριαστῇ κάτω μὲ δυνατὸ πάταγο.

Ὁ ἀπαγωγεὶς ὤρμησαν μέσα, ἀλαλάζοντας...

Ἡ Ὁλγα, στὴν κρίσιμη ἐκείνη στιγμή, πῆρε ἔξαφνα τὴν ἀπόφασί της.

Βλέποντας τοὺς ἀθλίους νὰ τὴν πλησιάζουν ἄγριοι, ἀπειλητικοί, σκαρφάλωσε στὸ πεζοῦλι τοῦ παραθύρου καὶ τοὺς φώναξε ρωσικά.

— Μὴν πλησιάζετε περισσότερο, γιατί θὰ πέσω ἔξω!

Καὶ ἦταν ἀποφασισμένη νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἀπειλή της...

Ὁ κακοῦργος στάθηκε γιὰ μιά στιγμή ἀναποφάσιςτοι...

Ἐπειτα, ἓνας ἀπ' αὐτοὺς τῆς ἀπάντησε:

— Σκοτώσατε τὸν ἀρχηγὸ μας μὲ τὸν σύντροφό του!

Θὰ τιμωρηθῇ, ὅπως σοῦ ἀξίζει!... Ἐστὶ ἡ ἀλλοίως, ὁ θάνατος σὲ περιμένει... Εἰτε γκρεμιστῇ, εἰτε σὲ σκοτώσουμε τὸ ἴδιο εἶναι...

— Ἐμπρός, ἐπάνω της! εἶπε ἓνας ἄλλος...

Ὁ κακοῦργος ἔκαναν νὰ ὀρμήσουν ἐναντίον τῆς Ὁλγας...

γας...

Ἐκείνη ὅμως τὴ στιγμή θόρυβος ἀκούστηκε πρὸς τὸ μέρος τῆς πόρτας...

Οἱ κακοῦργοι γύρισαν νὰ δοῦν ποῖος ἦταν...

Ἡ Ὁλγα κύτταξε κι' αὐτὴ... Τὰ μάτια της ἔλαμψαν μὲ χαρὰ καὶ μιά δυνατὴ φωνὴ ξέφυγε ἀπ' τὰ χεῖλιά της:

— Στέφανε!... Στέφανε!...

Τὴν ἴδια στιγμή, καμμιὰ δεκαριά ἄνδρες ὤρμησαν μέσα στὸ δωμάτιο μὲ τὰ περιστροφὰ τους στὸ χέρι...

Ἄλλοι ἀπ' αὐτοὺς φοροῦσαν στολὴ ἀστυνομικῶν καὶ ἄλλοι πολιτικά...

Ἐπὶ κεφαλῆς τους ἦταν ὁ πρίγκηψ, ἄγριος, ἐξαλλος, ὁ πέρροχος στὸν θυμὸ του...

Πρὶν οἱ ἀπαγωγεῖς προφθάσουν νὰ συνέλθουν ἀπ' τὴν ἐκπληξί τους καὶ νὰ προβάλλουν τὴν παραμικρὴ ἀντίστασι, οἱ ἀστυνομικοὶ τοὺς περικύκλωσαν, τοὺς ἀφώπλιαν καὶ τοὺς ἔδεσαν...

Ὁ Στέφανος ὤρμησε πρὸς τὴν Ὁλγα, φωνάζοντας:

— Ὁλγα! Ὁλγα μου!...

Ἡ νέα, λιποθύμη, ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του.

Ζ' ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΣΩΤΗΡΙΑ

Ὅταν ἔπειτα ἀπὸ λίγες στιγμὲς συνῆλθε ἀπὸ τὴν λιποθυμία της, εἶδε πὼς ἦταν ξαπλωμένη στὸ κρεβάτι.

Ἀπὸ πάνω της ὁ Στέφανος τὴν κύτταζε τρυφερά καὶ τῆς χαμογελοῦσε...

Οἱ ἀστυνομικοὶ εἶχαν ἀποσυρθῇ. Οἱ μισοὶ ἀπ' αὐτοὺς εἶχαν μεταφέρει τοὺς κακοποιούς στὴν ἀστυνομία, καὶ τὸν Γκογκόρωφ σὲ μιά κλινικὴ κι' ἄλλοι ἐρευνοῦσαν τὸ σπῆτι.

Ἡ Ὁλγα κύτταξε τὸν ἀγαπημένο της γλυκά στὰ μάτια καὶ τοῦ ψιθύρισε:

— Στέφανε... τὸ ἤξερα πὼς θὰ μὲ σώσῃς σύ...

Ἡρθε ἀκριβῶς ἐπάνω στὴν ὥρα... Ὁ καλὸς μου Κινέζος...

Ἐξαφνὰ στάθηκε, πετάχτηκε ἐπάνω καὶ φώναξε:

— Ὡ! Στέφανε!... Τὸν θρήκατε τὸν Κινέζο...

— Ὁχι! ἔκανε ὁ πρίγκηψ ἐκφραζόμενος. Πού εἶναι;

— Ὡ! στέναξε ἡ Ὁλγα. Τὸν πῆγαν... τὸν σκότωσαν ἴσως...

Καὶ μὲ λίγα λόγια τοῦ διηγήθηκε τί εἶχε συμβῇ λίγες στιγμὲς πρὸ τῆς ἀφίξεώς του μαζί μὲ τοὺς ἀστυνομικούς.

— Ἄς τρέξουμε, Στέφανε! τοῦ εἶπε. Ἄς τρέξουμε!...

Μὰ δὲν χρειάστηκε νὰ θυγῇ ἔξω, γιατί τὴν ἴδια στιγμή παρουσιάστηκε ὁ μαρκήσιος Ζεράρ ντε Σατινιάκ, ὁ ὁποῖος εἶχε συνοδεύσει τὸν πρίγκηπα καὶ ἀφοῦ χαιρέτησε μὲ μεγάλη συγκίνησι τὴν Ὁλγα, τοὺς εἶπε:

— Βρήκαμε κάτω στὸν κῆπο τὸν Κινέζο ὑπὸ τὴν ἰσχυρίαν...

Εἶναι τραυματισμένος στὸν ὄμο πολὺ ἐλαφρὰ εὐτυχῶς...

Μὰ ὅταν τραυματίστηκε, ἔπεσε ἀπὸ τὸ δέντρο στὸ ὁποῖο ἦταν πιασμένος, χτύπησε βαρεῖα στὴ γῆ καὶ λιποθύμησε.

Διέταξα καὶ τὸν μετέφεραν στὸ σπῆτι πού ἔχω στὴν κλινικὴ. Ἐπὶ τῆς ἰατρικῆς καὶ παραγγέλματα στὸν γιᾶτρό μου νὰ πᾶν νὰ τὸν δῇ ἀμέσως...

— Βρήκαμε κατὰ τὸν κῆπο τὸν Κινέζο ὑπὸ τὴν ἰσχυρίαν...

Εἶναι τραυματισμένος στὸν ὄμο πολὺ ἐλαφρὰ εὐτυχῶς...

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΠΙΧΡΥΣΩΝΟΝΤΑΙ ΞΕΠΕΣΜΕΝΟΙ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΕΣ!..

ΤΟΥ ΡΑΦΑΕΛ ΚΑΡΙΕΡΡ

Ο προθάλαμος της Μάργκαρετ Σίμονς είχε μία παράξενη πολυτέλεια: Δυο μεγάλα ρολόγια της εποχής του Ναπολέοντος, ένας πίνακας του Φραγκονάρ (ψεύτικος) και τέσσερις προσωπογραφίες του 16ου αιώνα. Άγγλου ζωγράφου. Όλα τα άλλα τα έπιπλα και τα χαλιά, ήταν αμερικανικά.

Ο υπηρέτης που έμπασε τον Ρούντι στον προθάλαμον αυτό, δεν παραξενεύθηκε διόλου από το άνοιξιό του κοστούμι του. Κι' όμως, χιόνιζε ακόμη στη Νέα Υόρκη!

— Τό έπισκεπτήριό σας, παρακαλώ... του είπε.

— Δεν έχω έπισκεπτήριο, έκανε ο Ρούντι.

— Δεν πειράζει. Ο κύριος μπορεί να γράψει τ' όνομά του σ' αυτό το χαρτί...

Και του έδωσε ένα μικρό καρτέ. Ο Ρούντι έτοιμάσθηκε να γράψει: «Μαρκήσιος Ροδόλφος ντε Σαμπριέρ», μα άλλαξε γνώμη και σημείωσε με καλλιγραφικά γράμματα: «Ρούντι, υδραυλικός».

Ο υπηρέτης πέρασε άμέσως στο διπλανό δωμάτιο κι' ο Ρούντι τότε κάθησε αναπαυτικά σέ μία πολυθρόνα, διάλεξε ένα πούρο, και τó άναψε. Ήταν ένας μήνας τώρα που είχε να καπνίση ένα έλεκτό πούρο της Άθάνας... Η Μάργκαρετ Σίμονς είχε αυτά τα πούρα έπάνω σ' ένα τραπέζάκι, για τους έπισκέπτας της. Ο Ρούντι δεν την είχε δει ποτέ του κι' ούτε πάλι ήξερε τίποτα γι' αυτήν. Ένας φίλος του, ο θαρώνος Μπαρτίλ, του είχε πη μία ήμερα στο Παρίσι:

— Η Άμερική είναι μία σκληρή χώρα για ένα ξεπεσμένο Γάλλο άριστοκράτη. Αν στενοχωρηθείς κάποτε στην Νέα Υόρκη, να άποταθής στην Μάργκαρετ Σίμονς. Είναι μία γυναίκα που κάνει θαύματα!...

Ο υπηρέτης λοιπόν γύρισε σέ λίγο και είπε τού Ρούντι:

— Θα κάνετε άσφαλώς λάθος. Δεν χρειάζοσαστε κανένα υδραυλικόν.

Ο Ρούντι τότε έγραψε στο ίδιο το χαρτί: «Ρούντι ή Μαρκήσιος Ροδόλφος ντε Σαμπριέρ».

Ο υπηρέτης έγινε πάλι άφαντος κι' ύστερα από είκοσι λεπτά της ώρας, έαναπαρουσιάσθηκε κι' έμπασε τόν Ρούντι σ' ένα γραφείο. Έκει τόν υπεδέχθη μία άμορφη νέα.

— Είμαι γραμματεύς και τηλεφωνήτρια της θαρώνης Σίμονς' του είπε. Μά λένε Νόρα. Θέλετε ένα σιγαρέττο;

Κι' άφού προσέφερε τού Ρούντι ένα σιγαρέττο, έβγαλε τ' άκουστικά, έκάθισε μπροστά στη γραφομηχανή της κι' έπρόσθεσε στόν ίδιο τόνο:

— Λοιπόν, τó αληθινό σας όνομα είναι...

— Ροδόλφος ντε Σαμπριέρ.

— Μαρκήσιος;

— Άκριβώς...

— Θα έχετε άσφαλώς κανένα συστατικό γράμμα...

Ο Ρούντι της έδωσε ένα γράμμα τού θαρώνου Μπαρτίλ. Η Νόρα τó διάβασε γρήγορα και τού είπε:

— Έχετε εξαίρετες συστάσεις. Ο θαρώνος είναι ο άντιπρόσωπός μας στό Παρίσι. Πόσον καιρό είσαστε στήν Νέα Υόρκη;

— Δεκατέσσερις μήνες.

— Άργά μάς θυμηθήκατε, τού είπε ή Νόρα. Είναι λιγάκι δύσκολο να ξαναβρή κανείς τήν υπόληψή του στήν Νέα Υόρκη, ύστερ' από τόσον καιρό. Άν κρίνω από τó παρουσιαστικό σας...

Ο Ρούντι ήταν έτοιμος να ξεσπάση, μα κρατήθηκε.

— Είναι ένας μήνας τώρα που είμαι άνεργος... είπε με άπλότητα.

— Και τί δουλειά κάνετε;

— Ήμουν υδραυλικός...

— Αυτό είναι τó μόνο έπάγγελμά σας;

— Όχι. Δούλεψα και σέ γιαντιά... έκανα τόν χτίστη. Επειτα, έγινα φούρναρης...

— Άλλάξατε πολλές δουλειές. Στήν Άμερική πάει κανείς μπροστά, όταν ειδικεύεται σ' ένα έπάγγελμα. Χάσατε άδικα τόν καιρό σας. Έχετε ένδόξους προγόνους;

— Δυο καρδινάλιους, ένα στρατηγό τού Ναπολέοντος και τρεις πολιτικούς...

— Οί πολιτικοί δεν λογαριάζονται... Και τώρα, τί μπορείτε να κάνετε;

— Να κολλάω τις σωλήνες τού νερού.

— Άφήστε τ' άστεία. Τί κανατε στό Παρίσι;

— Έτρώγα ένα εισόδημα από πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα τόν χρόνο. Είχα σταύλους, ένα πύργο, τρυφερές φίλες...

Τήν ίδια δουλειά κάνουν όλοι οί άριστοκράτες. Ο θαρώνος Μπαρτίλ μάς στέλνει μία δολόκληρη ντουζίνα κάθε μήνα. Παίζετε τένις;

— Τό 1932 ήμουν πρωταθλητής της Κυανής Άκτης.

— Κάτι θα μπορέσω να κάνω για σας...

Και ή Νόρα ώδήγησε τόν Ρούντι σ' ένα μικρό φωτογραφείο που ήταν δίπλα στό γραφείο της.

Έκει τόν φωτογράφησε σέ διάφορες πόζες κι' έπειτα τού είπε:

— Αύριο θα δούμε τó άποτέλεσμα. Η θαρώνη Σίμονς δίνει εξαίρετική σημασία στό καλό παρουσιαστικό...

Η Νόρα κατόπιν ζύγισε τόν Ρούντι, μίλησε μαζί του δυό, τρεις ξένες γλώσσες, χόρεψε μ' αυτόν μερικούς μοντέρνους χορούς και τέλος τόν άποχαιρέτησε:

— Αύριο, θα σας πώ άν μπορή να γίνω τίποτα για σας.

Τήν άλλη ήμερα, ή Νόρα τόν υπεδέχθηκε με τó χαμόγελο στά χείλη.

— Η θαρώνη Σίμονς, τού είπε, έδειξε ένα εξαίρετικό ένδιαφέρον για σας. Μά μ' ένα θερινό κοστούμι δεν μπορεί κανείς να κάνει τήν τύχη του τόν χειμώνα στή Νέα Υόρκη. Να μου έπιτρέψετε να σας συνοδεύσω στό ράφι μας. Έτσι ο Ρούντι παράγγειλε τέσσερα κοστούμια, ένα φράκο, ένα σμόκιν και δυό έπανωφόρια. Έπειτα, διάλεξε έξη ζευγάρια παπούτσιια, είκοσι τέσσερα μεταξωτά πουκάμισα, έξη καπέλλα, τέσσερα ζευγάρια γάντια και δεκαπέντε γραβάτες. Η Νόρα υπέγραψε διαρκώς άποδείξεις.

Τήν ίδια ήμερα ο Ρούντι άλλαξε ξενοδοχείο κι' είχε στήν διάθεσή του ένα πολυτελές αυτοκίνητο. Έτσι, στό τέλος τού μηνός έκανε τήν εισόδη τόν στόν καλόν κόσμο και γνώρισε τρεις κόρες όπουργών και πέντε γιουούς πολυεκατομμυριούχων. Έλαβε μέρος σ' ένα κυνήγι άλεπούς, νίκησε σέ τρεις αγώνες τένις και μέθυσε τέσσερις φορές με τόν «θασυλέα» της γόμμας.

— Όχι υπερβολές, άγαπήτέ μαρκήσιε... του είπε ένα θράδυ ή Νόρα. Οί λογαριασμοί σας είναι λιγάκι άλμυροί... Κάνετε λίγη οικονομία...

Κάθε ήμερα, ή Νόρα τού έτοιμάζε ένα λεπτομερές πρόγραμμα: «Νά έπισκεφθήτε τó άπόγευμα στις τέσσερις τήν «μίσσες» Ρόμπινσον και να της προτείνετε τήν άγοράν παλαιών «ταμπλάς» ζωγραφικής. Στίς έξη, τσάι με τήν τραπεζίτη Νόλαν. Πρέπει να κάνετε κόρτε στήν κόρη του, χωρίς να έκτίθεσθε...

Τό θράδυ, να δειπνήσετε με τήν «μίσσες» Μέλβιν και να της προτείνετε ν' άγοράση μία έξοχη συλλογή από πορσελάνες τών Σεβρών...

Ο μαρκήσιος ντε Σαμπριέρ, μ' αυτόν τόν τρόπο, έκανε χρυσές δουλειές για λογαριασμό της θαρώνης Σίμονς. Η θαρώνη με τή μεσολάβησή τού Ρούντι πουλίστη μέσα σέ τρεις μήνες δώδεκα ψεύτικους πίνακες τού Φραγκονάρ, έναν παλιό πύργο στή Νορμανδία, έξη σερόβιτα τών Σεβρών κι' ένα μεταλλείο στήν Καλλιφόρνια.

ΣΚΕΥΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΕΣ

Η Α. Μ. Ο ΕΡΩΣ

Ο Έρως είναι για τόν άνθρωπο ό,τι τά φτερά στό πουλιά. Ο ζυγός όμως της άνάγκης τόν κάνει να σκύβη πρós τή γή.

Η άγάπη άποζημιώνει για όλες τις θυσίες.

Όσο πιο πολλά θυσιάζουμε στόν έρωτα, τόσο πιο πολύ αγαπούμε.

Όπως πιά πολλά θυσιάζουμε στόν έρωτα, τόσο πιο πολύ αγαπούμε.

Όπως πιά πολλά θυσιάζουμε στόν έρωτα, τόσο πιο πολύ αγαπούμε.

Όπως πιά πολλά θυσιάζουμε στόν έρωτα, τόσο πιο πολύ αγαπούμε.

Όπως πιά πολλά θυσιάζουμε στόν έρωτα, τόσο πιο πολύ αγαπούμε.

Όπως πιά πολλά θυσιάζουμε στόν έρωτα, τόσο πιο πολύ αγαπούμε.

Όπως πιά πολλά θυσιάζουμε στόν έρωτα, τόσο πιο πολύ αγαπούμε.

Όπως πιά πολλά θυσιάζουμε στόν έρωτα, τόσο πιο πολύ αγαπούμε.

Όπως πιά πολλά θυσιάζουμε στόν έρωτα, τόσο πιο πολύ αγαπούμε.

Όπως πιά πολλά θυσιάζουμε στόν έρωτα, τόσο πιο πολύ αγαπούμε.

Όπως πιά πολλά θυσιάζουμε στόν έρωτα, τόσο πιο πολύ αγαπούμε.

Όπως πιά πολλά θυσιάζουμε στόν έρωτα, τόσο πιο πολύ αγαπούμε.

Όπως πιά πολλά θυσιάζουμε στόν έρωτα, τόσο πιο πολύ αγαπούμε.

Όπως πιά πολλά θυσιάζουμε στόν έρωτα, τόσο πιο πολύ αγαπούμε.

Όπως πιά πολλά θυσιάζουμε στόν έρωτα, τόσο πιο πολύ αγαπούμε.

Όπως πιά πολλά θυσιάζουμε στόν έρωτα, τόσο πιο πολύ αγαπούμε.

Όπως πιά πολλά θυσιάζουμε στόν έρωτα, τόσο πιο πολύ αγαπούμε.

Όπως πιά πολλά θυσιάζουμε στόν έρωτα, τόσο πιο πολύ αγαπούμε.

Όπως πιά πολλά θυσιάζουμε στόν έρωτα, τόσο πιο πολύ αγαπούμε.

Όπως πιά πολλά θυσιάζουμε στόν έρωτα, τόσο πιο πολύ αγαπούμε.

Όπως πιά πολλά θυσιάζουμε στόν έρωτα, τόσο πιο πολύ αγαπούμε.

Όπως πιά πολλά θυσιάζουμε στόν έρωτα, τόσο πιο πολύ αγαπούμε.

Όπως πιά πολλά θυσιάζουμε στόν έρωτα, τόσο πιο πολύ αγαπούμε.

Όπως πιά πολλά θυσιάζουμε στόν έρωτα, τόσο πιο πολύ αγαπούμε.

Όπως πιά πολλά θυσιάζουμε στόν έρωτα, τόσο πιο πολύ αγαπούμε.

Όπως πιά πολλά θυσιάζουμε στόν έρωτα, τόσο πιο πολύ αγαπούμε.

Όπως πιά πολλά θυσιάζουμε στόν έρωτα, τόσο πιο πολύ αγαπούμε.

Όπως πιά πολλά θυσιάζουμε στόν έρωτα, τόσο πιο πολύ αγαπούμε.

Όπως πιά πολλά θυσιάζουμε στόν έρωτα, τόσο πιο πολύ αγαπούμε.

Όπως πιά πολλά θυσιάζουμε στόν έρωτα, τόσο πιο πολύ αγαπούμε.

Όπως πιά πολλά θυσιάζουμε στόν έρωτα, τόσο πιο πολύ αγαπούμε.

Όπως πιά πολλά θυσιάζουμε στόν έρωτα, τόσο πιο πολύ αγαπούμε.

Όπως πιά πολλά θυσιάζουμε στόν έρωτα, τόσο πιο πολύ αγαπούμε.

Όπως πιά πολλά θυσιάζουμε στόν έρωτα, τόσο πιο πολύ αγαπούμε.

Όπως πιά πολλά θυσιάζουμε στόν έρωτα, τόσο πιο πολύ αγαπούμε.

Όπως πιά πολλά θυσιάζουμε στόν έρωτα, τόσο πιο πολύ αγαπούμε.

Όπως πιά πολλά θυσιάζουμε στόν έρωτα, τόσο πιο πολύ αγαπούμε.

Όπως πιά πολλά θυσιάζουμε στόν έρωτα, τόσο πιο πολύ αγαπούμε.

Όπως πιά πολλά θυσιάζουμε στόν έρωτα, τόσο πιο πολύ αγαπούμε.

Όπως πιά πολλά θυσιάζουμε στόν έρωτα, τόσο πιο πολύ αγαπούμε.

Όπως πιά πολλά θυσιάζουμε στόν έρωτα, τόσο πιο πολύ αγαπούμε.

Όπως πιά πολλά θυσιάζουμε στόν έρωτα, τόσο πιο πολύ αγαπούμε.

Όπως πιά πολλά θυσιάζουμε στόν έρωτα, τόσο πιο πολύ αγαπούμε.

Όπως πιά πολλά θυσιάζουμε στόν έρωτα, τόσο πιο πολύ αγαπούμε.

Όπως πιά πολλά θυσιάζουμε στόν έρωτα, τόσο πιο πολύ αγαπούμε.

Όπως πιά πολλά θυσιάζουμε στόν έρωτα, τόσο πιο πολύ αγαπούμε.

Όπως πιά πολλά θυσιάζουμε στόν έρωτα, τόσο πιο πολύ αγαπούμε.

Όπως πιά πολλά θυσιάζουμε στόν έρωτα, τόσο πιο πολύ αγαπούμε.

Όπως πιά πολλά θυσιάζουμε στόν έρωτα, τόσο πιο πολύ αγαπούμε.

Όπως πιά πολλά θυσιάζουμε στόν έρωτα, τόσο πιο πολύ αγαπούμε.

Όπως πιά πολλά θυσιάζουμε στόν έρωτα, τόσο πιο πολύ αγαπούμε.

Όπως πιά πολλά θυσιάζουμε στόν έρωτα, τόσο πιο πολύ αγαπούμε.

Όπως πιά πολλά θυσιάζουμε στόν έρωτα, τόσο πιο πολύ αγαπούμε.

Όπως πιά πολλά θυσιάζουμε στόν έρωτα, τόσο πιο πολύ αγαπούμε.

Όπως πιά πολλά θυσιάζουμε στόν έρωτα, τόσο πιο πολύ αγαπούμε.

Όπως πιά πολλά θυσιάζουμε στόν έρωτα, τόσο πιο πολύ αγαπούμε.

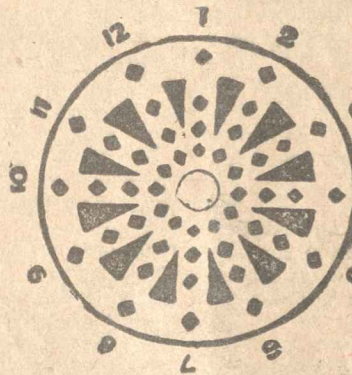
Όπως πιά πολλά θυσιάζουμε στόν έρωτα, τόσο πιο πολύ αγαπούμε.

Όπως πιά πολλά θυσιάζουμε στόν έρωτα, τόσο πιο πολύ αγαπούμε.

Όπως πιά πολλά θυσιάζουμε στόν έρωτα, τόσο πιο πολύ αγαπούμε.

Όπως πιά πολλά θυσιάζουμε στόν έρωτα, τόσο πιο πολύ αγαπούμε.

Όπως πιά πολλά θυσιάζουμε στόν έρωτα, τόσο πιο πολύ αγαπούμε.

— Είμαι γραμματεύς και τηλεφωνήτρια της θαρώνης Σίμονς

δρών κι' ένα μεταλλείο στήν Καλλιφόρνια. Μιά ήμερα ή Νόρα τού είπε:

— Η θαρώνη θέλει να σας γνωρίση...

— Θα έπιθυμή να της πουλήσω τόν πύργο τού Άιφελ ή τήν Παναγία τών Παρισίων!... της άπάντησε ο Ρούντι.

— Όχι, έχει μία καλή νύφη: τήν κόρη τού «θασυλέως» τών σπύρων! Όρίστε και ή φωτογραφία της...

Και ή Νόρα τού έδειξε τή φωτογραφία της νύφης.

— Είναι λίγο παχύσαρκη, μα έχει δεκατέσσερα εκατομμύρια δολάρια!

— Δεν μου άρέσει! Έκανε ο Ρούντι. Μοιάζει σάν φώκια!...

Κι' έπειτα, πήγε σ' ένα κοψό σαλόνι, όπου τόν περίμενε ή θαρώνη Σίμονς.

— Είμαι υπερήφανη για σας! τού είπε εκείνη. Σας παρακαλώ να μου έπιτρέψετε να σας κάνω δώρο δέκα χιλιάδες δολάρια. Έπισης, έχω να σας πώ 3,τι άπόψε είμαστε προσκαλεσμένοι στό μεγάλο τού «θασυλέως» τών σπύρων.

Ο Ρούντι θέλησε να πη κάτι, μα δεν μπόρεσε.

Φίλησε λοιπόν τó χέρι της θαρώνης και θγήκε από τó σαλόνι.

Η Νόρα τόν περίμενε στό αυτοκίνητο.

— Δεχθήκατε; τόν ρώτησε.

— Δέχθηκα να πάω με τή θαρώνη... ψιθύρισε εκείνος.

— Έ, τότε θα τήν παντρευθήτε!

— Ποτέ! φώναξε ο Ρούντι.

— Κι' όμως θα πάτε με τή θαρώνη!...

— Τής χρωστώ μεγάλη ευγνωμοσύνη...

— Θα καταστρέψετε λοιπόν τή ζωή σας για να δείξετε έτσι τήν ευγνωμοσύνη σας στήν θαρώνη;

— Μπάρ! Δεν περίμενα από σας να με μαλλώσετε!...

— Σας μισώ!

— Νόρα, τί λέτε;

— Τήν αλήθεια! Σας μισώ. Κάθε ήμερα λέγο: «Σήμερα ο Ρούντι άσφαλώς θα έπαναστατήση! Θα πάψη πειά να κάνει κόρτε στις πλούσιες γεροντοκόρες για να τούς πουλήσει τις πορσελάνες της θαρώνης. Θα τις στείλη πίσω τά φράγκα και τά ψηλά καπέλλα...»

— Έχετε δίκιο, Νόρα, της είπε ο Ρούντι. Μα δεν μπορώ να ζήσω χωρίς γάντια και μεταξωτές κάλτσες...

Τό αυτοκίνητο σταμάτησε. Η Νόρα άνοιξε τήν πορτίερα.

— Καλήν έπιτυχία, μαρκήσιε... τόν ειρωνεύθηκε.

— Νόρα, μη με πληγώνετε, της είπε εκείνος. Δεν θα πάω άπόψε με τή θαρώνη. Στέλνω στόν διάβολο όλα τά σπύρα της Νέας Υόρκης! Νόρα... Θέλετε να δειπνήσουμε μαζί;

— Άποψε θέλω να ξαναγυρίσω στόν έαυτό μου. Κι' αρχίζω μάλιστα άμέσως. Έμπρός, δόστε μου ένα φιλή!

— Τί λέτε, Ρούντι;

— Η Νόρα έκλεισε τά μάτια και τόν άφησε να τή φιλή στό στόμα τρεις φορές.

Τήν άλλη ήμερα ο Ρούντι έλαβε στό ξενοδοχείο του μαζί με τήν άπόλυσή του από τήν ύπηρεσία της θαρώνης και τó τελευταίο πρόγραμμα της Νόρας:

«Στις ένένα ή Νόρα σέ περιμένει στό σπίτι της. Τό μεσημέρι θα φάτε μαζί. Τό θράδυ, θα δειπνήσετε πάλι στό «Μογκαντόρ»... Η Νόρα παρακαλεί τόν μαρκήσιο ντε Σαμπριέρ να ξαναεπιμείνη να τήν φιλήση».

Κι' έτσι, ο Γάλλος άριστοκράτης, άντι να στεφανώθη μία φώκια με δεκατέσσερα εκατομμύρια, προτίμησε να παντρευθή μία θελκτική Άμερικανίδα δακτυλογράφο.

ΡΑΦΑΕΛ ΚΑΡΙΕΡΡ.

Η ΛΑΪΚΗ ΣΟΦΙΑ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΥΣ

Τό πουργί των δικηγόρων τó γεμίζουν οί πεισματάρηδες κι' οί τρελλοί.

Ό γιατρός σου νάναι γέρος κι' ο δικηγόρος σου νεόθενταλός. Γερμανική

Οι δικηγόροι κι' οί ζωγράφοι κάνουν εύκολα τó άσπρο μαύρο. Δανική

Ο υπολοχαγός της αεροπορίας Μπόμπ Κέλλυ ξύπνησε ξαφνικά με την εντύπωση, ότι είχε κοιμηθεί περισσότερο από όσο έπρεπε. Μα ήσυχασε, μόλις έρριξε μία ματιά στο ρολόι. Ήταν ακόμη δέκα η ώρα. Πρόφθαινε να κάνει την τουαλέτα του και να πάει στο ραντεβού που του είχε δώσει η Μπέττυ Λόμπερς. Ή ιδέα ότι θα τον περίμενε μία χαριτωμένη γυναίκούλα, τον έκανε να πηδήξει ολόχαρος από το κρεβάτι του. Μπήκε λοιπόν γρήγορα στο λουτρό κι άρχισε να σαπουνίζεται σφουρίζοντας ένα στρατιωτικό έμβλητο. Ο Μπόμπ ήταν πανευτυχής! Ένοιωθε πως ήταν όλο υγεία και κέφι. Είχε έρθει την προηγούμενη ημέρα στο Λος Άντζελες με αδειά από το Μιντανάο. Το Μιντανάο ήταν μία πρώτης τάξεως αεροπορική βάση, μα δεν πρόσφερε καμιά διασκέδαση σ' ένα νέο υπολοχαγό όλο ζωή και ευθυμία σαν τον Μπόμπ Κέλλυ. Αυτό το ήξερε πολύ καλά κι' ο Έρμπερτ Φράτσερ, ο συνάδελφός του, που είχε κολλήσει και αδειά. Ο Φράτσερ λοιπόν τον είχε συνοδεύσει ως το σταθμό και του είχε πη:

— Όταν θα φθάσης στο Λος Άντζελες, κάνε μου τη χάρη να τηλεφωνήσης της Μπέττυ Λόμπερς...

— Κατάλαβα... Έκανε ο Μπόμπ, κλείνοντας πονηρά το μάτι.

— Δεν κατάλαβες τίποτα... του είπε ο Φράτσερ. "Αν έχεις λοιπόν καιρό, τηλεφώνησε της Μπέττυ Λόμπερς και πές της, ότι είμαι καλά κι' ότι δεν την έχασα..."

— Μείνε ήσυχος! Θά της πω... παχαίνεις...

— Έτσι, μόλις ο Μπόμπ Κέλλυ έφθασε στο Λος Άντζελες, συλλογίστηκε ότι δεν έπρεπε να χάσει διόλου καιρό. Τηλεφώνησε άμεσα της Μπέττυ Λόμπερς. Κι' όχι τόσο για να της μιλήσει για τον Φράτσερ, όσο για να την προσκαλέσει να φάνε μαζί.

Η Μπέττυ Λόμπερς δέχτηκε.

Το ραντεβού τους ήταν στις έντεκα και μισή στην είσοδο του κοσμικού ρεστωράν Ντόργουιν. Η περιπέτεια αυτή ήταν μάλιστα και διασκεδαστική, γιατί ούτε ο Μπόμπ ήξερε την Μπέττυ, ούτε η Μπέττυ είχε δη ποτέ της τον Μπόμπ. Μα ευτυχώς, υπήρχε στη μέση η στολή. Ο χρυσός αέτος της αεροπορίας θά γυάλιζε τόσο στο στήθος του Μπόμπ, ώστε θα θάμπωνε κυριολεκτικά την Μπέττυ Λόμπερς.

Ο Μπόμπ Κέλλυ, με τις σκέψεις αυτές, έδενε τώρα τη γραβάτα του σφουρίζοντας. "Αξαφνα όμως το σφύριγμα έσβυσε στα χείλη του: είχε ρίξει μία ματιά στο ρολόι κι' είχε δη ότι έδειχνε πάντα δέκα η ώρα! Όχι. Δεν τον γελούσαν τα μάτια του. Απλούστατα, το ρολόι είχε σταματήσει!

Ο Μπόμπ, σαστισμένος, έσκυψε από το παράθυρο κι' έβριζε μία ματιά στο ηλεκτρικό ρολόι της γωνίας. Ή ώρα ήταν δώδεκα παρά είκοσι!

Ο Μπόμπ Κέλλυ πήγε να σκάσει από τη στενοχώρια του. Τώρα πια δεν μπορούσε να πάει στο ραντεβού του. Η Μπέττυ Λόμπερς θα είχε φύγει!

Μα ο Μπόμπ είχε μεγάλο θάρρος και θερμή φαντασία. Θά πήγαινε το απόγευμα στο σπίτι της (ή διεύθυνσής της ήταν στον τηλεφωνικό κατάλογο) και θα της ξεφούρνιζε μία τρομακτική Ιστορία μ' ένα γέρο συνταγματάρχη που τον είχε μπλέξει, καθώς έβγαине από το ξενοδοχείο του, για κάποιο υπηρεσιακό ζήτημα. "Α, ή υπηρεσία! Τι τραγωδία!...

Το απόγευμα λοιπόν, στις τρεις και μισή, ο Μπόμπ Κέλλυ τραβούσε ολόχαρος για τον αριθμό 159 της Λέστερ-Στρήτ, κρατώντας ένα υπέροχο μπουκέτο. "Αξαφνα κάποιος τον χτύπησε φιλικά στην πλάτη. "Εκπληκτος, γύρισε το κεφάλι και θρέθηκε πρόσωπο με πρόσωπο με τον Φράνσις Ντρίκ.

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΖΙΦΟΣ !...

ΤΟΥ ΠΕΤΕΡ ΜΑΚ ΑΛΛΑΝ

μαί θιαστικός...

— Μά, για στάσου!... του φώναξε ο άλλος. Μπόμπ, κάνε μου τη χάρη να μου δώσεις αυτά τα λουλούδια... Μου τὰ πουλάς;

— Τα λουλούδια; "Όχι, φίλε μου!

— Μπόμπ, θά με υποχρεώσης! επέμεινε ο Φράνσις Ντρίκ. Δεν είναι έδω κοντά κανένα ανθοπωλείο κι' έχω απόλυτη ανάγκη από λουλούδια! Λίγα σπίνια πιά περά με περιμένει μία χαριτωμένη γυναίκούλα...

— Μά...

— "Ελα, είμαστε φίλοι, ή δεν είμαστε; "Εσύ μπορείς να πιάς στη θεία σου μία φορά χωρίς λουλούδια, ενώ εγώ... "Αν ήξερες την περιπέτεια μου! Είναι απίστευτη! Νά, άκουσε... Το μεσημέρι, στεκόμουν στην είσοδο του Ντόργουιν, όταν ξαφνα με πλησίασε μία μελαχροινή με φλογερά μάτια και μου είπε: «Λυτούμαι πολύ που σάς έκανα να με περιμένετε... Σας ζητώ συγγνώμη!...»

— Διάθολε! Κι' εσύ τί της είπες;

— Ο Φράνσις γέλασε.

— "Εσύ τί της έλεγες; Την άφησα να νομίζει, ότι ήμουν εκείνος που ήθελε να συναντήσει: κάποιος υπολοχαγός της αεροπορίας, δηλαδή σαν κι' εμένα...

— Μπόμπ, έξεις πολύ καλὰ τον παληανθρωπά! φώναξε καταγυναικτισμένος ο Κέλλυ, που κατάλαβε τι συνέβη. Και δεν συλλογίστηκε διόλου τον άλλο;

— Μπόμπ, ξέρεις πολύ καλὰ τον κανονισμό! του απάντησε ο Φράνσις Ντρίκ. Οι απόντες έχουν παντοσε δικον!... Κι' αλήθεια, μία και μιλάμε για απόντες, μπορείς να μου πής τί γίνεται ο υπολοχαγός Φράτσερ; "Η μελαχροινούλα μου ζητούσε επιμονα ένα σωρό πληροφορίες γι' αυτόν. Μήπως είναι άρρωστος;

— Όχι, όχι... του απάντησε ο Μπόμπ με πίκρα. Ο Φράτσερ είναι πολύ καλά στην υγεία του...

— Χαίρω πολύ! Έκανε ο Φράνσις και του πήρε το μπουκέτο από τα χέρια. "Ο Θεός να τον έχει καλά, εκεί που βρίσκεται!...

Αυτήν την τελευταία φράση, ο Μπόμπ την θρήκε πολύ κακού γούστου. Μα δεν ήταν μόνο αυτό.

Ο Φράνσις Ντρίκ έκανε κι' άλλη μία γαϊδουριά.

"Εφυγε χωρίς να του δώσει τα πέντε δολάρια που είχε ξοδέψει για τα λουλούδια της Μπέττυ Λόμπερς.

ΠΕΤΕΡ ΜΑΚ ΑΛΛΑΝ

Συνιστώμεν εις τὰς ἀναγνωστρίδας μας τὸ ἐργαστάσιον "Ελευθέρων Σπουδῶν Κοπτικῆς καὶ Ραπτικῆς τῆς κ. ΧΡΗΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ, ὁδὸς Μητροπόλεως 14 σ' Ἀθῆναι.

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟΥ ΡΑΪΝΟΛΤΣ

ΜΑΤΩΜΕΝΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— Στο τέλος ο γιουός σου, ο Χάρης, έξακολούθησε ο Ντίκ, κατέθηκε και είπε πως ή μητέρα του δεν μιλούσε πια και πως ο πατέρας του είχε φύγει.

— "Ανέθηκαν τότε οι γείτονες επάνω και το πράγμα έγινε γνωστό. Τα παιδιά τὰ έστειλαν στο "Ορφανοτροφείο κι' ο άνακριτής έθγαλε ένταλμα συλλήψεως έναντίον σου.

— Για φόνο έκ προμελέτης; ρώτησε ο Μπίλ με σιγανή φωνή.

— Ναι!

— "Αχ αυτό το παληόπαιδο ο Χάρης! φώναξε ο κακούργος, του όποιου τα χαρακτηριστικά άλλοιώθηκαν. "Αν πέση καμιά φορά στα χέρια μου, θά το σκοτώσω!

— Νά, πάρε τώρα, του είπε ο Ντίκ, φαί και πιωτό. Αυτά θά σε συνεφέρουν!...

— Ντίκ! φώναξε ο Μπίλ, δεν ξαναπαίνω σ' αυτήν την τρύπα! Προτιμώ να με πιάσουν άμέσως. "Η λίγες ώρες που πέρασα εκεί μέσα κόντευαν να με τρελλάνουν... Δεν μπορώ πια να μείνω ούτε στιγμή!

— Και το σκοινί της κρ:μαλας σου το ξεχνάς; τον ρώτη- ο Ντίκ ψυχρά.

— Θεέ μου! Θεέ μου! Έκανε ο Μπίλ, κυττάζοντας μ' ά- πόντως γύρω του. Τι να κάνω;

— Νά καθήσης ήσυχα εκεί κάτω μερικές εβδομάδες. "Ε- λα, Μπίλ, μη γίνεσαι παιδί!... Πρέπει να φανής άντρας. "Εγώ τώρα θά φύγω γιατί θιάζομαι. Σου έφερα τροφές για τρεις ημέρες, έπειδή δεν θά μπορώ ναρχώμαι συχνά ως ότου να ήσυχάσουν τα πράγματα.

Ο Μπίλ άδειασε ένα ποτήρι γεμάτο ρούμι κι' έπειτα άρχισε να σκέφτεται.

Όσο τρομερή κι' άν του φαινόταν ή διαμονή μέσα στην κρύπη, πάντως ήταν προτιμότερη από τη φυλακή και την άγχση. "Αφού ο κακούργος κατέληξε στο συμπέρασμα αυτό, έαναγύρισε με σκυφτό κεφάλι στην κρύπη του.

Ο Ντίκ του ύπασχέθηκε, ότι θά ξαναγύριζε σε τρεις μέρες και ή είσοδος της τρύπας έκλεισε, φυλακίζοντας και πάλι τον δολοφόνο.

Ο Μπίλ κατεβρόχθισε το μεγαλύτερο μέρος των τρο- φίμων που του είχε πιάει ο φίλος του και έπειτα ξαπλώθη- κε σ' ένα πάγκο για να κοιμηθί.

Μα μόλις έμεινε ακίνητος, μεγάλοι ποντικοί άρχισαν να περιφέρονται στο σώμα του, κάνοντάς του τον ύπνο άβύ- νατο.

Σηκώθηκε και άρχισε να καπνίζει.

"Εντελώς τυχαία τότε τα πόδια του συνάντησαν κάτω άπ' τον πάγκο ένα πράγμα που μόλις το πίασαν λίγο φά- νηκε σαν να καταρρέη μ' ένα παράδοχο κρότο.

Ο κρότος αυτός έμοιαζε με ανθρώπινον δστων που χτυπιούνται μεταξύ τους.

Ο Μπίλ πέταξε την πίπτα του, νοιώθοντας το αίμα του να παγώνει μέσα στις φλέβες του.

Στο τέλος ανακτώντας ολόκληρο το θάρρος του, θέλη- σε να θεσπασθί άν ή τρομερή ύπνωση ήταν αληθινή.

"Απλώσε τα χέρια του κάτω από τον πάγκο και τὰ δά- χτυλά του συνάντησαν ανθρώπινα δστώ.

"Απερίγραπτη άγωνία τον κυρίευσε τότε. Τα μαλλιά του άνωρθώθηκαν κ' ή καρδιά του άρχισε να χτυπά δυνατά.

"Ενας Θεός μόνο ξέρει πως πέρασε τη νύχτα εκείνη. Μο- νάχος μέσα στο σκοτάδι είχε για μοναδικό σύντροφο τις άπαισιες σκέψεις του και τον ανθρώπινο εκείνο σκελετό, ο όποιος πιθανόν ν' άνηκε σε κάποιο θύμα του.

Ότε για μία στιγμή δεν μπόρεσε να κοιμηθί κατά την διάρκεια των ατέλειωτων ώρων που τις εσήμαινε κανονι-

κά το ρολόι του "Αγίου Σουλπικίου.

Ο ήλιος ανέτειλε τέλος και μερικές άσχινες φωτός μπή- καν στην κρύπη.

Η ώρα σήμαινε οχτώ.

Ο κακούργος θέλησε να φάη κάτι, όταν μία φωνή άν- θρώπου που θρσκόταν στον δρόμο έφθασε ως τ' αυτιά του.

Πλησίασε ως την τρύπα του τοίχου και άκουσε καθαρά τὰ έξης:

— "Εφημερίδες! Διαβάστε το φοβερό κακούργημα του Μπίλ Βόλτερ που σκότωσε τι γυναίκα του! Θά δήτε και τη φωτογραφία του κακούργου. "Εκατό λίρες θά πάρη από την κυβέρνησι, όποιος τον συλλάβη... Μιά πεντάρα, κύ- ριοι... Το φοβερό έγκλημα του Μπίλ Βόλτερ!...

Σε λίγο άκούστηκε και πάλι ή φωνή του έφημεριδοπώ- λη, ο όποιος είχε άπομακρυνθί.

Ο Βόλτερ ξαπλώθηκε στον πάγκο έξαιρετικά συγκινη- μένος.

Προσέφεραν εκατό λίρες στον άνθρωπο, ο όποιος θά τον έπιανε... "Ενα τέτοιο χρηματικό ποσόν θά μπορούσε να κάνει ταν Ντίκ, κι' αυτόν άκόμα τον Κράσμαν, να τον προδώσουν.

"Εφερε χωρίς να θέλη το χέρι του στον λαϊμό του για να δει μήπως το σκοινί του δημίου τον τύλιγε κιόλας!...

"Ω! πόσο θά ήθελε να φύγη μακριά άπ' την "Αγγλία και να άποφύγη τις τρομερές συνέπειες του έγκλήματός του. Θά περνούσε την ύπόλοιπη ζωή του στη μεταμέλεια, θά εργαζόταν από το πρωί ως το βράδυ για να κερτίση τίμια τη ζωή του...

"Αλλά όχι... "Ήταν πια άργά...

Τα όργανα της έξουσίας θά θρσκόντουσαν κιόλας στα έχνη του...

Μία ώρα πέρασε άκόμη και κατά το διάστημα αυτό ο κακούργος προσπάθησε να συνέλθη καπνίζοντας και πί- νοντας...

"Αλλά ή φοβερές ιδέες που πολιορκούσαν το μυαλό του δεν έφευγαν...

"Εξαφνα, ένας παράδοχος θόρυβος έφθασε και πάλι ως τ' αυτιά του.

Το παγωμένο αίμα του μαζεύτηκε ολόκληρο στην καρ- διά του γιατί θήματα και φωνές πολλών ανθρώπων άντη- χούσαν μέσα στο παλαιό σπίτι.

Η αλήθεια παρουσιάστηκε γυμνή μπροστά του.

Η άστυνομία είχε φτάσει!

Με τὰ μαλλιά του σηκωμένα, με τὰ μάτια άπλωτα και το μέτωπο καθιδρό, ο κακούργος καθόταν ακίνητος στον πάγκο.

Φοβόταν άκόμα και ν' αναπνεύση γιατί του φαινόταν σε κάθε στιγμή, ότι ή καταπακτή που σκέπαζε την κρύπη του θ' άνοιγε.

"Αλλά πέρασε άρκετή ώρα, ως ότου να έπαληθεύσουν οι φόβοί του...

Στο τέλος, άκουσε τον θόρυβο ενός σώματος που έπε- φτε και μία φωνή πολύ κοντά του, σχεδόν δίπλα του...

Η κρύπη, στην όποία ο Μπίλ θρσκόταν τρυπωμένος, ήταν δίπλα στο ύπόγειο από το όποιο είχε σωθί ο Βόλ- τερ.

Οι άστυνομικοί πράγματι είχαν μπή στο ύπόγειο αυτό από την καταπακτή που ήταν άκρως άπό πάνω του. "Ε- τσι ο Μπίλ μπορούσε ν' άκούση καθαρά τις συνομιλίες τους.

— Νά μία παράδοχη τρύπα! είπε ο ένας άπ' αυτούς. Φέρε έδω το φανάρι, Τζόν! Μπορεί ν' άνακαλύψουμε καμ

μιά μυστική πόρτα.

— Δεν θ' ανακαλύψουμε τίποτε! απάντησε ο άλλος. Το πουλί δεν ήταν τόσο κουτό νάρθη έδω στο κλουβί να πιαστεί, αφού μάλιστα είναι γνωστό στην αστυνομία...

— Ποτέ μου δεν θ' αποφάσιζα να κατεβώ σ' αυτό το μέρος, αλλά ο επιθεωρητής ήθελε σώνει και καλά να κατεβώ...

— Πάμε τώρα να φύγουμε από δω μέσα!... Το κρύο κ' η ύγρασία μου τρύπησαν τα κόκκαλα...

— Για στρίψε λίγο το φανάρι και φώτισέ μου ν' ανέβω... Έπειτα από μια στιγμή, ο κακούργος άκουσε τους αστυνομικούς να κατεβάζουν την καταπακτή και σε λίγο θαθεία σιωπή απλώθηκε στο παλιό σπίτι.

Είχε ξεφύγει μέσα απ' τα χέρια της αστυνομίας. Το γεγονός αυτό του ξανάδωσε το κέφι του και άρχισε να λήη μέσα του:

— Πέντε άνθρωποι μόνο ξέρουν το μέρος αυτό, εγώ, ο Ντίκ, ο Τζιμ, ο Κράσμαν κι ο νεκροθάφτης!... Ο Ντίκ δεν θα προδώσει ποτέ έμένα τον παλιό του σύντροφο!... Ούτε κι ο Κράσμαν, γιατί είναι τίμιος... Ο Τζιμ κι ο νεκροθάφτης βρίσκονται στη φυλακή και δεν μπορούν από κει να τούν τίποτε... Βρίσκομαι λοιπόν έδω μέσα ασφαλισμένος... Όσο για τα φαντάσματα...

Μα έξαφνα έπαψε να μονολογεί ακούγοντας ένα παράδοξο θόρυβο από κάτω του στα ανθρώπινα κόκκαλα! Πεταχτηκε επάνω με το μέτωπό του μουσκεμένο από κρύο ιδρώτα!

Ένας μεγάλος ποντικός σκάλιζε τα κόκκαλα! Το άσημαντο αυτό περιστατικό έφθασε για να ξαναφέρει στον κακούργο τους προηγούμενους τρόμους του από τους οποίους είχε γλυτώσει μια στιγμή.

Η ημέρα προχωρούσε και η ώρα διαδεχόντουσαν άργα ή μια την άλλη.

Η νύχτα ξανάβρε και το λίγο φως που έμπαινε απ' τη μικρή τρύπα εξαφανίστηκε. Η κρύπτη πλημμύρισε και πάλι από σκοτάδια.

Ο κακούργος έφαγε λίγο κι έπειτα προσπάθησε να κοιμηθεί, γιατί ήταν πειά εξαντλημένος σωματικώς και ψυχικώς.

Το ρολόι του Αγίου Σουλπικίου σήμανε οχτώ, όταν έξαφνα ξύπνησε τρομαγμένος. Τού είχε φανή πως είχε ακούσει μια φωνή στον ύπνο του.

Σηκώθηκε περίφοβος και τέντωσε τ' αυτιά του προσεχτικά.

— Μπιλ, μήπως κοιμάσαι;

— Δεν είχε όνειρευτή!...

Τού φώναζαν...

— Μπιλ, γιατί δεν μιλάς, ξαναείπε η φωνή. Είμαι έγω... Πραγματικά ήταν ο φίλος του ο Ντίκ, ο οποίος τον έ προσκαλούσε από πάνω.

Ο Μπιλ ανέθηκε τη σκάλα, που ώδηγοισε στην καταπακτή, αλλά εξαφνίστηκε μη βλέποντας φως στο υπερκείμενο δωμάτιο.

— Μπιλ, τού ξανάπε ο Ντίκ με ζωηρό τόνο, δεν θα ξαναγύριζα τόσο γρήγορα, αλλά ο Τόμυ κι' εγώ έχουμε μια μικρή δουλειά κ' ίσως λείψουμε για κάμποσες ημέρες. Σκέφθηκαν λοιπόν να σου φέρω μερικά τρόφιμα. Νά, φαγητό, πιστό και καπνό.

— Είναι αληθινή ευτυχία για μένα ν' ακούω τη φωνή ενός φίλου, είπε ο Μπιλ. Μα γιατί δεν ανάβεις φως;

— Θ' ανάψω αμέσως, αποκρίθηκε ο Ντίκ τρίβοντας ένα σπίτο. Δεν θ' ανάβα φως αν δεν ήταν ανάγκη και δεν πρέπει να τ' αφήσουμε αναμμένο πολλή ώρα γιατί τα λαγωνικά θ' ας μιάς μυριστούν...

— Ήρθαν σήμερα το πρωί, έψαξαν παντού, μα δεν με βρήκαν...

— Τότε σώθηκες, φιλαράκο μου! είπε ο Ντίκ. Νά, πάρε αυτό το καλάθι!... Κράτα το καλά, γιατί είναι γεμάτο τρόφιμα... Πάρε κι' αυτές τις μπουτίλιες. Χρειάζεσαι τίποτε άλλο τώρα;

— Ναι, ένα μαχαίρι... 'Αναγκάζομαι, χωρίς μαχαίρι, να τρώω σαν το σκυλί...

— Νά! είπε ο Ντίκ.

Και παίρνοντας ένα μαχαίρι από το κρυφό ντουλάπι που βρισκόταν ανάμεσα στα δυο παράθυρα, το έδωσε στον σύντροφό του και τού είπε:

— Τώρα έχεις ό,τι σου χρειάζεται;

— Ναι, έχω... Μα μην ξεχάσεις να ξαναγύρισης...

Ο Μπιλ ξανακατέβηκε δυο τρείς σκάλες, μα το μεγα-

λείτερο μέρος του σώματός του βρισκόταν έξω απ' την καταπακτή.

Δεν πρόφθασε να τελειώσει τη φράση του κι' έξαφνα χλώμιωσε, κλονίστηκε κι' έχασε σχεδόν την ισορροπία του. Πίσω απ' την μισάνοιχτη πόρτα του υπερκείμενου δωματίου, είχε διακρίνει δυο-τρείς ανθρώπινες μορφές.

— Κατάρρα! ούρλιαξε. Με πρόδωσες, Ντίκ.

Και μ' ένα πήδημα θρέθηκε επάνω και ρίχτηκε εναντίον του συντρόφου του σαν τίγρις.

Την στιγμή εκείνη, τέσσερες αστυνομικοί μπήκαν μέσα στο δωμάτιο, αλλά δεν μπόρεσαν να προλάβουν το έγκλημα.

Ο Μπιλ θύθισε ως τη λαβή στην καρδιά του Ντίκ το μαχαίρι που ο ίδιος του είχε δώσει πρό όλιγου.

Το χτύπημα ήταν θανάσιμο.

Ο δυστυχισμένος έβγαλε μια σπαραχτική κραυγή και σωριάστηκε ακίνητος μπρός στα πόδια του φονιά του.

— Κακούργε, τί έκανες; τού φώναζε ο έπι κεφαλής των αστυνομικών.

— Έχουσα το αίμα του ανθρώπου που με πρόδωσε σε σάς!...

— Σε γέλασαν! τού απάντησε ο αστυνομικός. Κανείς δεν σε πρόδωσε...

— Τι λές;... Δεν με πρόδωσε αυτός ο άχρεϊος ο Ντίκ!...

— Όχι! Όχι! φώναζε ο αστυνομικός. Σε πρόδωσε κάποιος κλέφτης που βρίσκεται στη φυλακή!...

— Τότε με πρόδωσε ο νεκροθάφτης! είπε ο Μπιλ.

Και σφίγγοντας το κεφάλι του με τα χέρια του, φώναζε με άπεραντη αγωνία:

— Σκοτώσα τον καλλίτερο, τον πιστότερο φίλο μου!... 'Ω! τί τέρας!... Τι άθλιος που είμαι!

Οι κλητήρες τόν έδεσαν γερά και τον μετέφεραν στη φυλακή του γειτονικού αστυνομικού τμήματος.

Την άλλη μέρα τον έπήγαν στη φυλακή του Νεγκάτ.

ΚΘ'

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΓΡΑΦΕΙΟ

Δεκαπέντε μέρες πέρασαν.

Σ' ένα μικρό δωμάτιο, κάτω απ' τη στέγη, απλεια, φωτισμένο, πέντε άντρες καθόντουσαν γύρω από ένα μεγάλο τραπέζι.

Ο ένας από αυτούς φαινόταν σαν να διάταζε τους άλλους. Ήταν προχωρημένος στα χρόνια, μάλλον κοντός και παχύς και η φυσιογνωμία του είχε καλοκάγαθη έκφραση.

Τα μικρά του όμως μάτια, γκριζα και σπινθηροβόλα, είχαν έκφραση χυδαία που μόνο ένας επιδέξιος παρατηρητής θα μπορούσε να την προσέξει.

Οι άλλοι τέσσερες ήσαν νέοι, κομψά ντυμένοι, πολύ διαφορετικοί απ' τον αρχηγό τους.

Η πόρτα του δωματίου ήταν προσεχτικά κλεισμένη.

Επάνω στο τραπέζι υπήρχαν διάφορες σφραγίδες, μελάνια, θουλοκέρια και μικρά μαχαίρια, των οποίων η λεπής ήταν λεπτή σαν ξυράφι.

Επίσης μια χοάνη χημικού εργαστηρίου επάνω σ' ένα καμινέτο του οινόπνευματος, ήταν τοποθετημένη μπροστά στον έναν από τους τέσσερες νέους.

Μια μεγάλη στίβας από έπιστολές, άρκετες απ' τις οποίες ήσαν σφραγισμένες με θουλοκέρι, ήταν στην άκρη του τραπεζιού, εκεί όπου καθόταν ο προϊστάμενος.

Με λίγα λόγια θα περιγράψουμε με τι καταγινόντουσαν τα πέντε εκείνα άτομα...

Ο αρχηγός του γραφείου έπαιρνε μια - μια τις έπιστολές, τις μισάνοιγε με τρόπο, ούτως ώστε να διαβάσει ένα μέρος του περιεχομένου τους, όταν ήσαν διπλωμένες έτσι που να μπορεί να το κάνει αυτό.

Εξέταζε έπίσης τις επιγραφές ενώ συγχρόνως συμβουλευόταν μια γνωστοποίησι που ήταν δίπλα του. Κατόπιν έβριχνε κύβε έπιστολή σ' ένα καλάθι μπροστά στα πόδια του.

Κάθε τόσο όμως έδινε καμιά απ' τις έπιστολές στον νέο που ήταν δίπλα του. 'Αν τότε η έπιστολή ήταν σφραγισμένη με κερί, ο νέος έπαιρνε το αποτύπωμα της σφραγίδας σ' ένα κομμάτι κερί κι' έπειτα την κρατούσε πάνω απ' τη ζωηρή φωτιά του καμινέτου ως δτου να λυώση ή σφραγίδα και να μπορέση έτσι ν' ανοίξει την έπιστολή χωρίς να τη σχίση.

(Ακολουθεί)

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

η Σελήνη ης Γυναίκας

Η ΜΟΔΑ

Πριν προφθάσουμε να ιδούμε την άνοιξη έφθασε κιόλας με όλη του την φόρα το καλοκαίρι και η ανάγκη της συμπληρώσεως της καλοκαιρινής γκαρνταρόμπας έγινε κάτι περισσότερο από την έπιτακτική. Εύτυχες όσες έχουν περυσινά φορέματα σε καλή κατάσταση, μπορούν άραιοτάτα να τα φορέσουν και φέτος. Μ' ένα μικρό κόντημα στη φούστα, δυο-τρείς πένες στα μανίκια αν τυχόν είναι πολύ φουσκωτά, και μια μικρή γαρνιτούρα στο ντεκολτέ, και το περυσινό σας φόρεμα έγινε της τελευταίας μόδας.

Όσο για τα καινούργια τώρα το καλοκαίρι είναι προτιμότερο να έχετε περισσότερα μικρά φορεματάκια και να τα συναλλάξετε παρά να δώσετε πολλά χρήματα για να πάρετε ένα ύφασμα της μόδας, το όποιον θα θαρεθίτε να φοράτε, όλο το καλοκαίρι και που στο τέλος θα χάση την πρωτοτυπία του και την φρεσκάδα του.

Εύτυχες για τα μικρά αυτά φουστανάκια συνηθίζονται ύφασματα άραιοτάτα, φθηνά, εύκολα να πλυθούν και να σιδερωθούν και σε σχέδια απλά όσο και χαριτωμένα.

Τα καταλληλότερα ύφασματα είναι κάτι λινά μοντέρνα πολύ στριμμένα και μαλακά, μονόχρωμα με ρίγες ή με δοίλες (συνηθίζονται και τα δυο έξ ίσου), τα τρικό, τα λινόβαμβακα, τα σαντούγκ, τα κρέπ ντε σιν έμπριμέ κλπ.

Το σχέδιό τους είναι τόσο απλό που τα κάνει να μοιάζουν με μαθητικές ποδιές. Πιέτες από πάνω ως κάτω, γιακάδες στρογγυλοί και μια σειρά κουμπιά στην πλάτη. Τόκοι μπουα στην πλάτη παίζει μεγάλο ρόλο, γιατί τις περισσότερες φορές τα κουμπιά είναι φανερά, σε σχήμα φανταζι. Η φούστες γίνονται ίσιες αλλά γαρνίρονται με πιέτες γαζωμένες που ανοίγουν για να ευκολύνεται το περπάτημα.

Πολλά φορέματα από κρέπ-ντε-σιν, λινό τουάλ ντε σέξο φουλαρι, μονόχρωμα ή ριγωτά, γίνονται σε σχέδιο σεμιζέ με κουφιέτες και με άνοιγμα έμπρός το όποιον καταβαίνει ως κάτω και κλείνει με κουμπιά, ή σταματάει στη ζώνη. Το κορσάκι κλείνει με ρεθέρ ή μ' ένα νομίτη τετραγώνο ή μ' ένα γιακά κλειστόν που γαρνίρεται μόνο με ένα φύγκο από άλλο ύφασμα.

Μια χαριτωμένη γαρνιτούρα για τα φορέματα είναι ένα γαλόνι στενό σε χρώμα μαϊανδροειδές που λέγεται «κροκέ». Γίνεται σε όλα τα χρώματα και γαρνίρει θαυμάσια φορέματα λινά ή μεταξωτά, πρωίνα ή απογευματινά. Το γαλόνι αυτό χρησιμοποιείται, είτε στο ίδιο χρώμα του φορέματος, είτε σε χρώμα αντίθετο, είτε σε συνδυασμό από δυο-τρείς χρωματισμούς. Π. χ. με κροκέ μπλε, κόκκινο, κίτρινο σχηματίζεται άντρεντέ άραιοτάτο για να γαρνίρετε τις τσέπες, το ντεκολτέ και το νομίτη ή τη ζώνη ενός φορέματος. 'Αν έχετε ένα περυσινό ή προπερίσινον φόρεμα από κουκουλάτικο ή λινό μονόχρωμο θα τού δώσετε έντελως καινούργια όψη αν το γαρνίρετε με το γαλόνι αυτό.

Τα φορέματα πάλι που έχουν λιγώτερο πρωινή εμφάνιση έχουν ακόμη απλούστερες γαρνιτούρες. Τις περισσότερες φορές ή φούστα είναι σκέτη και το ντεκολτέ σχηματίζει ένα ντρανά που δένεται πίσω, ενώ ή ζώνη αντίθετως δένεται έμπρός.

Πολύ συχνός είναι ο συνδυασμός διαφόρων ύφασμάτων. Π. χ. ένα φόρεμα από σαντούγκ λευκό με κόκκινες θούλες γαρνίρεται με σατέν λευκό με μπλε θούλες. Επίσης στο ίδιο φόρεμα συναντούμε ανακατεμένες ρίγες και πουά. Π. χ. ένα φόρεμα λευκό με θούλες πράσινες συμπληρώνεται μ' ένα μπολερό πράσινο με ρίγες λευκές και με όμοια ζώνη. Έτσι είναι εύκολο να δώση κανείς νέα εμφάνιση σ' ένα περυσινό φόρεμα που διατη-

ρείται ακόμη καινούργιο.

ΧΡΗΣΤΙΝΑ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ
Μητροπόλεως 14 α

ΩΡΑΙΕΣ ΚΝΗΜΕΣ

Τ' καλοκαίρι έμεις ή τσεντετές γάμπες είναι από τα άραιοτέρα στολίσια της γυναίκας και τώρα μάλιστα με τα κοντά φορέματα και τα μπαϊνμίζτ είναι άραιοίτητο σε μια γυναίκα να έχη καλές γάμπες.

Η κομψότης μιας γάμπας έξαρτάται κατ'ά τα 90 ο)ο από την λεπτότητα των σφυρών. Όταν τα σφυρά είναι χοντρά και φυσιολογικά να είναι το σχήμα της γάμπας άδικοίται.

Γι' αυτό προσπαθήστε με κάθε τρ'πο ν' αποκτήσετε λεπτά σφυρά. Δεν είναι δύσκολο. Με λίγη περιποίηση και γυμναστική θα το επιτύχετε.

Η περιποίηση είναι ή έξης:

Κάθε θράδυ χύνετε επάνω στα πόδια σας κρύο νερό και πριν κοιμηθήτε περάστε τα πάλι μ' ένα θρεγμένο σφουγγάρι. Το πρωί θάλετε στο λουτήρα ή σ' ένα μπανάκι τόσο κρύο νερό, ώστε να φθάνη ως τα σφυρά και δυο-τρία λεπτά κουνάτε τα πόδια σας σαν να περπατάτε μέσα στο νερό. Το καλοκαίρι, όταν πάτε στην θάλασσα συνηθίστε να περπατάτε ξυπόλητη στην άκρογιαλιά με τα πόδια στο νερό. Τα αποτελέσματα είναι καταπληκτικά. Συνηθίστε έπίσης όταν κοιμάσθε να θάξετε κάτω από το στρώμα σας μια μαξιλάρα ή τίποτε άλλο, ώστε τ' πόδια σας να βρίσκονται λίγο ψηλότερα από το κεφάλι. Αυτό δεν λεπταίνει μόνον τα σφυρά θεραπεία και τούς κίρσους και το πρίξιμο των ποδιών.

Όσο για γυμναστική ή καλλίτερες άσκήσεις είναι να περπατάτε όσοσυχνότερα μπορείτε στις μύτες των ποδιών, ίδιως ξυπόλητη καθώς έπίσης και να περπατάτε άργα σηκώνοντας πρώτα την μύτη του ενός ποδιού και έστερα του άλλου. Το γύμνασμα αυτό πρέπει να γίνεται άργα και συστηματικά, γιατί άλλώς δεν ώφελεί.

ΠΩΣ ΝΑ ΚΑΘΑΡΙΖΕΤΕ ΤΙΣ ΛΕΚΑΝΕΣ

Για να καθαρίζετε τούς λουτήρες σας, τις λεκάνες, τούς νιπτήρες του κοίχου και όλα εν γένει τα είδη του μπάνιου, τίποτε δεν είναι πιο αποτελεσματικό και πιο άδολαδες και για τα χέρια σας και για τ' αντικείμενα αυτά όσο το σπρίτο του καμινέτου.

Βρέξετε ένα πανί με φωτιστικό οινόπνευμα και σφουγγίστε στεγνά τη λεκάνη σας.

Σε λίγο θα λάμπη σαν καινούργια.

Το οινόπνευμα διαλύει όλα τα λίπη και τούς λεκέδες από σαπούνι ή από δήποτε άλλο που σχηματίζονται στις γωνίες.

Είναι φθινό και πάντα πρόχειρο.

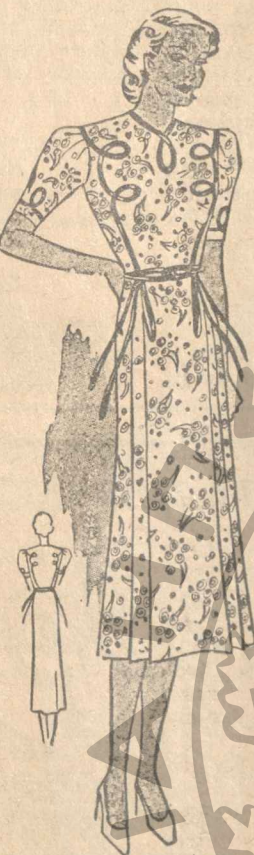
ΠΩΣ ΝΑ ΓΥΩΡΙΖΕΤΕ ΤΑ ΧΟΡΤΑΡΙΚΑ

Σε προηγούμενο τεύχος σας ώδηγήσαμε πως να γνωρίζετε το κρέας που θέλετε να φάτε.

Σήμερα θα σας ώδηγήσουμε για τα λαχανικά.

Θέλετε να πάρετε υπίεζια, κυρίες μου; Πάρτε μια χούφτα στο χέρι σας και αψίστε την λίγα. 'Αν κάσων έκρακι τότε είναι φρέσκα και καλά. 'Η άκινάδες πρέπει να είναι πράσινες, χωρίς κηλίδες, πλατειές στη βάση και με την καρδιά πολύ κλειστή. Τα σπανάκια δεν πρέπει να έχουν κίτριναμένα ή μαραμένα φύλλα. Τα καρότα είναι τρυφερότερα στρογγυλά και μικρά παρά μακρούλα και χοντρά. Το κουκουτίδι πρέπει να είναι πολύ λευκό και πολύ κλειστό. 'Η πατάτες λευκές και χωρίς θαβουλώματα και ή ντομάτες κόκκινες, σφιχτές και στρογγυλές.

Η ΔΙΣ ΜΙΑΝΑ

Άραιοτάτο καλοκαιρινό φόρεμα από ύφασμα σαντούγκ έμπριμέ μαρόν και πορτοκαλί. Γαρνίρεται με φωτίλια από σατέν μεταξωτό χρώματος μαρόν. Ζώνη διπλή από σατέν. Φούστα με πιέτες.

Τό τεύχος τοῦ «Μπουκέτου» τιμᾶται παντοῦ δραχμὰς 5. Ἡ ἀδολεσχεὶς ὑπερτιμηθεὶς τοῦ παρα τῶν ὑποπρακτορείων ἀπαγορεύεται.

Ἡ ὁπὸ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀποστελλομένη συνεργασία καὶ μὴ συνδεομένη ὑπὸ δικαιοῦματος κρίσεως ἐκ δραχμῶν πέντε εἰς γραμματόσημα, δὲν λαμβάνεται ὡς δῶρον.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΝ ΜΑΝΟΥΚΗ, Ἐνταῦθα. — Μὰς γράφετε καὶ ὅπου γράφετε μὲ μιὰ τζίφρα! Γι' αὐτὸ σὰς ἀπαντᾶμε μὲ τὸ παλαιὸν σὰς ψευδώνυμο. Κακῶς στείλατε δικαίωμα κρίσεως γιὰ τὸ σταυρόλεξο. Πρέπει νὰ σὰς ἀπαντήσαμε, ἐκτός ἐάν δὲν ἐλήφθη ὁ φάκελλός σας. Γιατὶ σ' ἄλλους ἀπαντᾶμε μὲ ἄκραν τάξιν καὶ κανονικότητα.

Κ. ΟΥΖΟΥΝΗΝ, Ἐνταῦθα. — Μὰς γράφετε στὴν ἐπιστολὴ σας:

«Ἀγαπημένο μου «Μπουκέτο»,
Μεγάλη εἶναι ἡ τόλμη μου νὰ φαντασθῶ, ὅτι ἡ αὐστηρὰ κρίσις σου θὰ ἐπιτρέψῃ τὴν δημοσίευσιν τοῦ συνημμένου. Ἡ κρίσις σου ἀπολύτως σεβαστὴ θὰ μοῦ εἶναι, ὅποια κι' ἂν εἶναι» καὶ σὲ παρακαλῶ τώρα κάτι ἀκόμη.
Νὰ διαβάσω τὴν κρίσις σου γιατί θὰ εἶναι γιὰ μὲ ποιότερο καθοδηγήτρια ἀπὸ κάθε ἄλλη ποῦ ἐπέτρεψε ἄλλοτε τὴν δημοσίευσιν παρομοίων, μὲ τίτλον «Λυρικὲς πρῶτες» εἰς ἐπαρχιακὰς ἐφημερίδας, μ' ἓνα λόγο ζητῶ τὴν καθοδήγησίν σου ὅχι γιὰ νὰ πιστεύω, ὅτι κάτι γράφω, ἀλλὰ γιὰ νὰ φθάσω σὲ θέσι, νὰ γράφω αὐτὸ ποῦ θέλω, ὅταν πρέπει».

Τὸ πεζὸ τραγοῦδι σας ὅχι ἐπιτυχές. Γιατὶ διαλέξατε αὐτὸ τὸ εἶδος τὸ τόσο δύσκολο; Γράφετε θέσια στρωτά. Ἀλλὰ ἓνα πεζὸ τραγοῦδι δὲν εἶναι μόνον ζήτημα καλῆς διατυπώσεως. Εἶναι ἡ πλέον ἀνὴ πόλιν κλεισμένη σὲ λίγες φράσεις. Ἐξ οὗ καὶ ἡ δυσκολία τοῦ.
ΜΠΑΜΠΗΝ ΓΑΛΑΝΟΝ, Πόλην. — Μὰς γράφετε στὴν ἐπιστολὴ σας:

Πόλη τῇ 2-5-1938

«Ἀγαπητὲ κύριε,
Θεωρῶ ἀναγκαῖον νὰ σὰς ὁμολογήσω, ὅτι εἰμαι ἀκόμη μαθητὴς, πλησιάζων ὅμως νὰ τελειώσω τὸ γυμνάσιον, ἀγαπῶ πολὺ τὴν λογοτεχνίαν, ἰδίως τὴν ἑλληνικὴν καὶ χρησιμοποιῶ τὰς ὥρας τῆς ἀναπαύσεώς μου μελετῶν ἔργα τῶν καλλιτέρων Ἑλλήνων διηγηματογράφων καὶ ποιητῶν, παλαιῶν καὶ συγχρόνων, ἀν καὶ τοῦτο μοῦ κοστίζει ἀρκετὰ δεδομένου, ὅτι ἀνγκάζομαι νὰ προμηθεύωμαι τὰ βιβλία ἀπὸ τὴν πόλιν σας, μέσῳ πρακτορείων ἢ ἐπιφορτίζων ταξιθεύοντες γνωστοὺς μου. Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι πολλὰκις μοῦ ἔνεσθη ἡ ἰδέα νὰ γράψω κι' ἐγὼ κάτι, κατόπιν τῆς συστηματικῆς ἀναγνώσεως ἔργων, ἀλλὰ πάντοτε ἐδίστασα, φοβούμενος μήπως γελοιοποιηθῶ.
Ἐν τούτοις τελευταίως ἐσκέφθην, ὅτι ἂν ἔγραφα κάτι, δὲν θὰ ἦτο κανὲν τερατούργημα ὡς μερικῶν, οἱ ὅποιοι στερούμενοι καὶ στοιχειώδους τινὸς μορφώσεως ἐπιχειροῦν νὰ γράψουν, τὸ πολὺ θὰ ἦτο πρῶ-

ΣΚΟΝΗ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΚΑΤΣΑΡΙΔΩΝ

ΟΛΕΘΡΟΣ

Ἀποτελεῖ ἀληθὴ ὀλεθρὸν τῶν ζωύφιων χωρὶς κανένα κίνδυνον διὰ τοὺς ἀνθρώπους

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ ΠΑΝΟΥ ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΥ ΟΜΟΝΟΙΑ - ΤΗΛ. 30.085

τόλειον παρηγορούμενος προσέτι καὶ μὲ τὴν ἰδέαν πῶς καὶ αὐτοὶ οἱ μεγάλοι λογοτέχναι δὲν ἀρχίζουν ἀπὸ μικρὰς ἢ λικίας νὰ γράφουν ἀριστουργήματα.

Κι' ἔτσι ἡ ποιητικὴ μου φύσις ἐξεδηλώθη, βλέπετε πῶς δὲν διστάζω νὰ εἰρωνευθῶ καὶ ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτὸ μου διὰ τὸ νεανικόν μου ἀμάρτημα, ὅπως ἀπεκάλει καὶ ὁ Ροῖδης τὴν Πάπισσάν του, μολονότι τὰ ἔργα μου δὲν ἔχουν τὴν ἀξίωσιν νὰ παραδληθῶν πρὸς τὰ ἰδικά του, μὲ τὰ δύο παίηματά που σὰς ἀποστέλλω ἵνα μοῦ δώσετε τὴν γνώμην σας καὶ ἐάν κανένα πραγματικὰ εἶναι καλὸ θὰ μὲ ὑποχρεώνατε ἂν τὸ δημοσιεύατε.

Ἀπὸ τώρα ὅμως ἔχω τὴν ἰδέαν, ἐπιτρέψατέ μου νὰ σὰς τὴν εἴπω, πῶς θὰ μ' ἀπαντήσετε ὅτι εἶναι πρωτόλεια καὶ τοῦτο ἐπειδὴ σὰς ὁμολόγησα, ὅτι εἰμαι μαθητὴς, ἐν τούτοις ὅμως πρέπει νὰ παραδεχθῆτε πῶς ὁ στίχος εἶναι καλὰ δουλεμένος καὶ ὅτι ἔχω χρησιμοποίησιν τύπους τετραστίχων ὅχι συνηθισμένους. Ὅσον γιὰ τὸ περιεχόμενόν των, δὲν πρόκειται θεαδῶς ἐξ αὐτοῦ νὰ ἐξαχθῶν ἔννοιαι, ἀλλὰ εἶναι περιγραφαὶ εἰκόνων παρμέναι ἀπὸ τὴν ζωὴν καὶ τὴν φύσιν.

Αὐτὴ εἶναι, τοῦλάχιστον ἐπὶ τῆς τεχνικῆς, ἡ κριτικὴ μου, ὀλίγον εὐνοϊκὴ μὲν, ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ἐπόμενον καθ' ὅσον τὴν κάμνω μόνος μου. Καὶ τώρα σὰς ζητῶ καὶ πάλιν συγγνώμην διὰ τὴν ἐνόχλησιν καὶ διὰ τὴν ὀλίγον μακροσκελὴ ἐπιστολήν μου».

Θὰ μὰς ἐπιτρέψετε νὰ σὰς ποῦμε πῶς πολλὸ ἐπιεικὸς κρίνετε τὸν ἑαυτὸν σας. Τὰ δύο σας ποιήματα δὲν εἶναι καθόλου καλὰ. Καὶ ὁδὸ πρὸς ἀπόδειξιν καὶ πιστοποίησιν τοῦ πράγματός τοῦ ἓνα ἐξ αὐτῶν.

ΤΟ ΞΕΚΙΝΗΜΑ ΤΟΥ ΚΑΡΑΒΙΟΥ

Μέσ' τὸ λιμάνι μικρὸ καράβι τοῦς ἀντρεστοῦ νηισοῦ φυλάς ποῦ θάρρουνε κι' ἔχεις ἀνοιξὴ κιόλας τὰ πανιά σου νὰ φύγης, πρὶν στὸ δάσος τὰ πουλιὰ ἀκουσθῶν

Σὰν θγαίνης τῶρ' ἀπὸ τὸ λιμάνι μάτια δακρύζουσε ψηλὰ σ' ἓνα θράχο θλέπουνε γιούς καὶ ἀντρες νὰ φεύγουν ποῦ ἀφήνουν καθ' ἓνας ἓνα σπῖτι μονάχα.

Μαντήλια μὲ λότη ἀνεμίζουν
γυναῖκες, παιδιὰ μακριὰ (στ' ἀκρογιάλι)
καὶ βοῦρκος ἐνὸς τὴν ψυχὴν (τοὺς γεμίζει)
μιὰ εὐχὴ ἀνεβαίνει στὰ χεῖ (χεῖλη ἀγάλλει)

Μικρὸ μας καράβι ποῦ (διαβαίνει)
μέσ' ἀπὸ ἀγνωστες θάλασσας (σες μεγάλες)
θύελλα ἀς μὴ θρῇ τὸ πέ (ρασμά σου)
κι' οὐρεῖς ἀνεμὸς ἀς γλ (νουν οἱ θοριάδες).

Πρόκειται δηλαδὴ περὶ ἀνεπιτυχούς προσπάθειας, περὶ ποιητικῶν ψευδισμῶν. Σὰς λέμε αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν γιὰ νὰ μὴν αὐταπατάσθε. Διαβάσατε λοιπόν, ὅπως ἄλλως τε πολὺ φρονίμως κάμνετε. Καὶ ἀργότερα ἴσως γράψετε πρὸς καλὸς στίχους. Σὰς τὸ εὐχόμεθα διασφύγας.

ΜΕΝΤΩΑ

Ἐνα καλὸ μακιγιάζ
Ἐνα καλὸ κένωμα
χρειαζέται ὡς ὅλην
ροῦμα ἢ ἓνα καλὸ
βαμμένο φόρεμα γιὰ
μιὰ λευκὴν ἐμφά
νισιν.

ΒΑΦΑΙ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

(ἢ πακιδία)

"IRIDA"

ΓΕΝ. ΑΝΤ. Γ. ΒΑΣΙΛΟΥΝΗΣ & Α. ΘΩΜΑΚΟΥ
ΚΑΠΝΙΚΑΡΕΑΣ 19 ΤΗΛ. 27.551

Ἐντὸς 2 λεπτῶν

Ἐξαλείφονται

Ἑγεία • καθαριότης
• καλὴν ὑγιεινὴν κυριῶν

Διὰ τῆς ἀφαιρέσεως
τοῦ περιττοῦ τριχώμα
τος μὲ τὸ Ἀγγλικόν

DEPILATOIRE

FLAM

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
ΠΑΝΟΥ ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ - ΑΘΗΝΑ

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ — ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ

ΑΧΑΡΝΩΝ 182 ΤΗΛ. 80-786

ΤΑ ΚΑΠΕΛ- ΛΑ ΣΑΣ

Θὰ εὑρητε μὲ ἐξαιρετικὸ καὶ πολὺ λεπτὸ γούστο στὸ σαλόνι τῆς κ. Ε. ΖΑΚΑ καὶ ΤΑΣ. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ, Περικλέους 44 ἐντὸς τῆς Στοᾶς. Α' Πάτωμα.

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ ὡς τῆς Ὁφθαλμολογίας ἐν τῇ Πανεπιστημίῳ, Μενάνδρου 27—
Ἀθῆναι. Τηλ. 1.60.

ΛΟΓΙΣΤΗΣ πεπειραμένος
διαθέτων ὥρας, ἀναλαμβάνει
τὴν τήρησιν βιβλίων. Πληροφορίαι: Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5 & Κήπος Κλαυθμώνος

ΤΟ ΝΕΟΝ ΘΑΥΜΑ

ΛΟΥΤΡΑ ΦΟΙΝΙΣ

ΟΔΟΣ ΙΩΝΟΣ ἀριθ. 5.

Ἡ ἡμέρα ἡ λειτουργία τῶν θερμῶν θαλασσίων καὶ ἐν γένει ἱαματικῶν λουτρῶν.
Ἀφθαστος πολυτέλεια, καθαριότης καὶ ἀπολύμανσις διὰ τῶν ἰσοκτιτῶν ἀπολυμαντικῶν καὶ πλυντικῶν μηχανημάτων, οἰθητηρίων κλπ.

ΤΙΜΑΙ ΑΙ ΣΥΝΗΘΕΙΣ

PERMANANT ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ,

Ἡ ΝΕΑ ΜΑΣ μυστικὴ PERMANANT, ποῦ παρουσιάζουμε γιὰ τὴ θερινὴν περίοδον, θὰ ἐκπλήξῃ ὅχι μόνον σὰς, ἀλλὰ καὶ πολλοὺς διακεκριμένους ἀναδελφούς μας.

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ ΜΑΣ

ΟΔΟΣ ΔΩΡΟΥ 14Γ

(Ὁμόνοια). Τηλέφωνον 54-287.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΚΛΑΙΡΗΣ ΛΟΡΜΙΕ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 20)

για να μη παραπονηται κανείς για την αγαπημένη του. Κι' αλήθεια η καμαριέρα της του έδωσε ένα πλήθος λογαριασμούς. Ο Ζώρζ Ζιρλαντιέ έτρεξε σ' όλα αυτά τα καταστήματα για να τους εξοφλήσει, μα παντού ελάμβανε την στερεότυπη απάντησι, ότι ένας κύριος είχε πληρώσει τούς λογαριασμούς της Λορμιέ.

— Καί ποιός ήταν αυτός; Μήπως τόν ξέρετε; ρώτησε με αγωνία.

— Ένας πολύ καθώς πρέπει κύριος. Μά δεν άφησε τ' όνομά του.

Ο Ζιρλαντιέ άρχισε να στενοχωρηται. Τού είχαν κάνει κατάπληξι τὰ χρέη της Λορμιέ κι' ακόμη αυτός ο μυστηριώδης και πλούσιος κύριος που είχε εμφανισθί στο τέλος της ζωής της. Επίσης εντύπωσι τού έκανε ότι η Κλαίρη δεν είχε θάλει ούτε χίλια φράγκα στην Τράπεζα.

— Μά τότε τί έκανε όλα αυτά τὰ χρήματα; Πού τὰ ξόδευε;

Αυτό τὸ ερώτημα άρχισε να βασανίζει τὸν Ζιρλαντιέ. Για να δώσει μιὰ εξήγησι σ' αυτήν την ιστορία διηγείτο την περιπέτειά του σ' όλους τούς φίλους του, σ' όλους τούς γνωστούς του μα κανείς δεν μπορούσε να τού δώσει μιὰ ικανοποιητική εξήγησι.

Ο Ζώρζ Ζιρλαντιέ είχε χάσει πειὰ τὸν ύπνο του και για πρώτη φορά είχε άρchiσει να τὸν βασανίζει ὁ φόβος της προδοσίας. Δεν υπήρχε αμφοβία ότι η Κλαίρη είχε έναν τρυφερό φτωχό φίλο, στὸν ὁποῖον έδινε «δλα τὰ χρήματά της κι' ακόμη αυτόν τὸν μυστηριώδη πλούσιο που είχε πληρώσει τούς λογαριασμούς της.

«Τώρα εξηγείται, σκεφτόταν, γιατί ήθελε να έξη έντελως δικό της διαμέρισμα. Ήθελε να δέχεται εκεί άνενόχλητη τούς φίλους της, ενώ σ' έμένα έπαιζε την κωμωδία της έρωτευμένης. Ναι, επίσης για ποιὸν λόγο δεν ήθελε να εγκαταλείψη τὸ Παρίσι».

Κι' ὁ Ζώρζ Ζιρλαντιέ μ' αυτές τις σκέψεις πέθαινε ἀπὸ τὴν ζήλεια του.

Ξαφνικά όμως σ' ένα μύα καλλιτεχνῶν, ὁ γέρω ζωγράφος Γιαλίνα τού απέκάλυψε ὅλη την ιστορία:

— Όχι, φτωχέ μου Ζώρζ, τού είπε με συμπάθεια, δεν έχεις δίκιο. Ή φίλη σου ήταν ένας άγγελος. Ο πλούσιος αυτός κύριος ήταν ὁ πατέρας τού παιδιού της. Ω, είναι μιὰ παλιά ιστορία. Σήμερα αυτό τὸ παιδί σπουδάζει στη σχολή τού Σαιν Σύρ. Όταν θά θγῇ αξιωματικός θά θρῇ να τὸν περιμένη μιὰ σημαντική κληρονομιά ἀπὸ την μητέρα του. Έτσι δεν θά δυσκολευθῇ στὰ πρώτα δῆματά του. Όσο για τὸν πλούσιο κύριο, αυτός μετανιωμένος για τὸ σφάλμα του σκέφθηκε, ὅτι έπρεπε να κάνει κάτι γι' αυτήν και πλήρωσε τούς λογαριασμούς της.

Ο Ζώρζ Ζιρλαντιέ σηκώθηκε αμίλητος ἀπὸ τὸ τραπέζι. Σὰν ὑπνωτισμένος τράβηξε ὁδίσια στὸ νεκροταφεῖο κι' έκει πάνω στὸν τάφο της αγαπημένης του γονάτισε και προσευχήθηκε με σεβασμό. Ή Κλαίρη Λορμιέ, είχε δίκιο ὁ Γαλινα, ήταν ένας άγγελος!

ΠΙΕΡ ΝΤΙΕΝΤΟΝΝΕ

ΣΥ...ΒΟΥΛΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΔΡΙΚΗ ΚΟΜΨΟΤΗΤΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 28)

ριβολή τους κανένα σφάλμα κακοῦ γούστου.

Τὸ ζήτημα της γραβάτας είναι και αυτό ἀπὸ τὰ πιὸ ἀκανθώδη. Αποφεύγετε πάντα, κατ' αρχήν, τις ζωηρόχρωμες, τις φανταχτερές γραβάτες. Οἱ Ἀμερικανοὶ δεν ξέρουν ποτέ να διαλέξουν μιὰ γραβάτα ἀπλή και ὡμορφη. Όλοι τους φοροῦν τις πιὸ άνοστες και τις πιὸ άσχημες γραβάτες τού κόσμου!

Με δυὸ λόγια, ἡ ἀπλή, ἡ μονόχρωμη γραβάτα, είναι πάντα ἡ πιὸ κομψή, ἡ πιὸ ὡμορφη.

Τὸ ἴδιο ισχύει και για τὰ παπούτσια. Αποφεύγετε τὰ στολίδια και τὰ κεντήματα τού δέρματος. Τὸ ἀπλὸ παπούτσι είναι τὸ πιὸ καλαίσθητο, τὸ πιὸ κομψό. Ο ὁρίγνησ ντὲ Σαγκάν, ὁ πιὸ άφογος ἀπὸ της ἀπόψεως της εξωτερικής εμφάνισης ὀριστοκράτης της εποχής του, συνήθιζε να λέη: «Ένας πραγματικά κομψὸς άνδρας περνάει πάντα ἀπαράτητος. Στὸν δρόμο, δεν τὸν προσέχει κανείς!»

Κι' αυτός ακριβώς είναι ὁ μεγάλος νόμος της κομψότητας. Αυτόν πρέπει ν' ακολουθήτε και ν' αφήνετε τούς έξωφρενισμούς για εκείνους που θέλουν να ἀποκτήσουν τὸ ρεκόρ της ἡθλιότητος».

ΦΕΡΝΑΝ ΓΚΡΑΒΕ

ΜΗ ΚΛΟΤΣΑΣ ΤΗΝ ΤΥΧΗ ΣΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 38)

έναν τόνο τόσο θρασυ και κάπως ἀπειλητικό.

— Σταθίτε! φώναζε, γιατί τρέχετε έτσι; Έγὼ δεν είμαι ἀπὸ κείνους που φαντάζεσθε. Ποτέ μου δεν παρανολούθῶ τούς διαβάτες και συμβαίνει να είμαι πολύ αξιοπρεπής... Μὴ βλέπετε, Έσὺ μ' άρεσε υπερβολικά και μοιάζεις για σοβαρό κορίτσι... Ἀλλά στάσου για τὸν Θεό!... Γιατί τρέχεις έτσι;... Άκουσε θρέ άδερφέ... στάσου, θά με χάσης ύστερα... Θά μετανιώσης!...

Και σ' αυτό τὸ ύφος συνέχιζε να μιλά τρέχοντας ὁ δυστυχής, ενώ ἐγὼ σὰν να μὴν ἀπευθύνοντο τὰ λόγια του σὲ μένα, εξακολουθοῦσα να προχωρῶ με γοργά βήματα. Αυτός για να μωρη να με προλάβῃ, φαίνεται πως έτρεχε, γιατί ὅσο προχωρούσαμε ἡ φωνή του γινόταν ἀσθενέστερη.

Πρόσεξέ με, συνέχιζε, άκου με! θά μετανιώσης! θά μετανιώσης σου λέω... Γιατρός είμαι ἐγὼ. Κατάλαβε, είμαι γιατρός ἐγὼ... Μά στάσου... Σε τρεις μήνες θά διορθῶ... Μά άκου με... Θά σε παντρευτῶ... Μά στάσου, θρέ άδερφέ!... Πιὸ σιγά περπάτα, κοπέλλα μου, για τὸ Θεό! Σοῦ λέω πως θά με χάσης... Ὑστερα θά καίγεται σ' ὅλη σου τὴ ζωή... Άκου με λιγάκι, άδερφέ... Άκου με ντὲ... Κλωτσᾷς τὴν τύχη σου!...

Στὸ μεταξύ είχα φθάσει στη στάσι τού τραμ. Σε λίγο έφθασε και κείνος. Ήταν ἰδρωμένος και λαχανιασμένος ἀπ' τὸ τρέξιμο κι' ὥστόσο εξακολουθοῦσε να μιλά και να εξηγῇ. Για να πνίξῶ τὰ χάχανα που μοῦ προκαλοῦσε ἡ κωμικοδραματική εξομολόγησί του, έσφίγγα δυνατὰ τὰ δόντια μου και προσποιούμενη τὴν ἀδιάφορη, έκανα πως περιμένῶ τάχα τὸ τραμ. Ή φωνή του, που διακοπτόταν ἀπὸ τὸ λαχάνιασμα είχε γίνει τρεμουλιαστή και τὸ ύφος του φανέρωνε ὀργή. Έμοιαζε με άνθρωπο που πονάει και που δεν ξέρει τί να κάνει.

Όταν είπε τὴ φράσι «κλωτσᾷς τὴν τύχη σου», θυμήθηκα τὴν ἄλλη και σκέφθηκα να τού δώσω τὴν διόρθωσή της. Γιατί ὅπως σὰς είπα ὁ ένας ήταν κατωμένος για τὸν ἄλλο. Μά δεν πρόφθασα, γιατί στὸ μεταξύ ἤρθε τὸ τραμ. Και για να τὸν ξεφορτωθῶ μιὰ και καλὴ πήδηξα στὸ τραμ. Κι' ἐνῶ ἀπομακρυνόμουν, άκουγα τὸν ταλαίπωρο να ὠρύεται ακόμα:

Μετὰφρ. Μ. Α. Μ. ΜΟΥΑΖΕΖ ΚΑΠΤΑΝΟΓΛΟΥ

ΤΟΥΣ ΕΝΩΣΕΝ Ὁ ΘΑΝΑΤΟΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 32)

λην ποσότητα ἀπὸ τις άσθενικές του δυνάμεις. Με δραστήρια ὥστόσο ενεργητικότητα κατάρθωσε να κατεθῇ και να φθάσῃ ὡς τὴ μητέρα του. Μά εκεί τὸν έπιασε μιὰ ζάλη και σωριάστηκε χάμα.

Γερμένη ἀπὸ πάνω, του, ἡ κόμησα του κάκου προσπαθοῦσε να τὸν ξαναφέρῃ στη ζωή. Τὸ σῆθος του μόλις έπαλλε. Ή άναπνοή του γινότανε ὁλοένα άραιότερη.

— Βοηθήστε με να τού σηκώσω τὸ κεφάλι! φώναζε στὴν Ὀλγα ἡ ἀπελπισμένη μητέρα.

Ή Ρωσίδα έσκυψε και τὸ πρόσωπό της άγγιξε σχεδὸν τὸ πρόσωπο τού Έρρίκου. Και είδε τότε δλάνοιχα και άτενῇ τὰ αγαπημένα εκείνα μάτια, που δεν τὴν διακρίνανε πειὰ. Είθε τὴ θανάσιμη χλωμάδα τού αγαπημένου της και άνασανε τὴν τελευταία πνοή του...

Και τρομαγμένη κι' αὐτή, σκοτωμένη ἀπὸ τὴ συγκίνηση, ένοιωσε τὴν καρδιά της να ραγίζει και χωρίς ν' άφήσῃ μιὰ κραυγή, σωριάστηκε πάνω στὸ πτώμα εκείνου, που μόλις είχε ξεψυχήσει.

Ή μικρὴ ὄραία Ρωσίδα ήτανε νεκρή.

Ή τελευταία πνοή των, ὁ ὅσῃτοι άναστεναγμοὶ δυὸ πονεμένων ψυχῶν, είχαν άνακατευτῇ, είχαν ένωθῇ σὲ μιὰ ἰδανική ένωση.

Ή ζωή δεν μπόρεσε να τούς ένωση κάτω ἀπὸ τὰ εὐτυχισμένα φτερά της.

Τούς ένωσεν όμως ὁ θάνατος!...

ΘΕΛΙΣ ΝΑΚΛΑ

ΛΕΥΚΟΙ, ΜΑΤΤ, ΟΠΑΛ
ΗΛΙΑΚΟΥ ΦΩΤΟΣ, ΕΓΧΡΩΜΟΙ - ΕΙΔΙΚΟΙ
ΠΟΛΥΤΕΛΩΝ ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΕΩΝ
ΚΗΡΙΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥΦΩΤΑ
ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΒΑΤΤ ΚΑΙ ΒΟΛΤ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ
ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΗΛΕΚΤΡΙ-
ΚΩΝ ΕΙΔΩΝ ΜΕ ΤΙΜΑΣ ΕΛΛΗ-
ΝΙΚΟΥ ΛΑΜΠΤΗΡΟΣ

ΒΛΕΦΑΡΙΔΕΣ

Μεγάλες και πυκνές, είναι τὸ μυστικό που κάνει τὰ μάτια ὁμορφα κι' έλκυστικά. Όλες οἱ βεντέττες τού κινήματογράφου που μᾶς γοητεύουν έχουνε βλεφαρίδες μεγάλες και πυκνές (ἀληθινές ἢ ψεύτικες). Βλεφαρίδες ἀληθινές, μεγάλες και πυκνές, εἶν' εύκολο να ἀποκτήσει ὁποια τὸ θελήσει. Μέθοδος νέα, ἀπλή και έντελῶς ἀποτελεσματική. Ἀκαδημία Καλλονῆς Μ^{ΜΕ} ΚΕΤΤΥ—Ἀθῆναι—Ερμού 35—Τηλ. 22-0-88.

ΟΧΙ ΨΗΓΜΑΤΑ, ΤΑ ΟΠΟΙΑ ΝΑ ΕΠΙΦΕΡΟΥΝ
ΑΛΛΟΙΩΣΙΝ ΚΑΙ ΝΑ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΟΥΝ
ΤΟ ΣΜΑΤΟ ΤΩΝ ΟΔΟΝΤΩΝ

Όδοντόκρεμες, έμπεριέχουσαι ψήγματα ἢ ἄλλα παρόμοια σκληρὰ συστατικά είναι καταστρεπτικά για τὰ σμάλτα τῶν ὀδόντων. Ή ΚΟΛΥΝΟΣ δὲν περιέχει γρανίτην, είναι δὲ εύχρηστη κατὰ τὴν διάρκειαν τού καθαρισμοῦ. Πιστοποιήσατε μόνοι σας τ' άνωτέρω ὑφάσματα και γυαλίσσατε ένα ὀδοντωμένο ἐπὶ ενός καθαροῦ ὑφάσματος, κοπέλλα μου, για τὸ Θεό! Σοῦ λέω πως θά με χάσης... Ὑστερα θά καίγεται σ' ὅλη σου τὴ ζωή... Άκου με λιγάκι, άδερφέ... Άκου με ντὲ... Κλωτσᾷς τὴν τύχη σου!...

Ή εταιρεία G. FATTORI ET Co MILANO ITALIA φέρει εἰς γνώσιν της αξιοτίμου πελάτης της, ὅτι τὸ κυκλοφοροῦν ἐνταῦθα προϊόν της, HAIR'S RESTORER FATTORI, φέρεται εἰς τὸ Ἐμπορίον εσφραγισμένον εἰς εἰδικὰ σφαιρίδια καὶ ἐπ' ὁδῶμα δικαιολογία πωλεῖται εἰς χίμα. Τὰ προσφερόμενα ὡς σωστικὸν REGENERATEUR κλπ. κλπ. ἀποτελοῦν ἀπομίμησιν. Πρὸς ἀποφυγὴν πλάνης και πρὸς τὸ ἴδιον συμφέρον παρακαλοῦμεν ὅπως ἀποφεύγηται τὰς τοιαύτας ἀπομιμήσεις και ζητητῇται ἐμπόνως τὸ FATTORI εσφραγισμένον με τὴν ἰδιόχειρον ὑπογραφήν τού ἐφευρέτου FATTORI και με τὴν εἰδικὴν ταινίαν καὶ ὑπογραφήν τού Ἀντιπροσώπου κ. Ἀγγελιδίου Φαρούγγου. Ὡς είναι γνωστὸν τὸ FATTORI ἐπαναφέρει εἰς τὸ ἄλγος τῶν ὀφθαλμῶν τὰς τῶμας της κεφαλῆς ὡς και καταστρέφει τελείως τὴν πιτυρίδα και δυναμώνει τὰς οἰκας τῶν τριχῶν. Διαρκῆς δὲ παρακαταθήκη ἐν τῇ ὁδῷ Λυκαόγουν 7. Τηλ. 80.415.

Μετὰ τῆς
G. FATTORI ET Co
MILANO—ITALIE
«ΦΟΙΝΙΣ»

